

Ърл Стенли Гарднър
Случаят с подменената снимка

Дела Стрийт и Пери Мейсън се връщат с параход от Хонолулу и обсъждат страхотната прилика между една от пътничките — Бел Нюбъри, и известната актриса Уини Джойс. Още същата вечер майката на Бел се обръща с молба към адвоката да провери как е забогатял съпругът ѝ Карл. Снимката на Бел, с която той не се разделял, била подменена със снимката на актрисата, а това означавало, че нещо не е наред. Имала е право, защото по-късно Карл изчезва в океана...

>

Действащи лица

Пери Мейсън — известен адвокат по наказателни дела, който, вместо да прекарва безгрижно почивката си на Хаваите, се замесва в мистериозно убийство на борда на парахода.

Дела Стрийт — вярната и незаменима секретарка на Мейсън, която представя интересна теория... и след това изчезва.

Госпожа Нюбъри — „мама“ на Бел... клиентка на Пери Мейсън... и истинска загадка за всички нас.

Карл Нюбъри — „татко“ на Бел... човек, който се появява под няколко различни имена... и заплаха за Моргън Ййвс.

Бел Нюбъри — млада, съвременна и пълна с енергия дама, която се влюбва в човек извън социалния си кръг.

Рой Хангърфорд — обектът на чувствата ѝ, представител на хайлайфа, който обича Бел.

Евелин Уайтинг — медицинска сестра, чиито действия изглеждат доста странни.

Господин Картман — пациент със счупен врат, поверен на грижите на сестра Уайтинг.

Чарлс Уитмор Дейл — президент на компания за преработка на продукти и едно доста наперено нищожество.

Селинда Дейл — дъщерята, която според Рой Хангърфорд е

„егоистка, разглезена, богата и нахална“.

Пол Дрейк — детективът, който е винаги там, където трябва, за да открива следи за Пери Мейсън.

Марджъри Трентън — синеока блондинка с добре прикрито минало.

Кастър Руни — спокоен гражданин с доста странен характер.

Мариан Уайтинг — искрената, но заблудена сестра на Евелин.

Моргън Ийвс — птица с добре позната перушина.

Доналдсън Скудър — заместник — областен прокурор, който е прекалено сигурен във вината на определени хора.

Ейлийн Фел — учителка, която непрекъснато си слага и сваля очилата и лесно се паникьосва.

1

Пери Мейсън се беше облегал на парапета и наблюдаваше как тъмносинята ивица морска вода между парахода и пристанището все повече се разширява. Дрезгавият сигнал от парахода се изгуби в шума от весели подвиквания и пожелания на многобройните изпращачи, които махаха с шапки и носни кърпички на близките си за довиждане. Витлата пореха водата и образуваха гъста бяла пяна след себе си, която после бързо изчезваше.

Типичните за остров Алоя меки женски гласове дълго достигаха до ушите на неочаквано притихналите пътници.

След няколко минути шумовете започнаха да отслабват, а Мейсън се загледа в кулата на Алоя, извисяваща се на фона на светлините на града. Зад нея се виждаха тъмните очертания на планинските върхове, които сякаш се издигаха чак до звездите. Сега вече ясно се долавяше и плясъкът на морските вълни.

— Никога не бих могла да забравя това, шефе — каза Дела Стрийт, секретарката му, като постави своята ръка върху неговата на парапета, — защото наистина става дума за нещо голямо, тихо и величествено.

Той кимна и посочи венеца от червени, бели и розови цветя на врата си.

— Искат ли ти се да останеш? — попита Мейсън.

— Не... Но това е нещо, което никога няма да забравя.

— Да, направихме си чудесна почивка — започна той и в гласа му се долавяше някакво нетърпение. — Но вече ми се иска да започна

нова битка. Това там — продължи, като посочи към плажа Вайкики — е нещо, което цивилизацията е комерсиализирала, но не е успяла да убие един дружелюбно настроен народ, приятен топъл климат, където времето минава съвсем незабелязано. Все пак го напускам, за да се върна при градския шум, непрекъснатите телефонни обаждания, острия писък на автомобилните клаксони, проблясващите светлини на светофарите и клиентите, които непрекъснато се опитват да ме лъжат, но са убедени, че трябва да съм лоялен към тях. При това горя от нетърпение да се заема с работа.

— Знам, шефе — засмя се Дела Стрийт.

Машините на парахода вече работеха на пълни обороти и скоростта бързо нарастваше. Лекият тропически ветрец полюшваше цветните им венци. Мейсън отново се взря в едва доловимите вече светлини по тъмния бряг, после сведе очи към бялата пяна, която се образуваше встрани от парахода.

Някой от долната палуба хвърли своя леи — цветния си венец във водата, той се спря за миг на повърхността ѝ, прекрасен цветен кръг на фона на черното пространство наоколо, след което бързо потъна под любопитните погледи на пасажерите, изпълняващи с удоволствие този древен хавайски обичай.

— Тези венци символизират новопристигащите, малихините — започна да обяснява Мейсън с толерантния тон на човек, който отдавна е свикнал да възприема човешката природа като даденост. — Сега те ще се придвижат към брега. А пътниците трябва да ги наблюдават, докато изплуват точно срещу Диамантената глава.

Облегнали се на парапета, двамата се вгледаха в главите и раменете на хората от долните палуби.

— Виж там онази двойка, която срещнахме снощи в китайския ресторант.

Дела Стрийт проследи посоката, в която бе вперен погледът му, и каза:

— О, аз съм в една каюта с нея. Вече се бе настанила там, когато занесоха багажа ми.

— Коя е тя, Дела?

— Казва се Бел Нюбъри. Родителите ѝ са в триста двамайсет и първа каюта.

— А кой е приятелят ѝ? — поинтересува се Мейсън.

— Рой Амбой Хангърфорд — отвърна тя. — Но той не е неин приятел.

— Не се заблуждавай — засмя се Пери. — Нали забелязах блясъка в очите му, когато танцуваше с нея миналата вечер.

— Просто нямаш представа какви стават очите на мъжете, когато попаднат в тропиците — отвърна също с усмивка секретарката му. — Забеляза ли високото момиче с кестенява коса и сини очи, облечено в бяла рокля с множество цветни венци на шията, което стоеше с баща си там, на...

— Забелязах го — прекъсна я Мейсън. — И какво?

— Според мен тя има някакви претенции към Хангърфорд — обясни Дела Стрийт. — Името ѝ е Селинда Дейл, а баща ѝ е Чарлс Уитмор Дейл, ако това означава нещо за теб. Те са много богати и естествено са наели голям апартамент на палуба А.

— Е, ти май си се позавъртяла наоколо, а, Дела? — засмя се адвокатът. — А не смяташ ли, че е време и ние да хвърлим нашите леи?

— Смятам да си запазя един от венците за официалната вечеря, давана от капитана — отвърна тя. — Ще помоля сервитьора да го увие около купата с лед.

След това двамата изпълниха бавно церемонията с хвърлянето на цветните венци в тъмните води.

— Защо ли всичко, което се смята за предразсъдък у нас, тук изглежда толкова естествено? — подхвърли Дела, когато и последният цветен венец на Мейсън изчезна в тъмните дълбини.

— Защото много хора вярват в това — обясни адвокатът. — Вярата е реална психологическа сила. Обърни внимание на основаващите се на реални факти разкази за хора, пренебрегнали поверията на острова и понесли тежките последици от това. Хиляди хора са наясно какво означава нарушаването на табуто. Повечето от тях са били сигурни, че зла участ очаква нарушителя.

— Това е като някаква хипноза — каза секретарката му.

— Може и така да се нарече.

— Бащата и майката на Бел идват насам — предупреди го тя. — Сигурно ще искат да се запознаем.

Мейсън се обърна и огледа дребния слабоват мъж на около петдесет и пет години с високо чело и остър поглед. Жената до него изглеждаше значително по-млада. Бе запазила слабата си стройна фигура и се движеше с грациозни, широки крачки. Тъмнокафявите ѝ очи изгледаха с интерес първо Мейсън, а след това и Дела Стрийт. После кимна и се усмихна. Мъжът, който беше без шапка, само ги

погледна.

Мейсън ги наблюдаваше, докато преминаваха покрай тях. Мъжът като че твърде силно се беше съсредоточил в тъмната завеса на нощта, а жената открито изучаваше останалите пътници на борда.

— Срещна ли се вече с тях? — попита Пери.

— Да. Бяха в каютата ми преди пет минути.

Мейсън погледна още веднъж към двойката на долната палуба.

— Селинда Дейл трябва да побърза и да изясни отношенията си с младежа, защото в противен случай може да я изпреварят — каза той. — Странно, но Бел Нюбъри ми изглежда позната. Имам чувството, че съм я виждал някъде преди.

— Същото каза и снощи, шефе — засмя се Дела. — И след като ти го спомена, и на мен започна да ми се струва, че съм я виждала и по-рано. Така че я поразпитах тази вечер.

— Отбивала ли се е някога в кантората? — попита адвокатът. — Или може би е била съдебен заседател в някои от процесите ми?

— Не, просто изключително много прилича на...

— На Уини Джойс, актрисата! — възкликна Мейсън.

Дела Стрийт кимна и добави:

— Има прилика. А госпожица Нюбъри я подсилва с начина, по който сресва косата си. Струва ми се, че съзнателно или не се опитва да имитира и поведението на Уини Джойс. Може би е очарована от легендите за Холивуд.

— С всички е така — засмя се Пери. — Дори и със самия Холивуд.

— Смятам да потърся стюарда и да го помоля да прибере цветния ми венец в хладилник — каза Дела. — Ще се видим утре сутринта, шефе.

Тя тръгна бързо напред, като остави Мейсън да стои до парапета с поглед зареян в сигналните светлини на крайбрежните фарове. Палубите вече бяха тихи и изглеждаха като изоставени, след като пасажерите се насочиха към каютите си, уморени от изпълнения с впечатления последен ден на островите, както и от емоционалното сбогуване с местните хора.

Мейсън рязко се обърна, когато женски глас произнесе името му.

— Аз съм госпожа Нюбъри, господин Мейсън — представи се тя. — Дъщеря ми е в една и съща каюта с вашата секретарка, така че от нея научих, че и вие сте на парахода. Забелязах ви до парапета,

когато се разхождахме, и бих искала... бих искала да се консултирам с вас.

— Професионално ли? — попита той.

Жената кимна.

— За какво става дума? — попита адвокатът, като я изучаваше внимателно.

— За дъщеря ми Бел — отвърна тя.

— Страхувам се, че сте се заблудили, госпожо Нюбъри засмя се Мейсън. — Аз не се занимавам с граждански дела. Специалист съм по криминални престъпления, най-често поемам случаи, свързани с убийства. Бел със сигурност не би могла да извърши нещо, за което би имала нужда от моите услуги.

— Моля ви не ми отказвайте — започна да го убеждава тя. — Сигурна съм, че можете да ми помогнете. Едва ли ще ви отнеме кой знае колко време, а това със сигурност ще бъде от огромно значение за Бел.

Адвокатът долови тревогата в гласа ѝ и я подкани:

— Добре, разкажете ми за какво става дума. Съгласен съм да ви изслушам. Може би ще успея да ви дам някакъв съвет. Какво прави Бел?

— Тя нищо, но проблемът е с баща ѝ — отвърна госпожа Нюбъри.

— И какъв е проблемът с бащата на Бел...

— Той не ѝ е баща — прекъсна го тя. — Бел ми е дете от предишен брак.

— Но тя използва фамилията Нюбъри, така ли? — малко объркано попита адвокатът.

— Не тя, а ние използваме фамилията — поправи го събеседничката му.

— Не ви разбирам.

— Ами какво има за разбиране — малко грубо отсече тя. — Фамилията на съпруга ми е Моър. И допреди два месеца и аз бях госпожа Моър. Но изведнъж той промени името си. Престана да се нарича Карл Уейкър Моър и стана Карл У. Нюбъри. Напусна работата си като счетоводител в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Преместихме се в друг град и заживяхме под името Нюбъри, след това заминахме за Хонолулу и прекарахме там шест седмици. Съпругът ми категорично ни забрани при каквито и да било обстоятелства да споменаваме името Моър.

— Значи напусна съвсем неочаквано работата си? — попита с нарастващ интерес Мейсън.

— Да, без дори да се отбие и да съобщи във фирмата.

— Това е доста странно — подхвърли адвокатът.

Жената се приближи към него, хвана ръката му и силно я стисна.

— Бел не подозираше нищо — каза тя. — Дъщеря ми е съвременен момиче. Отнася се към живота с някаква странна смесица от чувства и цинизъм. Вече повече от година настоява да приеме фамилията Моър. Твърди, че се чувства неловко, когато представя майка си с различно от своето име, както и когато се налага да обяснява, че Карл ѝ е втори баща. Затова когато съпругът ми обяви, че ние ще приемем нейната фамилия, тя много се зарадва.

— Дватама със съпруга ви добре ли се разбират? — попита Мейсън.

— Да, тя е изключително привързана към него — отвърна веднага жената. — Понякога дори ми се струва, че го разбира по-добре от мен самата. Карл завинаги ще си остане загадка за мен. Той е толкова сдържан и необщителен, но направо боготвори земята под краката на Бел. Доскоро изобщо не се оплакваше, че не му върви в живота. Но напоследък често го прави. Дори започна да играе комар. Смяташе, че не разполага с достатъчно средства, за да осигури на Бел възможност да се вижда с подходящите хора. Според него тя нямаше дрехите, които са ѝ нужни. Не можеше да пътешества...

— Но ето, че в момента пътувате — отбеляза с усмивка Мейсън.

— Точно в това е въпросът — каза тя. — Преди два месеца изведнъж забогатяхме.

— И това съвпадна с времето, когато той си смени името?

— Да.

— И колко богати станяхте? — попита адвокатът.

— Не знам точно. Съпругът ми носи парите у себе си в специален колан. Никога не съм виждала какво има в този колан, но от време на време отива до банката и разваля по една банкнота от хиляда долара.

Тя продължаваше да му стиска ръката, като нейната се тресеше от нерви.

— Естествено, аз не съм глупачка.

— А попитахте ли го за причините за странното му поведение, а също и откъде идват парите? — поинтересува се Мейсън.

— Да, разбира се.

— И какво ви отговори?

— Ами каза, че спечелил от лотарията... Но на мен никак не ми се вярва да е така. Нали имената на победителите се публикуват във вестниците?

Адвокатът кимна.

— Но понякога купувачите на билети предпочитат да дадат фалшиви имена — обясни след това.

— А той твърди, че наистина е спечелил от лотарията. Казва, че приятелствата се оформят според средата, а не на базата на естествения подбор. Затова му се искало да започне живота си отново, да приеме ново име, да пътешества и да предостави на Бел възможност да се запознае с подходящите хора.

— Но вие не му вярвате за печалбата от лотарията? — попита Мейсън.

— В първия момент ми се стори възможно. Но напоследък започнах да се съмнявам. Докато бяхме в Хонолулу, чух един човек от Лос Анджелис да казва, че в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ са назначени одитори, за да направят пълна счетоводна проверка. Ужасно се разтревожих... Сигурна съм... А след това и Бел...

— Добре, добре — опита се да я успокои адвокатът. — Разкажете ми за Бел.

— Тя пое в живота като патица във вода. Винаги щастлива, изпълнена с енергия, импулсивна, добра комбинаторка. Доставяше й огромно удоволствие да контактува с богати туристи — хората, които нарича „шикозни“. Преди няколко дни в хавайския хотел „Роял“ се срещна с Рой Хангърфорд. Той е син на Питър Коулман Хангърфорд — петролен магнат. Той като че кавалерстваше на една госпожица Дейл, но след като се запозна с Бел, започна да отделя повече време и внимание на нея.

— И каква бе реакцията на госпожица Дейл? — попита Мейсън.

— О, тя нищо не каза — отвърна госпожа Нюбъри. —

Достатъчно умна е, за да го направи. Дори започна да проявява изключителен интерес към Бел. Нали знаете, че има такива жени, които се сприятеляват със съперничките си.

— Нима смятате, че в нейните очи дъщеря ви й е съперница? — попита адвокатът.

— Да, сигурна съм в това, господин Мейсън.

— Предполагам, че госпожица Дейл е започнала да разпитва

дъщеря ви за миналото ѝ, къде е живяла досега, с какво се занимава баща ѝ.

— Да — отвърна веднага събеседничката му. — Досега Бел успяваше да се измъкне от тези въпроси с по някоя шега. Твърдеше, че е просто една Пепеляшка, която ще танцува на бала само до полунощ, след което ще изчезне.

— Този номер може да мине пред младия Хангърфорд — обади се Пери. — Но предполагам, че той само е засилил любопитството на госпожица Дейл.

— Точно така — потвърди госпожа Нюбъри.

— А как се чувства сега съпругът ви, след като към миналото му и към професията му се проявява такъв интерес?

— Той направо започна да се крие — отвърна тя. — С невероятна мъка успях да го накарам да се разходи малко на палубата. Но скоро се прибра в каютата си и няма намерение да излиза оттам.

— Защо да не си говорим направо — предложи адвокатът. — Вие може би смятате, че съпругът ви е задигнал парите от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“?

— Да.

— А дъщеря ви подозира ли нещо?

— Не, разбира се.

— Как си обяснява тя произхода на парите?

— Убедена е, че съпругът ми е спечелил от лотарията, но не би трябвало да споменава за това, тъй като лотарията е била незаконна и може да му създаде неприятности. А и предпочита да се забавлява, вместо да размишлява върху финансови въпроси.

— Е, предполагам, че госпожица Дейл с удоволствие ще изпълнява известно време ролята на детектив, за да изобличи накрая Бел като дъщеря на мошеник.

Госпожа Нюбъри заплака.

Мейсън я потупа окуражително по ръката.

— Спокойно, моля ви. Сълзите и без това няма да ви помогнат. В края на краищата едва ли би могло нещо да се случи, преди да слезем на брега. Защо не оставите тревогите за времето, когато се върнете у дома? Дотогава дъщеря ви ще е успяла вече да се сприятели с младия Хангърфорд и...

— Страхувам се, че това вече едва ли ще стане — отвърна тя.

— Какво искате да кажете?

— Някой открадна снимката на Бел.

Мейсън въпросително повдигна вежди.

— Кражбата стана от куфара на съпруга ми в интервала между три часа следобед и десет часа вечерта.

— И какво от това? — недоумяваше Пери. — Не разбирам по какъв начин снимката на дъщеря ви...

— Как да не виждате — прекъсна го жената. — Параходът напускаше Хонолулу на другия ден. Този, който е откраднал снимката на дъщеря ми, би могъл да я изпрати в Щатите със самолет, да наеме детективи, които да я проучат и да разберат всичко за нея.

— Предполагам, че не очаквате подобна тактика от госпожица Дейл?

— Нямам представа каква ще бъде тактиката ѝ — отвърна госпожа Нюбъри. — Тя е разглезена егоистка, богата и нахална.

— О, та тя е още дете! — възкликна Мейсън.

— Съвсем не, двайсет и пет годишна е — отбеляза госпожа Нюбъри. — И съвсем не е човек без опит. Играе чудесно поло, има разрешително да кара самолет, разполага със собствена яхта, а ако бяхте видели ударите ѝ в голфа... Така е, младите дами в днешно време живеят доста динамично. Смятам, че е способна почти на всичко.

— Разкажете ми по-подробно за кражбата на снимката — подкани я Пери.

— Подредихме багажа си съвсем рано — каза тя. — С куфара на съпруга ми се занимавах аз. Специално погледнах снимката, която дъщеря ми му бе подарила. На нея имаше надпис: „На татко, с любов от Бел“. Не знам дали сте забелязали, господин Мейсън, но дъщеря ми доста прилича на Уини Джойс, актрисата, така че...

— Забелязах приликата и дори споменах за това пред секретарката си — прекъсна я адвокатът. — Предполагам, че тя се опитва да подчертае това сходство, нали?

— Естествено — съгласи се веднага жената. — Хората често коментират тази прилика и тя винаги се изчервява. Намери снимка на Уини Джойс от фен — мейла. След това помоли един фотограф да я заснеме в същата поза и при близки светлинни ефекти. Една от тези снимки бе надписала и подарила на баща си. Тя стоеше в рамка на бюрото му. Лично поставих тази снимка в куфара му някъде преди три часа следобед. След като свърших с подреждането на този куфар, съпругът ми го заключи. И бе отключен едва към десет тази вечер,

около половин час преди да потегли параходът. Бях започнала да разопаковам багажа ни в каютата и съпругът ми измъкна ключа и отвори куфара.

— И снимката в рамка беше изчезнала?

— Не — поправи го тя. — Снимката на Бел бе измъкната от рамката и заместена от снимка на госпожица Джойс.

Госпожа Нюбъри отвори чантичката си, извади кръгла рамка за бюро и я подаде на Мейсън. Той я повдигна така, че една от лампите на палубата да я освети.

— Обърнете внимание на посвещението — обади се госпожа Нюбъри.

„Искрено ваша Уини Джойс“, прочете Мейсън.

— Да не би снимката да е била подменена, преди да опаковате багажа? — предположи адвокатът.

— Не, специално я погледнах. Нали разбирате, че доста се безпокоях за дъщеря си от момента, в който чух онези приказки за ревизията в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Погледнах снимката, докато прибирах багажа, и така ми се искаше дъщеря ми винаги да е толкова щастлива и усмихната, както бе на нея.

— Няма смисъл да се усложняват нещата — посъветва я адвокатът. — Обърнете се направо към съпруга си. Поискайте му обяснения. Защото е твърде вероятно, госпожо Нюбъри, да се безпокоите напразно. Ами представете си, че той наистина е спечелил парите от лотарията?

— Вече разговаряхме. Но това не води до нищо. Той продължава да твърди, че парите са от лотарията. Това е единственото нещо, което мога да измъкна от него.

— А отправихте ли му обвинение, че е откраднал парите от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“? — попита Пери.

— Не така пряко, но му намекнах, че предполагам такава възможност.

— И какво ви отговори?

— Каза ми, че съм луда и че е спечелил всичко от лотарията.

— Но не знаете подробности?

— Ами той не обяснява нищо по-точно, казва просто лотария.

— Тогава настоявайте за повече разяснения — посъветва я нетърпеливо адвокатът. — Попитайте кога и къде е станало това. Все пак вие сте му съпруга, имате право да знаете.

Тя поклати глава.

— Няма смисъл да се говори с Карл по този начин. Ще продължи да лъже и нещата ще станат дори по-лоши. Когато отново повдигна този въпрос пред него, трябва да разполагам със силни козове, за да го притисна здравата. Трябва да знам истината.

— И какво бихте искали да научите? — попита Мейсън.

— Трябва да съм напълно сигурна, че наистина е отмъкнал парите от компанията — поясни госпожа Нюбъри. — Затова ми е нужна помощта ви.

— Как си представяте моята намеса в случая?

— Свържете се с кантората си — настоя тя. — Поискайте от вашите помощници да направят разследване и да изяснят дали Карл наистина е откраднал парите.

— И как ще постъпите, ако го е направил?

— Тогава ще се опитам да предприема нужните стъпки, за да защита Бел и да ѝ осигуря щастието, доколкото мога.

— Как? — попита Пери.

Тя понечи да каже нещо, но веднага се спря. След миг неуверено изрече:

— Все още не знам. Ще ви помоля да ми дадете съвет.

Мейсън се наведе над парапета и погледна към очертаващите се фигури долу. Бел Нюбъри и Рой Хангърфорд бяха застанали така близо един до друг, че оформяха един тъмен силует.

— Много добре — обеща той. — Ще видя какво ще мога да разбера. — След това побърза да се оттегли в каютата си, без да дочака благодарностите ѝ.

Като използва таен код, той изпрати телеграма до агенцията на Пол Дрейк в Лос Анджелис, с която го помоли да събере данни за К. У. Моър, работил за „Продъктс Рифайнинг Къмпани“; да направи също така списък на спечелилите от лотарията през последните четири месеца и да установи дали същият този К. У. Моър не е между тях, използвайки както истинското си, така и някакво измислено име. Накрая го молеше да разбере дали филмовата актриса Уини Джойс няма случайно сестра.

Слънчевите лъчи се отразяваха по върховете на неуморните вълни, докато Пери Мейсън се разхождаше по палубата и се наслаждаваше на чистия въздух и прекрасната сутрин. Беше пъхнал

ръце в джобовете на двуредното си сако, а гумените подметки на обувките му не вдигаха почти никакъв шум, докато пристъпваше. Топлият ветрец бе разрошил къдравата му коса. Бе обиколил вече три пъти палубата, когато тежката врата към салона лекичко се поотвори. Дела Стрийт я подпря с рамо, тъй като придържаше полата си. В същото време Бел Нюбъри пристъпи напред по палубата.

След като освободиха вратата и тя се затвори, Мейсън се приближи към тях и весело извика:

— Морски поздрав! — А след това се обърна към секретарката си: — От другата страна не духа толкова силно.

Дела кимна и се опита да прибере кичурите коса, разпилени от вятъра върху лицето ѝ.

— Бел — каза тя, — това е шефът ми. Шефе, бих искала да ти представя Бел Нюбъри, с която сме в една каюта. Решихме да се поразходим преди закуската.

— Да вървим тогава — предложи адвокатът.

Двете момичета го хванаха под ръка и тримата поеха към долната страна на палубата. Когато завиваха, вятърът задуха толкова силно, че направо ги принуди да преминат почти тичешком в долната част. Бел Нюбъри пооправи разрошената си коса, засмя се и каза:

— Ама че вятър. Толкова съм слушала за вас, господин Мейсън.

— Ако е ставало дума за нещо лошо, можете да му повярвате — отвърна адвокатът. — А ако е било нещо хубаво, бъдете сигурна, че е клевета.

Тя го гледаше със засмените си тъмни очи, а плътните ѝ червени устни едва-едва се бяха отворили, точно колкото да открият равните ѝ бели зъби, които блестяха на слънцето. Копринената блузка, разкопчана на врата, очертаваше дългата ѝ шия и заоблеността на гърдите ѝ.

— Видях ви двамата с мама да разговаряте снощи — каза момичето. — Сигурна съм, че ви е разказала за нашата семейна мистерия.

— Мистерия ли? — попита адвокатът.

— А-ха, защо се правите, че нищо не знаете?

Дела Стрийт хвърли бърз поглед към Мейсън.

— Каква е тази семейна мистерия, Бел? — попита тя.

— Ами става дума за една изчезнала снимка — обясни Бел. — Мама сложила тази моя снимка с посвещение за татко в куфара и след това го заключила. А когато започнали да разопаковат багажа,

видели, че моята снимка е изчезнала от рамката, а на нейно място е поставена една на Уини Джойс, двойничката ми. Сигурно сте разбрали вече за това?

— Лично аз не знам нищо — отвърна Дела Стрийт, като погледна осъдително към адвоката. — А какво мисли майка ти за това?

— Тя го превръща в някаква тъмна загадка — каза Бел. — Не се опитвайте да й отнемете това удоволствие. Ако ви разкаже историята, постарайте се да изглеждате силно уплашени.

— Значи вие не приемате нещата на сериозно? — попита Мейсън.

— Аз ли? — попита тя, като повдигна брадичка и се засмя. — Аз не приемам нищо несериозно — нито живота, нито свободата, нито любовта. Аз съм от безгрижното младо поколение, господин Мейсън — лишено от чувство за уважение още по рождение, но и неспособно на хитрост и коварство, слава богу.

— А какво мисли баща ви за това? — попита той.

— О, татко го прие съвсем на сериозно — отвърна момичето. — Той все се вживява в нещата, опитва се да носи света на раменете си. Толкова рядко успявам да го разсея от грижите му и да го накарам да се повесели с мен.

— Това не е отговор на въпроса ми — отбеляза Мейсън.

— О-о-о, ето това е Големият лош адвокат! — засмя се Бел. — Забравих, че в момента съм подложена на кръстосан разпит. Как ще го наречем, господин Мейсън? — може би „Случаят с откраднатата снимка“?

— Тя не е била открадната — каза той, — а по-скоро подменена.

— Добре тогава. „Случаят с подменената снимка“ — това добре ли ви звучи?

— Задоволително е, поне на този етап — отвърна адвокатът. — Какво мисли баща ви по този въпрос и какви са вашите обяснения?

Тя поклати глава.

— Нямам никакви теории, нито обяснения. Твърде млада съм... Нали не възразявате човек да си направи малко майтап с вас, господин Мейсън? Защото ако възразявате, трябва да ми кажете и тогава ще стана доста по-лоша... Е, сериозно казано, двамата с татко смятаме, че това е някаква шега, която си е направил човек от хотела. Но нали знаете каква е мама? Тя се кълне, че когато е подреждала багажа, в рамката е била моята снимка, но мама обикновено доста се

вълнува, когато се подготвяме за пътешествие. Знаете ли, ние двете с госпожица Джойс доста си приличаме, макар че тя едва ли би го признала. Откакто започнахме да пътешествуваме, хората в ресторантите и нощните клубове непрекъснато ме зяпат, като се побутват един друг и си шепнат.

— Бихте могли да се възползвате от това — подхвърли Мейсън. — Да бъдете дубльорка или нещо подобно.

— Същото си мисля и аз — разпалено започна да обяснява Бел Нюбъри. — Убедена съм, че ще имам успех в Холивуд, че трябва да отида там и да си опитам късмета, но татко не е съгласен, настоява да остана с него, докато навърша двайсет и три, което означава още шест месеца. Господи! Струва ми се, че завинаги ще си остана на двайсет и две... а, ето, че ви казах и годините си.

— Хареса ли ви в Хонолулу? — попита с усмивка Мейсън.

— Направо съм луда по него — отвърна тя. — Господи, как не ми се искаше да си тръгвам оттам! Никога не съм си представяла, че ще преживея нещо толкова грандиозно и впечатляващо. Може би не е прието да проявявам такъв възторг, а би трябвало да се държа като изтънчените богати дами от хотела, които само повдигаха вежди и смръщваха лица, когато някой ги попиташе дали им е приятно на островите. А после, след точно премерена пауза отвръщаха: „О, тук е много приятно, благодаря.“ Не можете да отречете, че това са превзети маниери, които не минават при нас, двайсетгодишните.

— Да, наблюдавал съм всичко това — засмя се адвокатът.

— А аз съм вътре в него — каза момичето. — Трябваше да го понасям през всичките години в колежа.

— Това първото ви презокеанско пътешествие ли е? — попита Мейсън.

— Посещението ми на островите бе не само първото ми пътешествие, но и времето, когато за пръв път се почувствах... е, май няма да е разумно да откровенича толкова — колебливо изрече тя. — В края на краищата едва ли има нещо по-обезсърчително от жена със скучно минало, а аз...

Тя млъкна в мига, в който вратата откъм салона се отвори и на палубата се появи Рой Хангърфорд, облечен в бяла блуза. Той нетърпеливо се огледа. Забеляза ги, усмихна се и без колебание се насочи към тях. Бел Нюбъри го хвана за ръка и го представи на останалите.

— Вие двамата вървете да се поразходите — предложи Дела

Стрийт. — А аз ще трябва да остана с шефа си. Забелязвам, че придоби доста делови вид. Не трябваше да споменавах за онези странни истории, Бел. Това явно му напомни за работата в кантората.

Бел Нюбъри й хвърли изпълнен с благодарност поглед, после кимна на Рой Хангърфорд. Двамата завиха по ветровитата страна на палубата, а Дела Стрийт вдигна очи към адвоката и го подкани:

— Хайде, шефе, изплюй камъчето.

— За какво говориш? — учудено попита Мейсън.

Тя се засмя.

— Хайде, не ми пробутвай тези номера. Разкажи ми за тайната на семейството — случаят с подменената снимка.

— Знаеш вече всичко, което ми разказаха и на мен — обясни й адвокатът. — Просто снимките са били подменени.

— Но кой е извършил подмяната и защо? — попита Дела.

— Нямам представа — призна Мейсън. — Освен това има усложняващи фактори. Да се разходим по другата палуба и ще ти разкажа за тях.

Двамата се изкачиха по стълбата, минаха покрай гимнастическия салон, пресякоха открития тенис корт и се настаниха в една от малките стаички, използвани за параходна болница. Мейсън й предаде разговора си с госпожа Нюбъри.

— Значи си изпратил радиograma до Пол Дрейк? — попита тя, когато разказът му приключи.

Той кимна утвърдително.

— Добро подготвително упражнение за Пол Дрейк — засмя се секретарката. — И без това доста си почина, докато ти се мотаеше по островите. Готова съм да се обзаложа, че дивото препускане заедно с теб му е липсвало. Какво ще кажеш за една закуска?

— След минутка влизаме — обеща Мейсън. — Кажи ми какво мислиш за нея.

— За коя?

— За съквартирантката ти по каюта.

— О, бива си я. Все още е като дете, пълно с енергия и живот. Мисли съвременно, преструвките и предразсъдъците са й чужди, не се страхува да показва възторга си. Гори от желание да се хвърли в живота.

— Спомена ли нещо за младия Хангърфорд?

— Не. Явно е нещо сериозно. Тя гледа леко и повърхностно на живота, но това едва ли би приела по същия начин. Хайде, шефе,

време е за ядене. Умирам от глад.

Не бяха стигнали още до ресторанта, когато пристигна първата радиограма на Дрейк. В нея просто пишеше:

„В «Продъктс Рифайнинг Къмпани» са открити липси на стойност двайсет и пет хиляди. Частни детективи разследват изчезналия служител Моър, но без да се вдига шум около това. Все още не е повдигнато никакво официално обвинение. Явно има нещо нередно, но ревизорите не разполагат с достатъчно доказателства, за да посочат виновния.“

— Това се нарича бърза работа, шефе — каза Дела, като взе радиограмата от ръцете му.

— Ами, нали помниш, че там е друго часово време. На работа е вече от два или три часа.

Двамата се разхождаха малко по-късно по палубата и си правеха цветни снимки с миниатюрния фотоапарат на Мейсън, когато пристигна и второто съобщение от Дрейк. То гласеше:

„Няма спечелил от лотарията на име Моър. Проверени са всички късметлии от последните четири месеца.“

А третата радиограма пристигна по обяд:

„Уини Джойс няма сестри. По-добре е да забравиш романтиката, Мейсън, и да се придържаш към работата си. Ела си у дома. Всичко ти прощавам.“

— Дяволите да го вземат, ще му го върна тъпкано — промърмори Мейсън, докато сгъваше съобщението.

— Госпожа Нюбъри идва насам — предупреди го Дела Стрийт. Адвокатът отвърна любезно на поздрава на госпожа Нюбъри, след което ѝ каза:

— Имам новини за вас.

— Можете ли да ми ги кажете веднага? — попита тя, като погледна малко подозрително към секретарката.

— Нямам никакви тайни от Дела. Всички подробности ли искате да знаете, или само най-важното?

— Най-важното.

— Добре. В „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ са открити липси на стойност около двацет и пет хиляди долара. Частни детективи са по следите на съпруга ви. Той не е печелил пари от лотарията.

Тя стоеше с извърнато настрана лице, загледана някъде далеч в океана. Изражението ѝ издаваше обзелата я тревога.

— Точно както си и мислех — изрече тихо.

— Може би е най-добре да си поговорите със съпруга си, госпожо Нюбъри — посъветва я Мейсън.

— Едва ли ще помогне — отвърна жената.

— Може би ще помогне, ако и аз участвам в разговора — предложи адвокатът.

— Да помогне за какво? — попита тя.

— Ами за да го накараме да каже истината.

— Е, да предположим, че ни каже истината. И какво след това? Той замълча за миг. След това заяви:

— Вижте какво, госпожо Нюбъри, не бих поел защитата на съпруга ви по това дело.

— Не бих искала това от вас.

— Сигурна ли сте?

— Да.

— Значи все пак можем да стигнем до някакво споразумение — продължи Мейсън. — Бих се опитал да защита Бел, ако ясно се разбере, че не представлявам вашия съпруг.

Тя го погледна с надежда.

— Вашият съпруг пътува под името Нюбъри — подчерта адвокатът. — И никой тук на парахода не го познава под друго име. От друга страна, той е присвоил пари от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ под името Моър. В компанията никой не го познава под друго име, освен под това. Вероятно ще успея да използвам тези обстоятелства. Но трябва да разберете, че ако представлявам съпруга ви и се опитам да уредя въпроса с „Продъктс Рифайнинг Къмпани“, някой би могъл да си помисли, че се опитвам да прикривам измама. Ако нямам нищо общо със съпруга ви и представлявам вас в името на Бел, може би ще мога да постигна споразумение за възстановяването на останалите пари срещу някои отстъпки. С други думи, компанията вероятно ще се съгласи да си сътрудничи с нас, като естествено ще изисква да се върне цялата открадната сума, но със сигурност няма да възрази срещу това вие и дъщеря ви да не бъдете забърквани в

скандала. Ако направим всичко това, смятате ли, че съпругът ви би се съгласил да се предаде, да си признае всичко и да се опита да възстанови откраднатото?

— Предполагам, че ще направи всичко, което е полезно за Бел — каза тя. — Та той точно заради нея е взел тези пари.

— Ако поема нещата при тези условия, бих искал ясно да се разбере, че не представлявам съпруга ви — повтори адвокатът. — Ще защитавам единствено вашите интереси. Наясно сте с това, нали?

Госпожа Нюбъри кимна.

— И докато постигна някаква договореност, не бих искал съпругът ви да знае, че се занимавам с този случай. Не желая да разговарям с него. Нито ще му позволя той да се обръща с някакви въпроси към мен.

— Това може да бъде уредено — съгласи се тя.

— Имате ли някаква представа каква част от парите все още не са изхарчени?

— Не. Той ги държи непрекъснато в един колан на кръста си.

— Като имате предвид, че откраднатата сума е двайсет и пет хиляди долара, колко по ваша преценка са били изхарчени?

— През последните два месеца сме похарчили повече от пет хиляди долара — отвърна госпожа Нюбъри. — Сигурна съм в това.

— Е, ако са останали двайсет хиляди, ще можем да постигнем доста добро споразумение — отбеляза Мейсън, загледан в хоризонта напред.

— Съществува още една опасност, от която би трябвало да се пазите — предупреди го жената.

— Каква е тя? — попита адвокатът.

— Забелязахте ли мъжа със счупения врат?

— Не, какво общо има той?

— Не става дума за него — каза тя. — А за медицинската сестра, която се грижи за него. Карл я познава.

— Е, и? — недоумяваше Мейсън.

— Не разбирате ли какво означава това? Познавал я е още преди да се ожени за мен. Тя знае, че името му е Карл Моър. Ако го види и го познае, със сигурност ще го извика с името Моър.

— А какво знаете за нея?

— Казва се Евелин Уайтинг. Тя е... а, ето я, идва насам.

Една млада, привлекателна медицинска сестра, облечена в спретната униформа, тикаше инвалидна количка в тяхната посока по

палубата. Мъжът в инвалидната количка бе с шиниран врат, а очите му бяха скрити зад тъмни очила.

— Бедният човек, пострадал е при автомобилна катастрофа — тихичко и със симпатия обясни госпожа Нюбъри. — Вратът му е счупен. Може да му се наложи да носи тази шина две или три години. Не може да си обръща главата и не му позволяват дори да говори. Сестрата му задава въпрос, а после пъха ръката си в неговата. Ако я стисне веднъж, това означава да, ако я стисне два пъти — не. Не може да ходи. Представяте ли си какво е да не можеш да извърнеш глава, за да се предпазиш от слънцето?

Мейсън изгледа изпитателно сестрата. Тя беше около трийсетгодишна, привлекателна, с идеална фигура и кестенява коса. Като че усети погледа му и обърна очи към него, след това ги сведе отново към пациента си. Спря инвалидната количка и го попита:

— Да не би слънцето тук да е прекалено силно за вас, господин Картман? Може би предпочитате да минем от другата страна на палубата?

После пъхна ръка под тънкото одеяло, покриващо слабата фигура, и Мейсън забеляза как одеялото се помръдна лекичко, докато мъжът стисна веднъж ръката ѝ. Сестрата веднага обърна инвалидната количка и я насочи към по-сенчестата страна на палубата.

— И как смята съпругът ви да избегне срещата с нея? — попита адвокатът.

— Нямам представа — призна госпожа Нюбъри. — Вероятно ще излиза на палубата само когато тя си е в каютата. Фактът, че ѝ се налага да се грижи за болен човек, улеснява малко нещата.

— Не би ли могъл да отиде при нея и да ѝ обясни, че в момента използва друго име и...

— Опасявам се, че това е невъзможно — прекъсна го тя. — Карл твърди, че преди време ѝ е препоръчал къде точно да вложи известна сума от парите си. Инвестицията се е оказала лоша и той смята, че е възможно да му е ядосана, особено ако види, че в момента той разполага с доста пари.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт:

— Изпрати радиограма до кантората ми, Дела. Поръчай на Джаксън да проучи на какви отстъпки биха се съгласили от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“, ако Моър си признае за кражбата и върне приблизително двайсет хиляди долара от откънатите пари. Обясни на Джаксън съвсем ясно да посочи, че просто задава въпроси

от името на заинтересованата страна, но не представлява Моър, нито има някаква представа къде се намира той в момента. Просто събира информация. Предупреди го да действа дипломатично и веднага да докладва какво е разбрал.

Госпожа Нюбъри му стисна с благодарност ръката. После помълча и каза:

— Ще тръгвам вече. По-добре е да не ме виждат често в компанията ви. След като вие не искате да влезете във връзка с Карл... Какво да ви кажа, не ми се иска Бел да се досети, че се консултирам за нещо с вас в качеството ви на адвокат.

— Вероятно на моите хора в кантората ще са им нужни два-три дни, за да се доберат до нещо определено — отбеляза Мейсън. — Стойте си спокойно в това време и не се тревожете за нищо.

После я остави и заобиколи от другата страна на палубата. Там видя Селинда Дейл, облечена в бански костюм, който очертаваше дългите ѝ бедра с бронзов загар, да играе на пинг-понг с Рой Хангърфорд.

3

Параходът трябваше да пристигне в Сан Франциско късно вечерта в неделя, като пътниците щяха да слезат на брега в понеделник рано сутринта. В събота Мейсън получи радиograma от другия адвокат в кантората, която гласеше:

„Главният ревизор на «Продъктс Рифайнинг Къмпани» К. Рентън Руни, който работи в момента в офиса в Лос Анджелис, се съгласи да изпрати телеграма на президента на компанията, намиращ се на почивка в Хонолулу. Но Руни се държа изключително хладно. Изгледите са доста неблагоприятни. Ще те държа в течение.“

— Не ти ли изглежда доста странно това, шефе? — попита Дела Стрийт, след като Мейсън приключи с четенето на съобщението.

— И на мен така ми се струва — потвърди адвокатът. — За пръв път виждам корпорация, която да не проявява интерес да си върне двайсет хиляди долара.

— Все пак, шефе, възможно е да е въпрос на етика. Може би не им се иска да създават прецедент...

Пери се засмя.

— Не се безпокой, Дела. Те обикновено яростно преследват всеки, опитал се да отмъкне нещо от компанията. Но когато той им предложи да възстанови сумата, неизменно следват щедри обещания. Дори полицията постъпва по този начин. Ако успеят да арестуват крадец, който е готов да върне част от взетото, те веднага започват да му обещават условна или друга лека присъда, както и възможност за бягство или дори оттегляне на обвиненията, стига само да може да докаже, че наистина разполага с част от откраднатото, като им посочи къде го е скрил. А след като веднъж пипнат парите, запяват друга песен. Започват да обясняват, че офицерът, дал обещанията, не е имал пълномощия да ги прави или че съдията отказва да се съгласи на такова споразумение.

— Тогава защо даде възможност на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ да се докопа до Моър? — попита Дела Стрийт.

— Защото ако наистина поемат някакви ангажименти, след това лично ще се погрижа да си ги изпълнят — обясни адвокатът.

— Но как? — попита тя.

— Може би ще се учудиш. Но винаги държа три печеливши карти в ръкава си и ги изигравам точно когато се наложи.

— Затова ли не искаш да представляваш Моър?

— Отчасти — отвърна Мейсън. — Другата причина е, че не обичам да защитавам хора, които са виновни. Истина е, че всеки човек има право на справедлив процес. Което на практика означава, че има право на адвокат. Но предпочитам хора като Моър да си намерят друг адвокат. Естествено, няма да мога винаги да си избирам невинни клиенти. Но все пак държа на справедливите присъди. Приличам на бейзболен съдия, който трябва да отсъжда точно това, което е видял.

— И какво смяташ да направиш сега? — попита секретарката му.

— Ами сега ще закодирам поредната радиограма до Джаксън, която гласи следното:

„Помолих Дрейк да поеме наблюдението върху Руни. Разкрих разни мръсотии, които ще ми помогнат да ги притисна. Залавяй се здраво за работа, искам резултати.“

— Това направо ще подлуди Джаксън — засмя се той.

— Все пак нямаш основание да го обвиняваш — напомни му

Дела Стрийт. — Той прави най-доброто, на което е способен.

Мейсън поклати глава.

— Джаксън е отчаян борец. Опитва се в пряк двубой да измъкне нещо от Руни. Така доникъде няма да стигне. Добрият играч би изчакал другият да атакува, после да му прецака първия ас, който изиграе, така че да не му даде повече възможност да изиграе и останалите си карти.

— Опасявам се, че направо се опитваш да му провалиш играта — каза тя, като напъха бележника си обратно в чантичката.

— Права си — призна Пери. — Но това е, защото очаквам по-голяма риба от този Руни.

— Жалко, че не сме знаели, че президентът е в Хонолулу.

— Точно така — съгласи се Мейсън. — Но той без съмнение ще разпореди на Руни да продължи преговорите и да обещава всичко необходимо, само и само да прибере двайсетте хиляди долара. Предполагам, че този Руни е някакъв надут пуйк, който просто се е правел на важен пред Джаксън и се е опитвал да му пробутва разни номера. А какво става с любовните авантюри, Дела?

— Ами все още е трудно да се каже — засмя се тя. — Кавалерът разпределя почти поравно времето си между Селинда Дейл и Бел Нюбъри, но ако питаш мен, той си прекарва доста по-приятно с Бел, отколкото със Селинда. На Селинда отделя повече време по задължение. Тя все пак е човек от неговата среда. Двамата имат доста общи приятели, а освен това не би си позволил нещата да изглеждат така, сякаш я е изоставил само защото е срещнал някакво момиче, което му е харесало повече.

— Смятам, че си пристрастна — отсъди Мейсън.

— Възможно е да си прав — съгласи се Дела Стрийт.

— А как се отнася Селинда Дейл към теб, Дела?

— Отначало изобщо не забелязваше съществуването ми — засмя се тя. — Но когато разбра, че сме в една и съща каюта с Бел, изведнъж стана изключително любезна. Когато сме заедно, не пропуска да повтори колко много харесва Бел, какво очарователно момиче е тя, като накрая винаги добавя, че е наистина странно, че не са се срещали досега и че би искала да знае дали Бел се интересува от поло или от яхти.

— Явно се опитва да измъкне от теб нещо за миналото й — предположи Пери.

Дела кимна.

— Добре, сега закодирай съобщението до Джаксън и го изпрати — поръча ѝ адвокатът. — Надявам се, че Пол Дрейк веднага ще се заеме с Руни. Макар че не ми се вярва да ни се наложи кой знае колко да го притискаме. Дори очаквам лично президентът да поиска среща с нас и да предложи каквото желаем. А след това, когато си получи двайсетте хиляди долара, ще се измъкне от сцената и ще остави на Руни да се влачи по съдилищата и да моли съдията за полека присъда за Моър.

Следобед Мейсън си почиваше в каютата си с книга в ръка, когато Дела Стрийт му донесе отговора на Джаксън:

„Руни твърди, че корпорацията няма да търси споразумение с някакъв мошеник точка смята да открие Моър и да поиска от съда тежка присъда за него, без да предлага или да приема каквито и да било отстъпки точка обяви, че е обсъдил всичко с президента, но според мен лъже точка Руни е един самонадеян и високомерен фуклюль получил пост в компанията благодарение на роднинските си връзки със съпругата на президента точка президентът в момента е на почивка в Хонолулу точка името му е Чарлс Уитмор Дейл, а адресът е хотел Роял в Хаваите точка да се свържа ли лично с него там точка помолих Пол Дрейк да пусне хората си по петите на Руни точка засега без успех точка чакам инструкции точка“

Щом изчете съобщението, Мейсън веднага посегна към телефона.

— Свържете ме с Чарлс Уитмор Дейл — каза той на телефонистката в централата. — Той е в апартамент на палуба А.

Докато адвокатът очакваше да го свържат, Дела Стрийт каза:

— Шефе, мислиш ли, че Селинда Дейл може да е разкрила самоличността на Моър и да се е свързала с Руни?

— Точно затова се обаждам, за да поискам разкриване на картите, Дела... Ало, господин Дейл ли е? Обажда се Пери Мейсън, господин Дейл. Бих искал да се срещна с вас по делови въпрос... когато е удобно за вас... Бих предпочел срещата да е по-рано, ако е възможно... Много добре, в шест часа... Във вашата каюта... Благодаря ви, господин Дейл.

Мейсън остави слушалката върху вилката, усмихна се на Дела Стрийт и каза:

— Човек не би могъл да напредне, ако отлага битките, Дела.

— Нима искаш да кажеш, че ако той вече знае всичко за Карл Моър и е открил коя всъщност е Бел, ти пак няма да се откажеш от намерението си да помогнеш на Моър?

— Не на Моър — поправи я адвокатът. — На Бел.

— Но нима би могъл да направиш нещо, шефе?

— Нямам представа — отвърна той. — Но поне едно нещо е сигурно: нещата трябва да се изяснят.

— Не съм убедена, че ще успееш да направиш нещо, шефе — подхвърли Дела. — Селинда Дейл съвсем не е глупачка, ако наистина тя е тази, която е измъкнала снимката на Бел и я пратила на Руни, така че те вече знаят за...

— Защо смяташ, че я е пратила на Руни? — попита Мейсън.

— Защото според радиограмата на Джаксън Руни е роднина на съпругата на президента. Това означава, че Селинда му има доверие, така че той е един от хората, към които би могла евентуално да се обърне. Това би обяснило защо Руни така категорично отказва всякакво споразумение и отстъпки за Моър, ако той се съгласи да върне остатъка от парите.

— Е, само след няколко часа ще сме наясно по въпроса — засмя се Пери. — Изпрати съобщение на Джаксън, че Дейл е на парахода, така че лично ще поема нещата в свои ръце. Нека Пол Дрейк изпрати няколко от хората си да следят Руни и да ми съобщят веднага, ако успеят да разберат нещо.

Чарлс Уитмор Дейл изглеждаше невероятно важен в смокинга си и безупречно изгладената риза.

— Влезте и се настанете удобно, господин Мейсън — покани той адвоката. — Предполагам, че познавате вече дъщеря ми?

Селинда Дейл бе облечена в тъмна вечерна рокля, която очертаваше спортната ѝ фигура. Черната коралова гривна на дясната ѝ ръка подчертаваше бледата нежност на кожата ѝ. Тя се усмихна на адвоката, като малко изкуствено разпъна устни, докато сините ѝ очи го наблюдаваха изпитателно.

— Да, вече имах удоволствието — каза Пери и ѝ кимна. — Здравейте, госпожице Дейл. — След това се настани на един стол. Все още не се бе преоблякъл за вечеря и двуредният му костюм от тропикал рязко контрастираше с твърде изисканото облекло на останалите и като че отново напомняше, че визитата му е по делови

въпрос, макар че подходът му може би бе доста директен и дори агресивен.

Огледа се за миг, за да види обзавеждането в най-люксовия апартамент на парахода, после протегна краката си, кръстоса ръце и каза:

— Вие сте президент на „Продъкнс Рифайнинг Къмпани“?

Дейл кимна.

— И имате в компанията служител на име Карл Уейкър Моър?
— продължи да разпитва адвокатът.

Лицето на Дейл се превърна в безизразна маска.

— Не познавам всички свои служители в „Продъкнс Рифайнинг Къмпани“ — отвърна той.

Пери го изгледа спокойно.

— Не съм ви питал за това. Имам основания да смятам, че името Карл Уейкър Моър е привлякло по някакъв начин вниманието ви през последните няколко седмици.

Дейл не издаде по никакъв начин чувствата си.

— Какъв е поводът за поисканата от вас среща? — попита той.

Мейсън погледна към Селинда Дейл и предложи:

— Ако сте решили да присъствате на коктейла и в момента не е удобно да говорим, бихме могли да се срещнем след вечерята.

— Всичко е наред — каза Дейл. — Можете да разчитате на дискретността на дъщеря ми. Какво искахте да ми съобщите?

— Разбрах, че в компанията ви е установена една значителна липса на пари, господин Дейл, става дума за двайсет и пет хиляди долара, ако не се лъжа — започна адвокатът. — И тази липса е съвпаднала, така да се каже, с напускането на един ваш служител на име господин Моър?

— Продължавайте — подкани го домакинът. — Слушам ви внимателно.

— Имам основания да смятам, че компанията ви би могла да си върне значителна част от тези пари, някъде около двайсет хиляди долара — посочи Мейсън.

— Вие представлявате Моър? — попита Дейл.

— Не.

— А кого тогава?

— Други заинтересовани страни — отвърна уклончиво адвокатът.

— Имате ли нещо против да ми кажете кои точно са те?

— Това би ли променило вашето отношение по въпроса? — попита Мейсън.

— Възможно е — отвърна Дейл.

— И мога ли да попитам защо?

Дейл се поколеба за миг, после каза:

— Нямам намерение да се пазаря с някакъв си мошеник. Нито с човек, който представлява този мошеник.

— Но доколкото разбирам, вашата компания с удоволствие би си получила двайсетте хиляди долара? — вметна адвокатът.

— Възможно е.

Мейсън се обърна към Селинда.

— Имате ли нещо против да запаля? — попита той, като извади кутия цигари от джоба си.

— Не, разбира се — отвърна веднага тя. — Дори ще ви направя компания, господин Мейсън.

Адвокатът поднесе най-напред на нея огънче, за да запали цигарата си, след това запали и своята. Чарлс Уитмор Дейл го наблюдаваше изпитателно.

— Все още не сте ми съобщили кого представлявате, господин Мейсън.

— Казах ви, че не представлявам господин Моър — отвърна той.

— Но как тогава ще гарантирате връщането на парите, след като не сте свързан с него?

— Не съм свързан с него или с някой друг. Не съм казал, че мога да гарантирам връщането на каквито и да било пари. Просто задавам въпроси.

— И какъв е по-точно въпросът ви?

— Готова ли е вашата компания да направи някои отстъпки, за да си получи обратно около двайсет хиляди долара от откънатите пари?

— Естествено е компанията да желае да разполага със собствените си пари — каза Дейл. — Убеден съм, че ще бъдем готови да направим някои значителни отстъпки.

— Колко значителни? — попита Мейсън.

— Вие какво искате?

— На първо място бих искал категорични гаранции, че няма да се правят никакви опити за арестуването на Моър, преди той доброволно да се е предал. Освен това настоявам да му се разреши да

се признае за виновен, под каквото име той си избере и да бъде осъден с това име.

— Да не искате да кажете, че настоявате да оставим Моър да си прави каквото си иска само поради твърдението ви, че парите евентуално могат да бъдат върнати? — попита домакинят.

Адвокатът поклати глава.

— Ще ви дам дума в замяна на вашата. Парите ще бъдат прехвърлени в моята сметка в банката. След като вече разполагам с тях, ще поискам от вас да се съгласите да не преследвате Моър за известно време, примерно в рамките на две седмици.

— Смятам, че бихме могли да се споразумеем — бавно изрече Дейл.

— Доколкото знам, все още няма заповед за задържането на Моър? — попита Мейсън.

— Не смятам за нужно да ви давам отговор на този въпрос — отвърна Дейл.

— Но бихте могли категорично да ми кажете какво сте готов да направите, за да си получите парите?

— Да, съгласни сме да изпълним молбата ви — каза Дейл. — Дори ще направим всичко възможно Моър да получи само условна присъда, като очакваме, естествено, че той ще ни върне и останалата част от парите. Между другото, господин Мейсън, защо казахте, че става дума приблизително за двайсет хиляди долара?

— Защото не съм сигурен с колко точно пари разполага Моър в момента.

Дейл го изгледа подозрително.

— Но първото ви предложение бе за двайсет хиляди долара.

— Това не беше предложение, а въпрос, при това още в началото споменах приблизително двайсет хиляди долара — поправи го Мейсън.

— Добре, приемам, че приблизително означава в рамките на хиляда долара под или над тази сума.

— Не ви правя никакво категорично предложение — уточни отново адвокатът. — Просто ви задавам въпроси. Предложението ще дойде по-късно. Тогава, когато ще съм напълно сигурен с какво точно разполагам. В момента съм информиран, че приблизително двайсет хиляди долара са на разположение.

— Много добре — каза Дейл. — Вече сте наясно с моята позиция, господин Мейсън.

— Изглежда ми доста странно, че пътуваме заедно вече четири дни, господин Мейсън, а вие едва сега идвате при татко с това предложение — обади се Селинда Дейл.

Той поясни:

— Не съм знаел, че баща ви е президент на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

— Означава ли това, че клиентите, които представлявате, също са на парахода? — попита момичето.

— Досега внимателно избягвах отговора на въпроса ви относно моя клиент — усмихна се Мейсън. — Заявих само, че не представлявам господин Моър.

— Значи клиентът ви не е на борда на парахода? — продължи да разпитва Селинда Дейл.

— От вас би излязъл добър адвокат — каза Пери.

— Но вие отново не отговаряте на въпроса на дъщеря ми, господин Мейсън — обади се Дейл.

— Не отговарям, напълно сте прав — усмихна му се адвокатът.

Настъпи кратка тишина. След това Дейл се изправи.

— Много добре, господин Мейсън, разбрахте отношението ми.

— Да, но нека не оставяме никакви недоизяснени неща помежду си — започна адвокатът, като също се изправи и погледна домакина. — Не бих искал да давате обещания от името на компанията си, които тя след това няма да се съгласи да изпълни. Ако нещата се развият, както предполагам, ще бъда съвсем почтен с вас и се надявам, че и вашата компания ще изпълни съвсем почтено обещанието си.

— Какво точно искате да кажете, господин Мейсън? — хладно попита Дейл.

— Ами искам да кажа, че този ваш ревизор, Кастър Дентън Руни, като че не приема толкова присърце интересите на компанията, както вие например. Ако постигнем споразумение, не бих искал да се разправям с него, а той да се прави, че не е разбрал добре условията по това споразумение. Всъщност ще постъпя така, че да не му дам възможност да го направи.

— Не се безпокойте — каза Дейл. — Руни е женен за сестрата на съпругата ми. Дължи позицията си в компанията на този брак и на мен самия.

— Все пак бих искал да съм сигурен, че няма да си имам проблеми с Руни — настоя адвокатът.

— Няма да имате — увери го Дейл.

Мейсън вече бе посегнал към дръжката на вратата, когато Селинда Дейл попита:

— Не смяташ ли, че трябва да определим някакъв срок на господин Мейсън, татко? Някакво време, в рамките на което той да ни направи по-категорично предложение?

— Да — съгласи се веднага Дейл. — Нека да определим някакъв срок, Мейсън.

— За съжаление това е невъзможно — отвърна адвокатът, като се усмихна на Селинда Дейл. — Ще се наложи да изпратя няколко радиोगрами, да изчакам отговорите и едва след това ще мога да ви направя по-ясно предложение.

— Но мислите ли, че ще успеете да свършите всичко това, преди да пристигнем? — попита Дейл.

— Да, надявам се да приключа дотогава — отвърна Мейсън и отвори вратата.

Мейсън се преоблече за вечеря, после отиде в залата за коктейли и откри там госпожа Моър, седнала на една маса в ъгъла.

— О, докато очаквате появата на другите членове на семейството ви, ще ми разрешите ли да ви поканя да изпием по нещо? — попита с подчертано висок тон адвокатът, за да могат да чуят пасажерите наоколо думите му.

Тя кимна мълчаливо.

Мейсън седна на свободното място до нея.

— Какво ново? — попита тихо жената.

— Дела каза ли ви, че Дейл е президент на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“?

— Да, съобщи ми също, че ще се срещнете с него. Затова седях тук, надявах се, че ще минете след разговора.

— Дейл естествено иска да си вземе обратно парите — каза Мейсън. — Готов е да обещае какво ли не. Но след като вече си е получил своето, ще прехвърли въпроса на борда на директорите и ще ги накара те да поемат отговорността за евентуално споразумение и отстъпки.

— Как бихме могли да го избегнем? — попита тя.

— Първо трябва да разполагам с парите, а след това ще подреда по такъв начин нещата, че да се избегне всякаква измама. И тъй като не представлявам съпруга ви, ще разполагам с по-голяма свобода на

действие.

— Селинда присъства ли по време на разговора ви с баща й?

— Да, беше там.

— Това не ми харесва — заяви госпожа Моър. — Не мога да понасям това момиче, то направо ненавижда Бел.

— Няма значение, сега трябва да действаме, и то бързо — каза й Мейсън. — Разберете колко пари са останали на съпруга ви и ми ги предоставете. Можете да обясните на съпруга си какво сте направили, но в никакъв случай не му казвайте кой точно ви представлява.

— Не бихте ли искали да поговорите с него?

— Не, не желая да имам никаква връзка с него. Аз ще контактувам единствено с вас.

— И по какъв начин ще получите парите?

— Ами той ще ви ги даде на вас, а вие — на мен. А когато ги получа, изобщо не бих искал да знам, че това са откраднати пари. Ще става дума просто за една сума, която сте ми предоставили, за да я платя на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ при определени условия. Това за мен ще са ваши пари, нещо, което се урежда между нас двамата. Разбирате ли какво искам да ви кажа? Не желая парите да идват от съпруга ви. Нито да знам, че се отнася точно за парите, които е откъснал от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Искам това да са ваши пари, които ще ми дадете, за да свърша определена работа. Разбирате ли?

— Струва ми се, че разбирам — отвърна тя. — О, господин Мейсън, Селинда Дейл, гледа точно към нас.

Адвокатът се засмя сърдечно, вдигна чашата си и я наклони към госпожа Моър, сякаш предлагаше някакъв тост, а в същото време шепнешком й каза:

— Няма значение, опитайте се да не изглеждате загрижена и сериозна. Усмихвайте се и се дръжте така, сякаш просто си пием питиетата заедно.

Госпожа Моър веднага надигна чашата си, но усмивката й бе доста изкуствена.

— Говорихте ли отново по въпроса със съпруга си? — попита Мейсън.

— Не.

— А съпругът ви знае ли, че Дейл е президент на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“?

— Очевидно не. Карл изобщо не се опитваше да го избягва.

Няколко пъти се разминавахме буквално на сантиметри с господин Дейл и със Селинда, когато се разхождахме по палубата. В същото време Карл непрекъснато внимаваше да не се срещне с медицинската сестра. Дори си мисля, че плаща на някого, който да я следи постоянно и да го осведомява, когато тя се насочи към палубата, защото винаги успяваше да изчезне някъде при появата ѝ и не се връщаше, преди тя да си е тръгнала.

— Е, няма нищо чудно, „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ е голям концерн — отбеляза Мейсън. — Едва ли някой би се изненадал, че президентът на такава компания не познава един от счетоводителите си, но ми се струва, че Карл би трябвало да е виждал портрета му и да е слушал да се говори за него, така че няма начин да не знае кой е.

— Възможно е да знае, но да се чувства в безопасност, защото е убеден, че Дейл не го познава, освен по име — отвърна тя. — Докато медицинската сестра знае, че истинското му име е Моър и със сигурност ще го каже, ако го срещне.

— Не правете такава сериозна физиономия — предупреди я отново адвокатът. — Селинда отново ви наблюдава. Засмейте се. Огледайте се наоколо, а след това погледнете часовника на ръката си, после веднага скочете и се отдалечете от масата. Завийте от другата страна, така че да не ви се налага да се срещате с нея.

— Искам да ви предупредя само за едно. Би било изключително неблагоприятно, ако Карл бъде разпознат от тук нататък. Докато не постигна споразумение с Дейл, не бих могъл да му попреча да действа, както си иска. Ако разбере, че търсеният от него човек се намира на парахода и носи откраднатите пари в себе си, Дейл може да настоява за арестуването му и само да ми се изсмее, ако се опитам да поискам някакви отстъпки.

— Значи може би е по-добре Карл да не носи парите в себе си? — попита тя.

— Много по-добре.

Госпожа Моър погледна часовника си, после веднага скочи и високо изрече:

— О, вече трябва да вървя.

Мейсън се изправи, кимна и ѝ прошепна:

— Засмейте се.

Тя се опита да се усмихне, но това не ѝ се удаде особено, затова се обърна и побърза да изчезне от залата.

Адвокатът седна отново на масата, повъртя чашата в ръцете си,

след това вдигна очи към вратата, където доскоро стоеше Селинда Дейл. Но тя вече не се виждаше.

4

В неделя следобед се появи югозападен вятър, който духаше откъм кърмата на парахода, отнасяше дима от него надалеч и разбуни морето, от което се носеше силен тътен. Долната палуба се обливаше с вода от разбитите вълни, а на горната бе невъзможно да се стои поради силния вятър и от носения от него дим.

Мейсън пое по стълбите към най-горната палуба и в междинния коридор се сблъска с Бел Нюбъри, която придържаше с ръце полите на роклята си, за да не се вдига от вятъра.

— Здравейте, точно вас търсех — каза тя.

— Отдавна ли? — попита адвокатът.

— Ами почти целия ден.

— Бях в каютата си, четях си. Защо не ми позвънихте?

— Ами искаше ми се срещата ни да изглежда случайна — засмя се тя.

— Но когато това най-накрая стана, вие веднага ми съобщихте, че сте ме търсили? — попита я с усмивка Мейсън.

Момичето направи лека гримаса.

— Ами нали съм си откровена по природа, винаги ще издам онова, което мисля. Не мога да понасям разни преструвки и лъжи. Хайде да влезем в салона. Искам да говоря с вас.

Мейсън се обърна, хвана я под ръка и двамата се насочиха към другия край на парахода.

— Какво отвратително време, и то точно за официалната капитанска вечеря — подхвърли адвокатът.

— На мен ми изглежда доста забавно — отвърна тя. — Доставя ми истинско удоволствие. Ако човек излезе на палубата и си намери някакво закътано място, може да стои там и да слуша воя на вятъра. Винаги съм смятала, че този звук може да се чуе единствено в търговски параход с платна.

— Но вятърът предизвика и доста силно вълнение, не ви ли е страх от това? — попита Мейсън.

— Не, смятам вълните за прекрасни! В тях наистина има нещо забележително, вдъхващо страхопочитание. Може би се дължи на непрекъснатия глух тътен. Трудно е да го опише човек.

— Да, познат ми е този звук — призна той. — И едва ли някога ще се уморя да го слушам. Обичам бурите.

Очите на Бел Нюбъри заблестяха от възхищение.

— Човек като вас би трябвало да ги обича! — каза тя.

— Приемам го като комплимент, Бел — засмя се Мейсън. — Но вие не ме търсехте, за да си говорим за бурите, нали?

— Не. Отнася се за мама.

— Какво за нея? — попита адвокатът.

— Какво ви е разказала тя за татко?

— Защо смяташ, че е разговаряла с мен за баща ти? — попита Пери.

Тя изчака параходът да спре да се тресе от вълните, след което почти го бутна в един удобен стол.

— Седнете и се настанете добре — каза веднага. — Защото доколкото разбирам, ни предстои един разговор, в който аз ще задавам въпроси, а вие ще ми отговаряте също с въпроси.

— Но след като искате да получите информация, бихте могли да попитате майка си — подхвърли Мейсън.

— Бих могла, но няма да го направя.

— Защо?

— Защото тя... Почакайте, почти бях готова да ви дам отговор. А не бива да го правя. По-скоро съм длъжна да измисля следващия въпрос... Защо да питам майка си?

— А кого другиго бихте могли да питате?

— Вие няма ли да ми кажете, ако знаете?

— Смятате ли, че имам причина да не го правя?

— Чудесно — засмя се тя. — Все още никой от нас не е отговорил на някой от въпросите. Колко време според вас бихме могли да продължим в същия дух?

— Целия следобед — отвърна уж сериозно адвокатът, но в очите му играеха весели пламъчета.

— Точно от това се страхувах. Кажете ми, господин Мейсън, мама разказа ли ви, че татко се е отказал от работата си и изобщо не желае да се върне обратно във фирмата?

— Какво ви кара да мислите, че го е направила? — попита той.

— Ами как да ви обясня, мама е добра, но е доста наивна — започна момичето. — Като повечето хора от по-старата генерация. През последните няколко дни, когато двамата с нея стояхте край парапета на палубата и разговаряхте, забелязах, че при

приближаването ми настъпваше странна тишина. Съвсем лошо скроено. Като представител на преждевременно развитото младо поколение веднага се досетих, че разговаряте за нещо, което не би трябвало да чуя. Убедена съм, че е свързано с татко и неочакваното ни забогатяване.

— Ще бъдете ли така любезна да ми обясните защо си помислихте точно това? — попита Мейсън.

Бел Нюбъри въздъхна отчаяно.

— Май наистина сте в състояние да продължите по този начин целия следобед — каза тя. — Опитвам се да ви попитам нещо, господин Пери Мейсън, но до момента вие не ми отговаряте, а само задавате свои въпроси и всъщност се опитвате вие да измъкнете някаква информация от мен.

— Все пак не ми стана ясно защо дойдохте при мен — опита се да протестира адвокатът. — Случило ли се е нещо?

— Не — прекъсна го тя. — И моля ви, не ми задавайте повече въпроси. Явно ще трябва да формулирам съвсем точно своите въпроси, за да мога да измъкна някаква информация от вас. Но ако ви кажа: „Опитва ли се мама да скрие нещо от мен, господин Мейсън?“, вие веднага ще отвърнете: „Какво според вас трябва да бъде скривано от вас, Бел?“, а аз ще добавя: „Нещо за татко“, тогава ще последва вашето: „Но какво толкова е станало с баща ви, че да трябва то да бъде скривано от вас?“, а аз ще ви призная „Все пак, господин Мейсън, той наистина извърши някои доста странни неща през последните два месеца. По-точно нещата биха изглеждали странни за човек, който не познава татко“, тогава вие ще попитате: „Какви неща?“, а аз ще ви отвърна: „Мама не ви ли разказа за това?“, а вие ще... Не, не ме прекъсвайте, господин Мейсън, защото вече ви притискам към ъгъла с кръстосания си разпит. Вие ще кажете: „Не смятате ли, че е по-добре да попитате майка си, вместо да се обръщате към мен?“ и точно този ваш въпрос, господин Пери Мейсън, ще ми даде възможността, която търся, и аз ще кажа „Господин Мейсън, не смятате ли, че в името на справедливостта по отношение на всички страни би било правилно да изслушате и версията на татко?“ и преди да успеете да ми зададете следващия си въпрос, ще добавя „Според мен това би било правилно и съм готова да ви срещна с татко. Лично аз смятам, че мама е несправедлива към него. Татко може да е странен и малко ексцентричен, но не е извършил нищо, от което да се срамува, и няма защо мама

непрекъснато да си мисли, че той е замесен в незаконна дейност.“ И така, господин Пери Мейсън, бих искала да ви помоля да поговорите с татко и да чуете и другата страна, преди да си правите някакви заключения или да се съгласявате да съдействате за нещо на мама.

— Не смятате ли, че баща ви ще се отнася с известно предубеждение към мен? — попита Мейсън.

— В никакъв случай — отвърна веднага тя. — Той е най-разумният човек, когото познавам. Знае, че разговаряте доста често с мама и...

— Но баща ви непрекъснато ме избягва — прекъсна я адвокатът. — От онова, което съм слушал от майка ви, стигнах до заключението, че не се отнася с особено доверие към адвокатите.

— Ами това само показва доколко самата тя е наясно с проблема — извика възмутено Бел. — Татко наистина се отнасяше с предубеждение към така наричаните от него адвокати по наказателни дела. Но това беше преди да участва като съдебен заседател по едно дело, в което бил съден човек за убийство. Според татко човекът бил невинен, но адвокатът му, някой си Ван Денси, като че бил готов да го предаде. Но не успял да заблуди татко. Той настоявал за оправдателна присъда, макар че останалите единайсет съдебни заседатели били против него. Накрая успял да ги убеди всичките, че този човек наистина е невинен. Този процес е оставил трайни впечатления у татко. Той смята, че всеки човек може да бъде обвинен в престъпление и представяните доказателства да го сочат за виновника за извършеното. Но според него адвокатите, които защитават обвиняемите, трябва да са наистина добри. По негово мнение Ван Денси е бил некомпетентен, освен че е бил изпечен мошеник. Това ужасно го бе възмутило. Все повтаря, че един ден и той може да бъде обвинен в някакво престъпление и тогава би искал да бъде представляван от добър адвокат.

— Явно баща ви си има собствено мнение по въпроса — каза Мейсън.

— Значи все пак ще се съгласите да се срещнете с него и да го изслушате?

— Вижте, Бел, ще бъда откровен с вас. Нямам желание да се срещам с баща ви, нито да разговарям с него.

— Но защо?

— Не мога да ви обясня.

Тя го погледна право в очите.

— Да не би да е свързано с моето щастие? — попита със сериозен тон.

— Ами след като стигнахме толкова далеч, смятам, че ще е най-добре да поговорите с майка си — посъветва я той.

— Вижте, господин Мейсън, аз не съм дете — възрази Бел. — Усещам, че става нещо. Давам си сметка, че е свързано с мен. Ето, татко спечели известна сума от лотарията. Ако това е било незаконно, ще трябва да върне парите. Но все пак предпочитам — дори настоявам — да не се говори или прави каквото и да било, преди да пристигнем в Сан Франциско. Смятам, че разбирате защо.

— Да, но трябва да разберете, че майка ви би искала да направи най-доброто за вас — каза Мейсън.

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Така ми се иска нещата да бяха по-различни — изхлипа момичето. — За нищо на света не бих се лишила от приятелството на Рой. Но нали разбирате какво е положението, господин Мейсън. Той е човек от друга класа. Получих възможност по някакво чудо да се явя на бала, но времето ми вече изтече. Давах си сметка, че ще трябва да платя висока цена за това, но бях съгласна да поема риска. А ето че сега Карл, мама, а може би и двамата кроят планове за продължаване на маскарада, смятат, че биха могли да ми дадат този шанс. Но това е невъзможно. Аз не съм от света на Рой и той не е от моя свят. Можем да се преструваме, докато сме на парахода или докато бяхме в Хонолулу, но когато се върнем у дома, нещата стават съвсем различни... Кажете ми, господин Мейсън, да не би мама да се готви да заведе дело за развод с Карл?

— Не сме разговаряли по този въпрос — любезно отвърна адвокатът.

Бел Нюбъри отмести стола си, в този момент параходът се залюля и тя изгуби равновесие. Мейсън веднага скочи и я хвана за ръката, за да не падне.

— Моля ви, не разрешавайте на мама да прави безсмислени жертви заради мен — каза момичето. — Тя едва ли е така наясно с нещата, както аз самата. Утре сутринта, след като слезем на брега, всичко ще бъде свършено.

— Не смятате ли, че Рой ще продължи да ви търси и след това? — попита той.

— Няма да му позволя — обяви тя. — Ще изляза от живота му и ще затворя вратата след себе си. Ние не сме от неговата среда.

Срещнах го единствено защото татко имаше щастието да спечели от лотарията. Ако не беше станало това, щяхме да продължим да си живеем скучно, като с мама може би щяхме да си позволим някаква двуседмична почивка в малко крайбрежно градче, където щяхме да наемем евтина мебелирана вила, или може би щяхме да направим пътешествие с кола, като прекарваме нощите в евтини къмпинги... Моля ви, господин Мейсън, не позволявайте на мама да прави нещо, за да ми даде шанс, който не бих могла да използвам.

Той тръгна с нея към вратата.

— Говорите като пораженец — смъмри я. — Ако го искате, защо не се опитате да се борите за него? След като ви обича, едва ли ще се интересува толкова много от това, дали баща ви е обикновен счетоводител или...

— Вие явно не разбирате — прекъсна го тя. — Когато ме срещна, Рой не е знаел, че баща ми е счетоводител. По време на това пътешествие ние съвсем естествено се смесихме с богатите туристи. Нали знаете как е на островите? Аз се представих за една от тях. Оставих Рой да смята, че положението ми в обществото не е по-различно от неговото. Нали разбирате, аз... Тогава изобщо не съм мислила, че той ще стане толкова важен за мен.

— Сега вече не мога да върна нещата назад. Ако го бях срещнала при други обстоятелства, така че той да е наясно коя съм всъщност, тогава би могъл да отиде при приятелите и роднините си и да каже: „Запознайте се с Бел Нюбъри. Тя не е от нашата класа, но аз я харесвам.“ Това би било нещо съвсем различно. Но сега не бих могла да понеса Селинда Дейл да разбере всичко... О, трудно ми е да го обясня. Човек би трябвало да познава Рой, за да разбере... Той не обича преструвките. Мрази момичетата, които се опитват да го разиграват. Никога няма да приеме, че просто за миг ми се е искало да повярвам, че съм по-различна от онова, което всъщност съм. Ще бъде убеден, че нарочно съм го направила...

Тя млъкна, защото гласът ѝ леко затрепери.

— Разбрах какво мислите — каза Мейсън. — Това си е ваше право. Вие ще направите своя избор. Лично аз бих сложил картите на масата. Отидете и поговорете с майка си, Бел. Бихте могли да ѝ обясните...

Тя вдигна към него очи, в които имаше сълзи.

— Не, нищо не сте разбрали — възрази тя. — Това е последната ми щастлива нощ. Ще оставя на вас да свършите мръсната работа,

Пери Мейсън.

Тя се обърна и тръгна бързо по люлеещия се коридор, като се подпираше на стената, за да запази равновесие. Мейсън остана на мястото си и я наблюдаваше със симпатия.

5

На капитанската вечеря имаше много свободни столове. Навън се лееше дъжд като из ведро. И дори на пасажерите, които старателно си бяха подготвили цветни шапки, балони и свирки, им липсваше настроение и спонтанност. Веселието приличаше по-скоро на пресилен опит да се следват утвърдените морски правила. Сервитьорите се движеха внимателно между масите, като се спираха при силно вълнение, а полупълните чинии бяха поставени в специални по-дълбоки подноси.

Мейсън, който вечеряше с Дела Стрийт, хвърли поглед към другия край на салона, където Карл Нюбъри заедно със съпругата си и дъщеря си забавляваха Рой Хангърфорд.

— Не е ли време да получиш ясен знак от тях? — попита Дела Стрийт.

— Да, предупредил съм госпожа Нюбъри, че трябва да ми изясни нещата не по-късно от десет часа тази вечер — отвърна той. — Тя поиска да отида в каютата ѝ към девет и половина, за да получа парите, с които ще мога да разполагам. След това ще трябва да отида при Дейл с конкретно предложение.

— Моър — или може би трябва да го наричам Нюбъри — не ми изглежда особено разтревожен — подхвърли секретарката.

— Права си — съгласи се адвокатът. — Той като че добре се забавлява. За негов късмет Евелин Уайтинг ще получи храната в каютата заедно с пациента си.

— Шефе, имам чувството, че Нюбъри е постигнал някакво споразумение с тази жена — отбеляза секретарката.

— Какво те кара да мислиш така?

Видях го да излиза доволно усмихнат от нейната каюта в събота следобед.

— Сигурна ли си, че беше Нюбъри?

Тя кимна утвърдително.

— Може би затова изглежда така безгрижен в момента — измърмори адвокатът. — А аз се чудех как ли ще се справи утре,

когато ще се наложи да мине през митницата и през карантинна проверка. Тогава със сигурност би се оказал лице в лице с нея.

— Предполагам, че вече е уредил всичко това. В края на краищата единственото, което му се е наложило да направи, е било да отиде при нея, да ѝ даде някакво обяснение и да я помоли да си мълчи.

— Проблемът в случая е, че сестрата би могла да поклокарства за него с някой познат на борда и така цялата история ще се разплете — посочи Мейсън. — Ако Селинда Дейл имаше дори и най-малка представа, че Евелин Уайтинг знае нещо за бащата на Бел, тя не би се спряла пред нищо, за да го разбере.

— Бедното дете, Бел ясно разбира, че едва ли някога ще е подходяща партия за Рой — въздъхна Дела Стрийт.

— Не смяташ ли, че той ще продължи да поддържа връзката си с нея дори да научи истината? — попита Мейсън.

— Просто няма да има възможност да го направи, шефе. Тя се готви да му предложи да се срещнат следващия вторник на колодрума в Санта Анита. Ще му обясни, че нейни приятели са ѝ взели билети. След това ще изчезне и няма повече да го вижда.

— Ако наистина го обича, не разбирам защо...

— А аз много добре разбирам как се чувства — прекъсна го тя. — Според нейните представи тя е успяла да привлече вниманието му само защото при срещата им се е представила за човек от неговата класа. Но в момента, в който разбере истината за социалното ѝ положение, в момента, в който приятелите му започнат да се отнасят снизходително към нея, той ще започне да губи интереса си. Досега успешно се състезаваше със Селинда Дейл за вниманието му. Но ако Селинда възприеме ролята на нейна покровителка, Бел веднага ще изостане в надпреварата.

— Не съм толкова сигурен — възрази Мейсън.

— А аз съм — твърдо отсече Дела Стрийт. — Това момиче Дейл е доста хитро. То няма да започне да ѝ натяква, че е различна. Вместо това ще се опитва да я води на разни сбирки, където Бел ще бъде сред напълно непознати хора, докато всички останали ще бъдат близки един на друг, точно както са хората, общували години наред помежду си. Там Бел ще се чувства съвсем не на мястото си.

— Струва ми се, че това момиче би трябвало да каже на майка си какво възнамерява да направи — обади се Пери.

— Защо?

— Ами защото ако Бел смята да прекрати връзката си с Рой, не виждам защо трябва да се трепя и да се опитвам да постигна някакво споразумение с „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

— О, трябва да го направиш, уверявам те — каза му Дела. — Защото за Бел би било ужасна трагедия, ако детективите причакат утре баща ѝ при слизането от парахода и пред всички му сложат белезниците на ръцете. Особено след като се разбере, че е задигнал пари от компания, ръководена от бащата на Селинда Дейл. Шефе, трябва наистина да предотвратиш това, независимо как ще се развият по-нататък нещата! Нима не разбираш? Тя би искала Рой да я запомни като една загадъчна жена, а не да я съжaliaва. И едва ли би понесла да гледа как Селинда Дейл триумфира.

— Добре де, ще се срещна с госпожа Нюбъри в девет и половина — съгласи се Мейсън. — Предполагам, че вече ще има ясен отговор. Смятам да се поразходя по палубата. Би ли искала и ти да се полюбуваш малко на бурята?

— Не, смятам да се присъединя към семейство Нюбъри за малко — отвърна Дела. — Обещах на Бел да го направя. В момента е осем и трийсет и пет. Ще те потърся някъде към девет часа, искаш ли? Така ще имаме време да изпием по един ликьор, а след това ти ще можеш да отидеш при госпожа Нюбъри в девет и половина.

Той кимна, избута назад стола си, стисна ѝ нежно ръката и каза:

— Ще бъда в защитената от вятъра страна, най-вероятно на палубата за разходки.

След това прекоси салона, облече си палтото, като праметна копирения шал през врата си, и излезе на палубата.

Вратите към ветровитата страна на палубата бяха заключени. В защитената от вятъра част дъждът се лееше като из ведро. Покритите в стъклени лампиони електрически крушки хвърляха червеникави отблясъци, които се отразяваха от мократа повърхност на палубата и като че потъваха във влажната мъгла, стелеща се наоколо. Тътенът от непрекъснато разбиващите се в парахода високи вълни оформяше един непрекъснат силен вой, който като че обхващаше всичко наоколо.

На Мейсън му се стори, че палубата за разходки е доста открита, така че реши да се смъкне на долната. Тръгна бавно покрай столовете, които бяха грижливо сгънати и прибрани на безопасно място. Водата почти моментално проникна през леките му обувки. Вятърът пращаше дъжда в лицето му и рошеше косата му. Той пое

дълбоко дъх, за да вдиша от свежия океански въздух, заслуша се в глухия тътен на вълните и във воя на вятъра и в миг се почувства доволен.

Параходната камбана удари два пъти — беше девет часът. Вятърът в миг като че пое звука и го отнесе надалеч, точно както за секунди разнасяше дима от комина на парахода, завърташе го на черни панделки, които бързо се изгубваха в нощта. В далечината непрестанно просветваше фар.

Параходът тежко се извъртя по посока на пристанището, после спря за миг и вместо да поеме в правилната посока, отново бе леко извит от вятъра. Мейсън в миг загуби равновесие от рязкото залюляване, хвана се за парапета на палубата и се загледа в тъмните бурни вълни.

Стори му се, че чува тих писък, заглушен от някакъв по-силен шум. Остана на мястото си и се заслуша внимателно. Писъкът се повтори. Стори му се, че той идва от най-горната палуба.

Докато параходът извиваше бавно надясно, Мейсън изтича нагоре по стълбите и се опита да разгледа наоколо. За съжаление силният дъжд му пречеше да вижда.

Параходът продължи бавно да се насочва към пристанището, а вълните, сякаш събиращи се за внезапна атака, се удряха с все сила в предната му част. Някъде отдалеч като че се чу слаб звук от камбана, последван от пет бързи и кратки звуци, издадени от свирката на парната машина. Параходът се плъзна напред с леко прискърцване, подобно на автомобил, движещ се с изтъркани гуми.

Мейсън усети, че единият от двигателите е изключен, докато другият работеше на пълни обороти, така че да се получи остър завой.

В този миг по палубата се чува множество стъпки. Адвокатът забеляза как котвата профуча надолу и в миг се загуби в тъмнината. Удари се във водата и почти в същата секунда синкавата тъмнина бе буквално разцепена от ярка светлина, която озари едната част на парахода. Лъчите на мощния прожектор осветяваха и водната повърхност. Мейсън загуби за миг равновесие, хвана се за парапета, а след това се насочи към вратата, която неочаквано се отвори.

— Влизайте веднага вътре! — извика му един униформен полицаи.

— Какво се е случило? — попита адвокатът.

— Човек зад борда! — изкрещя полицаят и тръгна напред, като

се придържаше към парапета, за да не се подхлъзне по мократа повърхност.

Мейсън изсипа водата от обувките си, затича се към стълбата и започна бързо да се смъква по нея.

Насочи се направо към каютата на госпожа Нюбъри. Почука нервно на вратата. Не последва никакъв отговор.

Натисна дръжката. Вратата беше заключена. Заудря с юмрук по нея, а когато не получи никакъв отговор, започна да я рита с крак.

— Кой е там? — чу след малко гласа на госпожа Нюбъри.

— Мейсън — отвърна той.

— Един момент, моля — каза тя. — Ей — сега ще отворя.

Адвокатът нервно натисна дръжката и заповяда:

— Отворете веднага.

Тя отключи и отвори вратата.

— Ами влезте, след като е чак толкова важно — изрече малко объркано жената.

Беше само по чорапи и белъо в бледорозов цвят. Докато Мейсън затваряше и заключваше вратата, все пак успя да облече някаква рокля.

— Какво става? — попита го смутено.

— Къде е съпругът ви?

Тя смъкна роклята надолу, пооправи я, после погледна намръщено адвоката.

— Трябваше да се срещне с някакъв човек — обясни малко троснато. — Обеща да се върне след пет минути. Какво му е на вашия часовник? Все още не е станало девет и половина.

— Кога го видяхте за последен път?

— Преди пет минути. Компанията ни се разпръсна, след като той получи някаква бележка. Каза, че ще трябва да се срещне с един човек по работа.

— И какво направихте вие?

— Върнах се в каютата си. Съблякох си вечерната рокля, защото я бях заляла с малко вино. Двамата с Карл трябваше сериозно да си поговорим. Той ще се върне всеки момент... Господи, какво е това клатушкане? Параходът така се тресе, че едва запазвам равновесие. Да не би да сме се сблъскали с нещо? Погледнете онези прожектори, насочени към водата! Непрекъснато сноват насам-натам, сякаш търсят нещо.

Мейсън кимна и продължи да я наблюдава мълчаливо.

— Специално бих искал да разбера къде е отишъл съпругът ви и какво е направил — каза накрая той.

— Вижте какво, господин Мейсън — започна тя, като се обърна към него. — Имала съм два брака досега, не може да се каже, че съм невинна девица. Но не съм свикнала разни мъже да нахълтват в стаята ми, докато се обличам. Позволих ви да влезете, защото по гласа ви усетих, че имате да ми казвате нещо изключително важно. Така че ви моля да ми обясните...

— Чух изстрел — прекъсна я той. — Един от полицаите от охраната ми каза, че има човек зад борда. Това не ви ли говори нещо?

Тя го изгледа с широко отворени от уплаха очи, после бързо се насочи към едно от чекмеджетата на шкафа, отвори го и се взря в него.

— Какво има? — попита Мейсън.

— Револверът на Карл — едва чуто отрони тя. — Изчезнал е.

— Нека да изясним нещата — започна адвокатът. — Значи вие двамата с Карл смятахте да си поговорите сериозно?

— Да.

— Вие обяснихте ли му точно на каква тема ще бъде разговорът?

— Заявих му, че повече не мога да се задоволявам с разни мъгляви обяснения; че искам да знам точно откъде има парите и че настоявам да ми ги предаде.

— И какво ви отговори той?

— Каза, че ще поговорим за това по-късно.

— Но не пожела да ви даде обясненията веднага?

— Не. Тъкмо приключвахме с вечерята, когато едно от момчетата от обслужващия персонал му донесе някаква бележка. Карл каза, че трябва да се срещне с един човек по работа. С това компанията ни за вечеря се разпадна. Ние двамата се прибрахме в каютата. Тогава му заявих, че искам да си изясним нещата, че трябва да ми предаде парите в името на доброто на Бел. Обеща ми да се върне само след пет минути, тъй като трябва да се види с някого по много важен въпрос.

— Значи в чекмеджето имаше револвер?

— Да.

— Кога го видяхте за последен път?

— Днес следобед.

— Револверът на Карл ли е?

— Да.

— Откога го има?

— От около два месеца. След като започна да носи големи суми пари в себе си, реши, че му е нужен револвер за защита.

— Подразбрах, че съпругът ви се е свързал с Евелин Уайтинг, медицинската сестра — съобщи й Мейсън. — Предполагам, че се е опитал да постигне споразумение с нея, за да не издава истинската му самоличност. Нямам представа какво точно му е казала тя.

Ситуацията е доста благоприятна за изнудване, ако тази жена е изнудвачка. Смятате ли, че е възможно да е отишъл на среща с нея... и да е взел специално револвера със себе си?

— Нямам представа.

Госпожа Нюбъри го хвана за ръката.

— Господин Мейсън — започна тя. — Искам да ми обещаете, че ще ме подкрепите, нали? За доброто на Бел.

Адвокатът се поколеба за миг, после каза:

— Добре, ще се постарая. Нека сега ви задам още няколко въпроса, преди Карл да се е върнал. Какво точно му казахте?

— Съобщих му, че господин Дейл, президентът на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“, е на борда на парахода. Но това като че не бе някаква новина за него. Казах му също така, че господин Дейл би се съгласил на известни отстъпки, ако Карл възстанови останалата му сума. А той ми заяви, че съм луда. Заплаши ме, че ако направя подобно предложение на Дейл, направо ще ме убие. Твърдеше, че не е взел дори цент от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Тогава му напомних, че Селинда Дейл и без това търси някакъв повод, за да разобличи Бел... това направо го вбеси.

— И какво още? — попита Мейсън.

— Ами това е всичко — отвърна тя. — Просто нямах време да му кажа нещо повече.

— Кога проведохте този разговор — преди да получи бележката или след това?

— След това. Вече се бяхме разделили с останалите и тъкмо влизахме в каютата. Говорихме не повече от минута-две. После отидох до шкафа, за да си извадя някаква друга рокля, и го чух как тресна вратата.

— И ви каза, че трябва да се срещне с някакъв мъж?

— Да. Твърдеше, че ще се върне само след пет минути и ще си изясним всичко.

— Смятам, че е най-добре да излезем на палубата и да разберем какво се е случило — подкани я Мейсън. — Сигурна ли сте, че Карл взе револвера със себе си?

— Да, спомням си, че чух как отвори чекмеджето и след това го затвори. В момента не си дадох сметка какво точно прави. Ако... Ако някой е паднал зад борда, дали ще успеят да го открият?

— Едва ли — отвърна Мейсън. — Морето е толкова бурно. Биха могли да преградят мястото с парахода, а след това да спуснат лодки в защитената от вятъра част, но не вярвам да го направят, преди да са наясно какво точно се е случило. Със сигурност първо ще осветят мястото със силни прожектори и ще огледат наоколо. Едва ли биха рискували живота на някого, освен ако не са убедени, че падналият е все още жив. А не забравяйте, че преди това се е стреляло.

— Смятате ли, че е възможно да е бил господин Дейл? — попита уплашено жената. — О, господи! Карл не би направил това!

— Няма защо да гадаем — отвърна адвокатът. — Да излезем на палубата. Бих искал да откроя Карл.

— Но ще се погрижите за мен, нали? — напомни му тя.

— Да, ще го направя заради Бел. Но нямам намерение да поемам защитата на съпруга ви.

Госпожа Нюбъри кимна.

— Хайде, да вървим.

Докато отваряха вратата, тя изведнъж извика уплашено.

— Какво има? — обърна се към нея Мейсън.

— Току-що се сетих за нещо — шепнешком започна жената.

— Продължавайте — подкани я той. — Какво е то?

— Ами Карл, Карл е разбирал, че скоро ще трябва да ми каже всичко. Давал си е сметка, че няма да можем още дълго да се преструваме, че сме нещо повече от това, което сме, а нали щастието на Бел зависеше... О, господин Мейсън, смятате ли, че той е излязъл на палубата и... и...

— И се е самоубил? — подсказа ѝ Мейсън.

Тя кимна мълчаливо.

— А вие какво мислите? — попита адвокатът.

— Просто не знам — отвърна объркано тя. — Страхувам се... Това би решило проблемите на Бел, нали?

— Какво искате да кажете?

— Едва ли биха могли да ни направят нещо заради откънатите пари, не смятате ли?

— Естествено, че не могат да арестуват мъртъв човек, ако това ме питате.

— Да, точно това си мислех и аз.

— Но ако Карл е оставил някакви пари, биха могли да предявят претенции към тях.

— Ами ако става дума за застраховка? Могат ли да посегнат на нея?

— Застраховка на каква стойност?

— Петдесет хиляди.

— Кой е наследникът?

— Аз.

— И кога е направена застраховката?

— Преди два месеца.

— Бих искал да ви попитам, госпожо Нюбъри, ако се установи, че съпругът ви е присвоил пари, вие бихте ли се съгласили да ги възстановите от сумата на застраховката? — попита Мейсън.

— Не, освен ако не бъда принудена да го направя.

— Попитах ви, за да разбера вашата гледна точка — отбеляза сухо адвокатът. — В договора по застраховката със сигурност се съдържа клауза, която я прави невалидна, ако бъде извършено самоубийство в рамките на една година от датата на полицата.

— Сигурен ли сте? — погледна го объркано тя.

— Да.

— Хайде, господин Мейсън, да излезем на палубата. И моля ви, останете с мен.

Адвокатът отвори вратата на каютата и двамата поеха по коридора. Вече приближаваха стълбите, когато Дела Стрийт се появи иззад ъгъла и едва не се блъсна в тях. Наметнатото палто върху раменете ѝ бе мокро. Кичурите коса, които се показваха изпод баретката ѝ, също бяха мокри и залепнали по лицето ѝ.

— Отдавна те търся, шефе — каза тя.

— Бях на палубата — започна да обяснява той. — Но някакъв мъж падна извън борда и аз дойдох...

— Знам — прекъсна го тя. — Господи, така се уплаших! Нали ми каза, че ще бъдеш на палубата за разходки, а не те намерих там. Предполагам, че си изтичал при госпожа Нюбъри?

— Да — отвърна той.

— Искан да разговарям за нещо с теб, шефе — започна Дела и го погледна право в очите.

В същото време по коридора изтича един офицер от охраната.

— Моля пасажерите да бъдат така добри да се приберат в каютите си — извика той. — И да останат там, докато не им бъде съобщено, че могат да излязат. Има човек зад борда. Правим всичко възможно, за да го открием. А пасажерите само ще ни пречат. Приберете се в каютите си, за да направим проверка кой липсва.

Мейсън хвана госпожа Нюбъри под ръка и я обърна към каютата.

— Може би това е най-доброто, което бихме могли да направим — каза той.

— Но аз не бих могла да понеса подобно напрежение — възрази тя. — Няма да издържа да си стоя най-спокойно в каютата.

— Нали не искате всички да разберат, че Бел е дъщеря на крадец? — прошепна ѝ тихо адвокатът.

— Не, разбира се, че не.

— А как бихте се чувствали, ако се окаже дъщеря на убиец?

— Но аз не разбирам...

— Не виждате ли? — прекъсна я Мейсън. — Не би трябвало да правите нищо, което би привлякло вниманието върху Карл. Трябва да се държите като всички останали пасажери на парахода.

Тя се поколеба за миг, след това се обърна и се насочи към каютата си. Дела Стрийт веднага пристъпи към Мейсън.

— Смяташ ли да се заемеш със защитата ѝ? — попита го тя. — Ако се окаже, че е замесена в онова, което е станало на палубата?

— Точно тя не е замесена в нищо — отвърна той. — Не бих се съгласил да защитавам съпруга ѝ, но на нея ще помогна.

— Бих предпочела да не ѝ го казваш — подхвърли Дела.

Госпожа Нюбъри се спря, след като ги чу, че си шепнат.

— Има ли нещо, което би трябвало да знам? — обърна се с уплашено лице към тях. — Да не би да криете нещо от мен?

Дела Стрийт ѝ се усмихна окуражително и поклати глава:

— Не.

Мейсън задържа вратата на каютата, докато влязат, и тъкмо се канеше сам да пристъпи след тях, когато по коридора се чу шум от бързи стъпки и след миг се появи Бел Нюбъри. Хванала края на дългата си рокля, тя тичаше към каютата, като често залиташе, подпираше се на стената, а след това продължаваше напред.

— О, господин Мейсън! — извика, щом го забеляза. — Мама вътре ли е?

Адвокатът кимна и ѝ направи път да влезе преди него, след което затвори вратата.

— О, мамо! — хвърли се към майка си Бел. — Някой е паднал зад борда! Толкова се уплаших. Помислих си да не би... Къде е татко, мамче?... Цялата съм вир-вода, тичах къде ли не да го търся, но не можах да го откроя!

— О, предполагам, че ще се появи всеки момент — отвърна госпожа Нюбъри.

— Но къде е отишъл?

— Ами отиде да се срещне с някого... на бара, предполагам.

— Но, мамче, някой е паднал зад борда! А той се изкачи по стълбите, тичах като луда навсякъде из парахода, излизах на палубата, но...

— Не бъди глупачка, Бел — прекъсна я майка ѝ. — Добре знаеш, че баща ти не би излязъл на палубата в това ужасно време, а дори да го е направил, със сигурност ще бъде достатъчно внимателен, за да не падне. Вероятно става дума за някой от втора класа или от третата, туристическата класа, който явно е прекалил с пиенето.

— Добре, но къде е татко? Нали трябваше вече да е тук? Те изпращат всички пасажери по каютите им.

— Точно така — потвърди госпожа Нюбъри, като извади от чантата си табакера от слонова кост. — Карл вероятно е някъде сред тълпите по стълбите. Нали знаеш, че не е от хората, които обичат да се блъскат. Не, благодаря ви, господин Мейсън, аз си имам кибрит, не си правете труда.

Тя запали една клечка с рязко движение и я приближи до цигарата си. Ръката ѝ леко потрепна.

Бел Нюбъри продължаваше да стои до вратата.

— Бих предпочела татко да си е тук... Господи, а къде ли е Рой?

— В каютата си най-вероятно — каза Пери.

— Сега се връщам — извика тя и се затича напред по коридора.

Госпожа Нюбъри се приближи към Мейсън и Дела Стрийт, които гледаха навън през малкия кръгъл люк на каютата. Лъчите на силни прожектори непрекъснато сновяха по водната повърхност. Обливаха в светлина яростните вълни. Госпожа Нюбъри постави ръка на рамото на адвоката.

— Направо не понасям мисълта, че някакво бедно човешко същество се намира там, сред страшния океан. Аз... — в миг гласът ѝ затрепери и от устата ѝ се отрони само стон, след което тя бързо

отстъпи.

Мейсън остана на мястото си, като гледаше замислено бурните вълни. Бе разкراчил краката си, за да може да пази равновесие при люлеенето на парахода.

След като двигателят бе спрял, по-ясно се долавяха другите шумове — от люлеенето на парахода, от разбиващите се долу вълни, от стъпките по палубата.

Дела Стрийт отиде до вратата на каютата и погледна към коридора.

— Капитанът и домакинят на парахода идват насам, шефе — каза тя. — А, ето я и Бел... Той добре ли е, Бел?

Момичето кимна, останало без дъх.

— Господи, какъв ужас!... Да... Прибрал се е в каютата си... Мамо, къде е татко?

— Ще се върне след минута, Бел — отвърна майка й.

Капитанът и домакинят минаха покрай Дела Стрийт и влязоха в каютата.

— Съжалявам, но трябва да изпълня едно неприятно задължение — започна капитанът. — Вие вече знаете защо обикаляме по каютите, нали?

— Чухме, че някой е паднал зад борда — обади се госпожа Нюбъри.

— Да — потвърди капитанът. — Кога за последен път видяхте съпруга си, госпожо Нюбъри?

— Ами веднага след вечерята.

— Къде беше?

— Двамата заедно дойдохме до каютата, след което той веднага излезе. Защо, капитане? Кажете ми, да не би... Разбрахте ли... Нима е...

— Смятаме, че точно вашият съпруг липсва — сериозно изрече капитанът. — Знаете ли къде точно отиде?

— Но какво... какво искате да кажете?

Капитанът хвърли поглед към домакина.

— Госпожо Нюбъри, наистина ли сте напълно сигурна, че не сте виждали съпруга си, след като излезе от тази каюта?

— Ами да, разбира се.

— И вие дойдохте направо тук, след като напуснахте салона след вечерята?

— Точно така.

— А знаете ли къде отиде съпругът ви?

— Мисля... Струва ми се, че отиде до бара, за да се срещне с някакъв човек. Не знам точно.

— И вие не тръгнахте с него?

— Не.

— Не сте излизали на палубата заедно с него?

— Разбира се, че не.

Капитанът и домакинът отново се спогледаха.

— Добре си спомням кога компанията ви напусна салона, госпожо Нюбъри. Беше някъде около осем и петдесет, нали?

— Може би малко по-късно — уточни тя. — Около осем и петдесет и пет.

— Предполагам, че бих могла да ви помогна, капитане — намеси се Дела Стрийт. — Господин Мейсън напусна салона в осем и трийсет и пет. Тогава се прехвърлих на масата на семейство Нюбъри. Останах там близо петнайсет минути. Когато компанията си тръгна, погледнах часовника си. Беше осем и петдесет и две минути.

— Имахте ли някаква причина специално да гледате часовника си? — попита капитанът.

— Да. Господин Мейсън беше на палубата и трябваше да се присъединя към него в девет часа.

— И напуснахте салона заедно със семейство Нюбъри?

— Не — обясни Дела. — Побъбрих с тях малко, а след това господин Нюбъри получи някаква бележка, донесе му я момчето от обслужващия персонал. Той каза, че му се налага да се срещне с един човек по работа. Тогава компанията се разпръсна, а аз си отидох в каютата.

— И какво направихте след това? — попита капитанът.

Тя го погледна учудено, след това обясни:

— Ами сложих си палтото и баретата и излязох, за да потърся господин Мейсън.

— А той беше в това време на палубата?

— Да.

Капитанът изгледа мълчаливо Мейсън, замисли се за миг, след което се обърна отново към госпожа Нюбъри.

— Забелязах, че сте си сменили роклята, госпожо Нюбъри.

Тя му хвърли възмутен поглед.

— Ще бъдете ли така любезен да ми обясните какво ви влиза това в работата? — попита троснато. — Ако знаете нещо за съпруга

ми, моля ви да ми го кажете.

— Настоявам все пак да обясните защо си сменихте роклята? — изгледа я изпитателно капитанът.

— Ще се оплача от нахалното ви поведение — хладно заяви тя. Капитанът се поколеба за миг, но след това обяви:

— Ще се наложи да проверим в шкафа ви, госпожо Нюбъри... с ваше позволение, естествено.

— Да, но аз категорично отказвам да ви разреша! — извика тя.

— Съжалявам — каза капитанът. — Защото при всички случаи ще го направя.

Мейсън пристъпи към вратата на шкафа, като гледаше учудено капитана.

— Почакайте за минутка, капитане. Смятам, че имаме право да знаем какво по-точно търсите. Все пак законът гарантира неприкосновеността на имуществото от безпричинни претърсвания.

— Не искам да слушам какво повелява законът, господин Мейсън — сръза го капитанът. — Това е моят параход. Тук аз съм законът. И аз отговарям за всичко, което се случва. Затова ще претърся шкафа. Махнете се от пътя ми.

Двамата се гледаха известно време мълчаливо, лицето на капитана изразяваше твърда решимост, а лицето на Мейсън бе лишено от всякакви емоции. След това адвокатът направи стъпка встрани и го предупреди:

— Вие ще носите отговорността за това, капитане.

— Да, поемам тази отговорност.

Госпожа Нюбъри се хвърли към шкафа.

— Не можете да го направите. Това е просто възмутително! Господин Мейсън, защо не се опитате да го спрете?

Адвокатът, натрупал доста голям опит в оценяването на човешките характери в съдебната зала, направо си призна:

— Не мога да го спра, госпожо Нюбъри. Той ще претърси този шкаф.

Тя прегради с тялото си пътя към шкафа и разпери ръце встрани.

— Добре, тогава аз сама ще го спра!

Адвокатът я изгледа право в очите, докато тя накрая сведе поглед.

— Ако в този шкаф има нещо важно, едва ли си помагате с това поведение — предупреди я той.

— Нямам представа какво търси и това изобщо не ме интересува

— изкрещя жената. — Това е принципен въпрос. Капитанът трябва да е сега навън, на палубата и да се опитва да спаси човек, паднал зад борда. Вместо това той иска да се рови в нещата ми!

— Ще претърся шкафа — повтори решително капитанът и пристъпи напред. — Бихте ли се отдръпнали от вратата, мадам?

— Капитане, бихте ли ни обяснили какво точно очаквате да намерите в шкафа? — намеси се Мейсън.

— Става дума за нещо, за което не бих искал да говоря, преди да съм се уверил, че е тук — отвърна той.

— Нека да приключваме с това — обърна се Пери към госпожа Нюбъри.

Тя се отдръпна бавно и без желание от вратата и пристъпи по-близо до Мейсън, като се подпря на ръката му. Адвокатът наблюдаваше внимателно капитана и в същото време усети, че ръката ѝ трепери.

— При всички случаи щеше да го направи — прошепна ѝ той. — Така е по-добре. Но какво ви става?

— Нищо — успя да се овладее тя. — Просто не обичам да ми ровят из нещата, това е всичко.

Капитанът отвори вратата на шкафа и рови вътре известно време, после коленичи и огледа пода. След миг се изправи, облегна се на шкафа и повдигна мокра дантелена рокля в едната си ръка и черни сатенени обувки в другата.

Това ли е роклята, с която бяхте облечена на вечерята, госпожо Нюбъри? — попита той. — А това бяха обувките ви, нали?

— Да — отвърна тя след известно колебание.

— И след като твърдите, че не сте излизали на палубата, защо тези неща са мокри?

— Ще ме извините, капитане, но вече е време аз да поема нещата — пристъпи напред Мейсън. — Какво значение има дали е излязла на палубата, или се е върнала в каютата си? Не виждам основание да ѝ се иска обяснение за действията ѝ.

— Съжалявам, господин Мейсън — отвърна капитанът, без да сваля очи от лицето на госпожа Нюбъри. — Но има някои неща, които не знаете.

— Нали няма да ви се стори твърде нахално, ако ви помоля да ми ги съобщите? — отвърна адвокатът.

— Нямам намерение да го правя — рязко изрече той и отново се обърна към госпожа Нюбъри. — Бихте ли ми обяснили, госпожо,

защо роклята ви е мокра?

— Дайте да се разберем, капитане, вие отговаряте за своята си област, а аз — за моята — намеси се отново Мейсън. — Като капитан поехте отговорността да претърсите този шкаф. А сега в качеството си на адвокат на госпожа Нюбъри ще поема отговорността да ви кажа, че отидохте твърде далеч. Ако искате госпожа Нюбъри да ви сътрудничи, трябва веднага да ѝ съобщите какво точно търсите и защо го търсите.

— Задах един въпрос — отвърна капитанът, като продължи да наблюдава госпожа Нюбъри. — И настоявам за отговор.

Госпожа Нюбъри вдигна глава и каза:

— Нямам намерение да ви отговарям.

Капитанът кимна на домакина.

— Огледайте всичко наоколо, господин Бюканън.

— Струва ми се, че се готвите да продължите с претърсването?
— намеси се Мейсън.

— Точно така — отвърна капитанът.

Адвокатът хвана ръката на госпожа Нюбъри и усети, че пръстите ѝ са ледени.

— Не се безпокойте — опита се да я успокои той.

— Нямам намерение да понасям всичко това — обади се Бел Нюбъри. — Държанието ви е възмутително и е обидно както за майка ми, така и за мен. Настоявам за разяснения! Искам също така да ми кажете какво знаете за баща ми и защо смятате, че той е липсващият пасажер.

— Съжалявам, но може би ще се окаже, че не става дума за инцидент — обърна се към нея капитанът. — Сега разбирате ли?

— Искате да кажете... че...

— Дайте да изясним нещата, капитане — намеси се Мейсън. — Да не би да се опитвате да намекнете, че господин Нюбъри се е самоубил?

Капитанът го погледна право в очите.

— Искам да кажа, че разполагаме с информация, която ни кара да мислим, че Карл Нюбъри е бил убит — каза той.

Госпожа Нюбъри изпищя безпомощно, а Бел се приближи и застана до нея.

— Няма ли да е по-добре, капитане, ако съсредоточите усилията си в търсене на падналия зад борда човек и да отложите и без това неправомерното претърсване за по-късно? — попита адвокатът.

— Ще направя всичко, което е по силите ми — отвърна капитанът. — Едва ли някой би могъл да оживее при падане в това бурно море. Вече сме подготвили лодка, както и екипаж от доброволци, готови да се спуснат с нея. Но нямам намерение да рискувам живота на хората си. Вече върнахме парахода малко назад, осветихме цялото пространство наоколо, хвърлихме спасителни пояси. Но едва ли има шанс дори едно на хиляда. Разпоредил съм на хората си как да действат и те вече го правят. А разследването, с което съм се заел в момента, си е моя работа и никой друг не би могъл да я свърши. Ако вие се съгласите да ми сътрудничите, нещата ще станат много по-лесни. Ако не го направите, ще продължа независимо от всичко. Така че сега ще ви помоля да застанете близо до люка, за да можем да претърсим каютата.

След като каза това, капитанът започна да ги отмества към люка. После внимателно и методично двамата с домакина отвориха едно по едно чекмеджетата, провериха съдържанието им, погледнаха в чантите и в другия багаж. Домакинът дори повдигна матрака на едното от двете легла в каютата.

— Почакайте за минутка, господин Бюканън — каза капитанът и пъкна ръка под матрака. След миг измъкна оттам пояса с парите. Той също беше мокър. Тук-там съдържанието стърчеше през закопчаните джобчета.

— Можете ли да ни обясните какво е това, госпожо Нюбъри?

— Разбира се — каза тя. — Пояс.

— А какво има в него?

— Това не е ваша работа.

— А как ще обясните факта, че е мокър?

— Нямам намерение нищо да ви обяснявам.

— Тогава ще прегледам най-внимателно какво има в пояса — обяви капитанът. — Ще ми помогнете ли при преброяването на парите, госпожо Нюбъри?

Тя не отговори.

Капитанът погледна към Пери Мейсън.

— Вие сте неин адвокат, така ли?

— Да.

— Ще ми помогнете ли да преброим това?

— Вие си имате помощник, капитане — отвърна Мейсън.

Тогава капитанът кимна към домакина.

— Много добре, господин Бюканън, не ни остава нищо друго,

освен сами да преброим парите.

Двамата отвориха джобовете на пояса. Капитанът поставяше съдържанието на всеки един от тях върху леглото, така че да се вижда от всички в помещението. След това пръстите му някак си бавно и дори малко непохватно започнаха да отброяват едрите банкноти. Накрая двамата с домакина направиха сбор на общата сума.

— Осемнайсет хиляди седемстотин и петдесет долара — обяви капитанът. После се обърна към госпожа Нюбъри и я попита: — Тези пари ваши ли са?

— Има ли някаква разлика дали са нейни, или са на съпруга ѝ, капитане? — обади се вместо нея Пери.

— Възможно е да има — отвърна той. — Затова искам да чуя нейния отговор.

— Те са... — започна несигурно жената.

— Не сте длъжна да отговаряте на въпрос, на който не бихте искали — предупреди я адвокатът.

— Парите са мои — разпалено обяви тя.

— Откъде ги имате? — продължи да разпитва капитанът.

— Това е нещо съвсем друго и не ви влиза в работата — тросна му се госпожа Нюбъри.

Капитанът погледна намръщено пояса, който още въртеше в ръцете си.

— Чудя се защо ли е мокър?

Не последва никакъв отговор.

— Можете ли да ми кажете от колко време е под матрака?

Отново никакъв отговор. Капитанът повдигна матрака.

— Веднага се вижда, че тук не е мокро, по матрака има само едно-две петънца, там, където се е опирал в пояса.

Госпожа Нюбъри продължаваше упорито да мълчи. Капитанът пусна обратно матрака.

— Съжалявам, че се наложи да направим тази проверка, госпожо Нюбъри. Ще прибера парите. Домакинът ще ви издаде разписка, а аз ще ги заключа в сейфа на парахода.

Домакинът измъкна бележник от джоба си, написа разписка, подписа я и я подаде на госпожа Нюбъри. Тя я грабна от ръцете му, скъса я на множество парченца, които веднага пръсна по пода и дори настъпи някои от тях.

— Ах, вие... — обърна се към капитана тя, но Мейсън с бързо движение запуши устата ѝ с дланта си.

— Млъкнете — разпореди ѝ той.

За миг всички като че замръзнаха на местата си, тялото на жената остана леко изкривено напред. След това госпожа Нюбъри сграбчи китката на Мейсън и издърпа дланта му от устата си.

— Мълчете — повтори предупреждението си адвокатът.

Тя с мъка успя да се овладее.

— Да вървим, господин Бюканън — каза капитанът и пръв напусна каютата. Спря се за миг на вратата, извърна се и каза на госпожа Нюбъри: — Ще направя всичко възможно да открия съпруга ви.

После пристъпи бързо в коридора и затвори вратата след себе си. Бел прегърна майка си.

— Мамо, какво означава това? — започна да я разпитва с умотителен глас. — Какво става, обясни ми.

Майка ѝ поклати глава. Устните ѝ потрепериха. Мейсън я отведе към леглото. След като седна, тя неочаквано се извърна, зарови лице във възглавницата и започна да плаче.

— Мамо, мамо — продължи да я моли момичето. — Защо не ми кажеш?

Мейсън направи знак на Дела Стрийт и двамата се измъкнаха от каютата.

В момента, в който излязоха в коридора, параходът се наклони първо на едната, после на другата страна и Дела едва успя да запази равновесие.

— Защо ли не искаше да ѝ помогна? — чудеше се Пери.

Тя се поколеба за миг, след това вдигна очи и го погледна.

— Шефе, не бих искала да се забъркваш с тази жена! — каза му с твърд глас. — Съвсем правилно бе да се помогне на Бел. Но нямам желание да гледам как се забъркваш с майката!

Мейсън се засмя.

— Боже господи, Дела! Не се поддавай на влиянието на капитанското отношение. Честно казано, не ми е съвсем ясно какво целеше той, но ако смята, че тя е замъкнала съпруга си на палубата и след това го е хвърлила през борда, явно има богато въображение.

— Добре де, шефе, да отидем в твоята каюта, така че почерпката да е от теб — засмя се Дела.

— Съгласен — отсече адвокатът. — Но и ти ще престанеш с тези глупави подозрения към госпожа Нюбъри.

— Е, смятам, че става за наша клиентка — каза Дела. — Но...

ако не ни беше клиентка... Добре де, няма значение.

6

В понеделник сутринта параходът бавно се приближаваше към пристанището, докато в същото време представителите на полицейското управление водеха тайнствени разговори с хората от охраната.

Смутени от трагедията, пасажерите стояха скупчени на групички на палубата и си разказваха версии на случилото се, като всеки път историите се разкрояваха с нови и нови подробности. Рой Хангърфорд потърси Пери Мейсън.

— Вижте какво, господин Мейсън — започна той. — Не разбирам какво точно е станало. Но все пак бих искал да ви обясня какво мисля аз самият.

— Добре, кажете какво е вашето мнение — подкани го адвокатът.

— Госпожа Нюбъри ми направи впечатление на изискана жена — започна младежът. — Според мен тя не е способна да убие съпруга си. А Бел е момиче, каквото се среща веднъж на милион.

Мейсън кимна утвърдително.

— Не смятате ли, че бихте могли да накарате капитана да се откаже от тези глупави подозрения? — продължи Хангърфорд. — И...

— Не — прекъсна го адвокатът. — Не и при това развитие на нещата. Разбрах, че се е намерил свидетел, който твърди, че е забелязал господин и госпожа Нюбъри да се разхождат заедно по палубата малко преди девет часа. Естествено, офицерите от охраната старателно крият всички подробности от мен. В никакъв случай не биха ми позволили да разбера кой точно е свидетелят или...

— Аз бих могъл да ви кажа кой е свидетелят, ако това ще ви помогне по някакъв начин — нетърпеливо каза Хангърфорд.

— Да, ще помогне, естествено — увери го Мейсън. — Знам, че е жена, но името ѝ се пази в тайна.

— Става дума за Ейлийн Фел — каза Рой.

— Онази учителка, с очилата ли?

— Да, жената от Санта Барбито, която е трябвало да си вземе шестмесечна отпуската, защото изпаднала в нервна криза или нещо от този род.

— Откъде знаете? — попита Мейсън.

— Разговарях с момичето, което е в една каюта с нея. То твърди, че госпожица Фел е изпаднала в истерия и докторът ѝ е дал някакво успокоително. Посъветвал я също така да не разговаря с никого за онова, което е видяла, но тя вече била разказала на съквартирантката си, преди да се появи лекарят. Сега изглежда доста нервна. Лично аз смятам, че е луда.

— Чакай да си спомня — с лека усмивка започна Мейсън. — Тя е на около трийсет и четири или и пет години, със смешни очи и тъмна кожа. Това ли е жената, за която става дума?

— Тя твърди, че е на двайсет и девет — отвърна Хангърфорд. — И е доста странна... непрекъснато се разхожда сама по палубата.

— Виждал съм я няколко пъти — сети се адвокатът. — Винаги е обута с ниски обувки и носи някаква къса спортна пола. Прави по няколко обиколки по палубата след вечеря.

— Точно така — при това винаги се разхожда сама. Някои твърдят, че изминавала по четири километра всяка вечер.

— Познавам този тип хора — засмя се Мейсън. — Знаят колко крачки са два километра и най-внимателно броят всяка своя крачка... Дали наистина е видяла госпожа Нюбъри на палубата?

— Кълне се, че е така. Твърди, че си стояла на завет в края на палубата. Носела тъмен дъждобран. Точно в това време вратата се отворила и господин и госпожа Нюбъри излезли на палубата. Минали покрай нея, без изобщо да я забележат. Била близо до тях, когато чула Нюбъри да казва нещо от рода на това, че трябва да го оставят той да оправи нещата. Настоявал пред жена си да не се бърка в неговите работи, след което тръгнал напред по палубата. Госпожа Нюбъри се опитала да го последва, но той ѝ махнал с ръка и ѝ извикал: „Връщай се!“, само че тя не го послушала и продължила да върви след него.

След малко Ейлийн Фел доловила някакъв шум на горната палуба. Започнала да се изкачва по стълбите нагоре. Твърдяла пред съквартирантката си, че точно в този момент чула изстрел. Казва, че когато стигнала горе, видяла госпожа Нюбъри надвесена над тялото на съпруга си, а след това я проследила как започнала да влачи трупа към парапета. Точно в този момент параходът направил рязък завой към пристанището и Ейлийн Фел политнала настрани. Уплашила се дори, че може да падне зад борда. Някъде по това време чула и втори изстрел. Изпищяла веднъж, след това още един път. Когато успяла да се изправи на крака, забелязала госпожа Нюбъри да тича по палубата.

Съпругът ѝ бил изчезнал.

— Значи тя продължила да крещи? — попита Мейсън.

— Точно така.

— На палубата със сигурност е било съвсем тъмно — предположи адвокатът. — Тя не би могла...

— Точно това е най-смешното — обясни му Хангърфорд. — Ейлийн Фел се кълне, че в медицинския пункт е светло и вратата била отворена. Нали знаете, медицинският пункт представлява нещо като заслон. Намира се непосредствено до гимнастическия салон, а от другата страна е стаята на охраната.

— И в този медицински пункт е светела лампа? — намръщено попита Мейсън.

— Така казва Ейлийн Фел. Естествено, не го е твърдяла пред мен, знам го от друг човек. Но когато е разказвала всичко това на съквартирантката си, била изпаднала направо в истерия. Лично аз не вярвам на нито една дума от онова, което твърди, че е видяла. Но точно заради нея капитанът отиде и претърси каютата на госпожа Нюбъри и сега майката на Бел ще си има сериозни неприятности.

— Капитанът проверил ли е медицинския пункт? — попита адвокатът.

— Не и в момента — отвърна Хангърфорд. — Чух, че го е направил доста по-късно.

— Знаете ли, Хангърфорд, това направо е лишено от смисъл — отново се намръщи Мейсън.

— Естествено, вие сте прав. Госпожица Фел е луда. Айда Джонсън, съквартирантката ѝ, е готова да направи всичко, за да помогне на Бел. Тя не харесва Ейлийн Фел, а е направо влюбена в Бел. Според нея госпожица Фел е от хората, които правят доста категорични декларации, а след това измислят какви ли не лъжи, за да изглеждат твърденията им правдоподобни.

— Взехте ли адреса ѝ? — попита Пери.

Хангърфорд кимна и му подаде лист хартия.

— Тя ми го написа. Каза ми, че би предпочела да разговаря лично с вас, след като слезем на брега. Ще направи всичко, което е по силите ѝ.

Мейсън взе листчето и го прибра.

— Сега смятам да поговоря с госпожа Нюбъри — каза той.

— И аз исках да го направя, но не ме пуснаха при нея — обясни Хангърфорд. — Имате ли нещо против да ѝ кажете... ами... да ѝ

кажете какво мисля за всичко това, господин Мейсън?

— Естествено, че ще ѝ кажа — увери го адвокатът, после стисна ръката му. — Желая ви всичко хубаво, Рой.

Войник охраняваше пред вратата на каютата на госпожа Нюбъри. Той кимна на адвоката.

— Бих искал да се видя с клиентката си — обясни му Мейсън.

Войникът отстъпи настрана и Пери почука на вратата.

— Кой е? — попита госпожа Нюбъри.

— Мейсън — обяви той.

Тя отвори вратата. По очите ѝ си личеше, че е прекарала безсънна нощ.

— Влезте — покани го едва чуто и се отпусна на един стол, след като адвокатът затвори вратата.

Мейсън се настани близо до нея.

— Параходът ще акостира до половин час — обясни ѝ той. — Готова ли сте за слизане?

— Колкото е възможно.

— Около вас ще се въртят полицаи, журналистите ще се тълпят и ще ви задават въпроси. Ще питат, докато получат отговор.

— Естествено — уморено изрече тя. — Явно ще трябва да го понеса.

— Ще говорите ли с тях? — попита той.

— Длъжна ли съм?

— Не.

— Ами тогава няма да го правя.

— Но ще ви се наложи да проявите воля, за да го изпълните.

— Казах ви, че няма да говоря — нервно повиши тон госпожа Нюбъри. — Няма да говоря!

Мейсън я наблюдаваше внимателно в продължение на няколко секунди, след това каза:

— Искате ли да чуете нещо?

— Хубаво или лошо?

— Лошо.

— Добре де, казвайте.

— Ейлийн Фел, онази учителка от Санта Барбито, твърди, че ви е видяла двамата със съпруга ви да излизате на палубата — започна Мейсън. — Спорели сте разгорещено за нещо. След малко и тя ви е последвала горе. Чула изстрел, докато била на стълбите. После ви видяла надвесена над тялото на съпруга ви, което след миг сте

започнали да влачите към парапета. Тогава чула втори изстрел.

— Лъже! — отсече госпожа Нюбъри.

— Смятах, че може би ще решите да промените историята, която ми разказахте — едва чуто й прошепна адвокатът.

— Не, нямам намерение да го правя — възмутено каза тя. — Тази жена лъже. А и без това тя е луда. Казвам ви самата истина. Действително излязох със съпруга си на палубата. Искан да поговоря с него, а той се опитваше да ми се изплъзне. Обясних му, че бих могла да осигуря щастието на Бел, ако ми даде парите и ми позволи да уредя нещата по свой начин. Той ми каза да се върна в каютата и да го изчакам.

— Ами пояса с парите? — попита Мейсън.

— Той ми го даде.

— Кога?

— След като тръгнах с него към палубата. Каза ми: „Ето ти парите, но не прави нищо с тях, преди да се върна. Искан всички да останат за Бел, тя да прави с тях, каквото си иска. Помни — само на Бел са“... може би не помня съвсем точно думите му. Опитах се да го накарам да се върне заедно с мен в каютата. Но той посегна да ме удари. Наистина прекали. Изтичах веднага надолу, върнах се в каютата и започнах да се преобличам.

— От кое място точно напуснахте палубата?

— От предните стъпала.

— Някой видя ли ви?

— Не.

— Срегнахте ли някого, докато се прибирахте в каютата си?

— Не си спомням.

— Защо тогава казахте на капитана, че не сте излизали на палубата?

— Защото бях сигурна, че Карл е скочил през борда, и не исках да се забърквам.

— Да не се опитвате да кажете, че когато го оставихте, вие сте смятали, че той...

— Не бъдете глупав — прекъсна го жената. — Нито пък аз съм глупачка, така че не ме мислете за такава. След като се върнах в каютата и чух петте изсвирвания на сирената, разбрах, че някой е паднал зад борда. Естествено, веднага се досетих кой би могъл да е този някой. Стоях така със смъкнатите мокри дрехи на пода и пояса с парите на съпруга ми в ръка. Веднага се досетих как би изглеждало

това на околните, вие също сте наясно. Затова реших бързо да се преоблека и да скрия мокрите дрехи и пояса.

— Къде точно беше съпругът ви, когато си тръгнахте и го оставихте?

— На горната палуба.

— Там някъде наблизко е медицинският пункт, знаете ли го?

— Да, знам го.

— Светеше ли лампата в медицинския пункт?

— Не, не смятам — отвърна тя. — Наоколо беше съвсем тъмно.

— Видяхте ли някой друг на палубата?

— Не.

— И сте сигурна, че откъм медицинския пункт не идваше светлина?

— Напълно съм сигурна.

— Погледнете ме, бих искал да ви обясня нещо — каза Мейсън.

— Давайте — отвърна тя, без да го поглежда.

— Не, вижте това.

Тя вдигна тъжните си уморени очи.

— Бих искал да слушате внимателно онова, което ще ви кажа — настоя адвокатът.

— Добре де, казвайте — нетърпеливо го подкани госпожа Нюбъри. — Какво го увъртате?

— Вие заявихте на капитана, че не сте излизали на палубата — напомни ѝ Мейсън. — Твърдахте, че сте напуснали салона след вечерята и сте отишли право в каютата си, а съпругът ви ви е оставил и е излязъл. Сега ще се наложи да промените историята си. Общественото мнение е нещо доста странно. Бихте могли да промените историята си веднъж и това да ви се размине, стига да имате достатъчно добро обяснение защо не сте си признали всичко още от самото начало. Но в никакъв случай не би трябвало да промените историята си втори път. Така че когато говорите следващия път, трябва да кажете истината, а освен това да сте си подготвили солидно обяснение за лъжата си първия път. Затова не правете повече изявления, преди да сте подготвена да ги отстоявате докрай. Искам да знам истината, и то цялата истина... Откъде взехте тези пари?

— Съпругът ми ми ги даде.

— Кога?

— След като се качихме с него на палубата.

— Защо ви ги даде?

— Защото му заявих, че съм длъжна да защита интересите на Бел.

— Той направи ли някакъв намек, че се готви да извърши самоубийство? — попита Мейсън.

— Естествено, че не.

— И вие нямахте ни най-малка представа, че се готви да скочи през борда?

— Не, в онзи момент никаква.

— Не се е опитвал да скочи, докато бяхте с него, така ли?

— Не, разбира се.

— А вие имахте ли револвер?

— Не, никакъв револвер. Тази жена е лъжкиня.

— Вижте какво, госпожо Нюбъри — започна адвокатът. — Да предположим, че съпругът ви ви е казал, че се готви да се самоубие. Да предположим, че вие сте се опитали да го спрете. И в този момент той е извадил револвера си и се е застрелял, без вие да можете да направите каквото и да било. След това може би сте го издърпали към стълбите с намерение да му помогнете, но в този момент палубата се е наклонила рязко и вие сте се изпързали към парапета, като все още сте държали съпруга си. Знаели сте, че трябва да се опитате да извикате помощ. Бихте ли решили при тези обстоятелства, че може би ще е по-добре да приберете пояса с парите, преди да вдигате шум?

— Възможно е, но нещата не се развиха по този начин — отвърна тя.

— А ако сте се опитали да го направите, но съпругът ви е дошъл точно в този момент в съзнание и е започнал да се бори, в резултат на което е изхвъркнал зад борда, тогава какво бихте направили?

— Нямам представа — отвърна госпожа Нюбъри.

— Нямаше ли тогава да натиснете сирената, за да сигнализирате, че има човек зад борда?

— Може би щях.

— Е, а аз смятам, че точно това сте направили — заяви адвокатът.

Тя отвърна очи от него и каза:

— Не, не съм го направила.

— Онази жена, Фел, вече се е била качила на палубата и е крещяла — продължи Мейсън. — Била е уплашена и близко до истерия. Нейните викове едва ли биха се чули от някого, но от

телефонната централа твърдят, че една жена се е обадила от салона и е казала, че трябва да се подаде сигнал за човек зад борда. След това веднага затворила, без да даде никакви други подробности. Като че бързала да отиде някъде или да направи нещо. Е, вие ли сте били тази жена?

— Не.

Мейсън я погледна замислено.

— А аз смятам, че сте били вие — каза той.

— Какво ви кара да го мислите? — попита тя, като се опитваше да избегне погледа му.

— Ами вие сте единствената жена, която би могла да се обади, а след това да има основание да го отрича.

— Добре де, но не съм го направила аз.

— Вие имате два пътя за защита — продължи адвокатът. — Първият е, че сте се скарали със съпруга си на палубата. Той се е опитал да ви удари. Тогава сте слезли долу в каютата си. И след като сте си тръгнали, някой друг е излязъл откъм медицинския пункт и го е застрелял. Можете да използвате тази защита, ако не бяхте излъгали капитана и не се бяхте опитали да скриете онзи пояс с парите. Другата ви възможна защита е да твърдите, че съпругът ви сам се е застрелял и е скочил зад борда, след като преди това ви е дал пояса с парите. Но едва ли ще можете да използвате тази версия, ако не успеете да оборите свидетелските показания на Ейлийн Фел.

— И какво тогава? — попита тя.

— Ами ще трябва да решите — каза бавно Мейсън. — Но преди това бих искал да разбера две неща.

— По-точно?

— Първото е дали свидетелските показания на Ейлийн Фел биха издържали на кръстосания разпит. — А второто е защо продължавате да лъжете за онова позвъняване от салона.

— Значи не ми вярвате? — учуди се госпожа Нюбъри.

— Страхувам се да ви повярвам — призна адвокатът. — Залогът е твърде голям. Не бих рискувал да ви позволя да разкажете историята си, преди да съм напълно сигурен, че казвате истината. Веднъж вече излъгахте, като се надявахте да се измъкнете по този начин. Вероятно ще го направите отново, стига да решите, че това ще е добре за вас. И не пренебрегвайте факта, че не можете да представите версията си пред полицията, без да обясните защо сте искали парите. А това трудно би могло да стане, без да разкриете, че

съпругът ви всъщност се казва Карл Моър и че вие сте смятали, че парите са били откраднати от компанията, в която е работел.

— Това при всички случаи ще излезе наяве — изрече тя с глух, отчаян глас.

— Да, ще се разбере, че съпругът ви е всъщност Карл Моър — съгласи се Мейсън. — Но не и в близките няколко часа. А точно през тези няколко часа смятам да уредя нещата с „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Има нещо доста странно около тази кражба. Руни, главният ревизор, заема това място поради роднинските си връзки с президента на компанията. Предполагам, че може би не е особено компетентен и е вероятно документите да са в такова състояние, че да не е възможно да се докаже със сигурност кой точно е взел парите. Ако положението е такова, а той е разбрал, че Моър е мъртъв, вероятно веднага ще отправи обвиненията към него, дори може да подправи отчетите, за да подкрепи обвинението си. Така ще може да се измъкне от кашата. Но ако съществува някаква основателна причина, поради която от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ са се страхували до този момент да повдигнат обвинение в измама срещу Карл Моър, ще открия каква е тя и ще ги притисна, преди да са разбрали за смъртта му.

— Искате да кажете, че кражбата няма да се разкрие?

Той кимна.

— Това е толкова важно за Бел.

— Знам — каза Мейсън. — Но може да стане само ако наистина успея да откроя някаква слабост в счетоводната им дейност и да я използвам, преди да разберат, че Карл Моър е мъртъв. Това означава, че ще се наложи да се заема с работата веднага щом стъпя на пристанището. А вас ще трябва да оставя в ръцете на полицията и на журналистите.

— Няма значение — отвърна тя и повдигна брадичка. — Ще го изтърпя. Вие направете онова, което е важно за Бел.

— Вече съм се уговорил с един детектив, който ще ме чака на брега — обясни й адвокатът. — Ще отлетим веднага за Лос Анджелис, за да се заемем с нещата. Когато се бия, нямам навика да стоя и да се опитвам да отбивам ударите на противника. Предпочитам да откривам слабото му място и да го атакувам точно там. За да подготви добре обвиненията си срещу вас, областният прокурор ще твърди, че сте взели парите от съпруга си, за да му осигурите освобождаването и по този начин да спасите Бел от неприятния

инцидент, който би я изложил. Но на прокурора ще му трябва доста време, докато свърже фактите и се ориентира за мотивацията. Аз ще използвам това време, за да упражня натиск върху „Продъктс Рифайнинг Къмпани“, така че да не посмеят да повдигнат обвинение в кражба.

Мейсън тръгна към вратата. Тя се приближи към него и го погледна с благодарност.

— Можете да разчитате на мен, господин Мейсън — каза тихо. — Ще бъда твърда. Няма да могат да измъкнат и дума от мен.

— Точно така — насърчи я адвокатът. — Не отговаряйте на никакви въпроси за миналото си. Не им казвайте нищо, което би им помогнало да свържат съпруга ви с Карл Моър. Колкото повече ги забавите, толкова повече време ще имам аз да действам. А трябва да знаете, че това време наистина ще ми е нужно — предупреди я Мейсън, докато отваряше вратата.

Мейсън откри Бел Нюбъри в каютата ѝ заедно с Дела Стрийт.

— Как върви, Бел? — попита я той.

— Засега всичко е наред — обясни му тя. — Задавах ми какви ли не въпроси.

— И какво им отговоряхте?

— Че не са служители на правосъдието, а долни преследвачи — отвърна тя. — Категорично отказах да отговарям на въпросите им. Заявих, че всеки, който обвинява майка ми в подобно престъпление, е истинско чудовище.

Адвокатът я погледна със симпатия.

— Съжалявам, че ви накарах да действате по този начин, Бел — каза той. — Но по определени причини това наистина се налагаше.

— Искате да кажете, че ако им бях казала истинското име на Карл, те щяха да разкрият всичко за лотарията и...

— Нещо от този род — прекъсна я Мейсън. — За да мога да подготвя добре защитата, страшно много се нуждая от известно време, в което никой да не подозира, че Карл Нюбъри е всъщност Карл Моър.

— И дали това време ще е достатъчно? — попита момичето.

— Нямам представа — призна адвокатът. — Но ще се постарая.

— Селинда Дейл искаше да се срещне с нея — намеси се Дела Стрийт. — Правеше се на изпълнена със съчувствие...

— Дръж Бел далеч от Селинда — каза Мейсън. — Обяснявай на

всички, че Бел е разстроена и не бива да ѝ се задават никакви въпроси; че съжаляваш, но тя не може да се срещне с никого.

— Точно това правех — отвърна секретарката. — Естествено полицаите настояха да влязат.

— Кажете ми, господин Мейсън, как е мама? — попита Бел. — Държи ли се?

— Да, държи се — отвърна той.

— А вярно ли е това, което се говори — има ли наистина свидетел, който я е видял на палубата?

Адвокатът махна с ръка.

— Не обръщайте внимание на такива приказки, Бел. Кой знае какво още ще чуете — каза ѝ той, след което се обърна към Дела Стрийт. — Дела, искам да разбера кой е изпратил бележката на Карл Нюбъри. Момчето, което я е отнесло, казва, че я е получило от домакина. Той пък твърди, че попълвал някакви документи и когато вдигнал глава, видял бележката на стъклената поставка пред прозореца. Върху плика било написано „Моля, предайте веднага на Карл Нюбъри“. Домакинът извикал момчето и му наредил да занесе бележката.

— Струва ми се, че знам какво пише в бележката, господин Мейсън — обади се Бел.

— Какво? — попита той.

— Върху къс хартия са били написани само три думи с молив. Бележката гласи: „Палубата е подходяща за разходки“. Никакъв подпис.

— Имате ли представа дали е писана от мъж?

— Не. Използван е молив и ми се струва, че е писана от жена. Точно затова преди не споменах нищо за тази бележка. Сигурна съм, че Карл не би се заплел в любовна история, но все пак смятах, че мама би могла да ревнува.

— Съвсем спокойно можете да дадете тази информация на полицаите, Бел, но внимавайте да не споменете дори дума за миналото си — посъветва я адвокатът. — Не казвайте къде сте посещавали училище или къде сте живели или каквото и да било друго от този род. И може би ще е най-добре да си срещете по различен начин косата. Така приличате твърде много на Уини Джойс. Полицаите могат да проследят миналото ви по тази прилика.

Дела Стрийт веднага взе един гребен.

— Ще се погрижа за това — каза тя.

Пол Дрейк, шеф на детективска агенция „Дрейк“, чакаше на пристанището. Той беше доста висок и стърчеше над главите на останалите от тълпата, която се бе притиснала към митническата бариера.

Мейсън съчастнически намигна на детектива, премина с багажа си през митницата, пренебрегна въпросите на група репортери и набута Дела Стрийт в едно такси.

Пол Дрейк заобиколи набързо, като се правеше на най-обикновен минувач, и успя да скочи в таксито точно преди шофьорът да затвори вратата.

— Към летището — нареди Мейсън.

— Уредил съм чартърен полет, Пери — обади се Пол. — Господи, може би трябва да си почивате на всеки шест месеца. Изглеждате така подмладени. Дела е направо като невръстно момиче.

— Я стига, Пол — засмя се адвокатът. — Казвай по-бързо какво си научил.

— Какви са тези приказки за убийство на борда? — попита детективът.

— Ще ти обясня, след като ми разкажеш за „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

Дрейк измъкна бележника от джоба си.

— Установена е липса на двайсет и пет хиляди долара. Тя е констатирана от К. Дентън Руни, главния счетоводител, няколко дни след като Карл Моър е изчезнал. Руни обвинил Моър в кражба и настоявал веднага да се повдигне обвинение срещу него, но адвокатът, който движи юридическите въпроси на корпорацията, е доста консервативен тип. Явно е открил нещо гнило в цялата тази работа. Ангажирали са външни счетоводители да направят проверка на счетоводните документи, както и частна детективска фирма, която да издири Моър. Доколкото разбрах, досега детективите не са попаднали на никаква следа.

— Самият аз не съм се срещал с Руни. Помолих Джаксън да се свърже с него и той го направи, но нищо не постигна. Джаксън твърди, че този Руни е един надут малък нахалник; че е абсолютно некомпетентен и е получил тази работа със заплата от четиристотин и шейсет долара месечно само защото се е оженил за сестрата на

съпругата на президента.

— Тя е мъртва, нали? — попита Мейсън.

— Имаш предвид съпругата на Дейл?

— Да.

— Наистина е мъртва. Затова пък жената на Руни си е съвсем жива. И го командва с желязна ръка. В къщи е само една безгласна буква. Затова в службата си се превръща в истински диктатор. Нали знаеш, че има такива хора.

— Да — отвърна Мейсън. — Разбра ли нещо за него, каквото и да било?

— Купува цветя на някаква блондинка — измърмори ядосано детективът. — Това е единственото, което сме разкрили досега.

— Каква блондинка?

— Марджи Трентън, живее в апартамент 14Б на Пайнроу Драйв номер 3618. Това говори ли ти нещо?

— Абсолютно нищо — призна адвокатът. — Не се вписва по никакъв начин към онова, което вече знам.

— Е, оставил съм един от моите хора да я следи — обясни Дрейк. — Но не стигнах до никъде. Ето нейна снимка, направена със скрит апарат.

— Мейсън погледна към увеличената снимка, която му показва детективът.

— Наистина е като правена със скрита камера — засмя се той. — Къде сте я снимали?

— Докато се пече на плажа.

— Добре изглежда — призна адвокатът, а след минута добави: — Интересна е.

Дела Стрийт погледна оценяващо снимката, точно както една жена обикновено преценява друга, и каза:

— Харчи доста пари за себе си, а банският ѝ костюм е предназначен не толкова за придобиване на тен, колкото за привличане на вниманието на околните. Забелязахте ли часовника на китката ѝ?

Мейсън внимателно се вгледа в снимката.

— Можеш ли да разбереш нещо повече за този часовник, Пол?

— Вероятно ще се намери нещо — отвърна детективът. —
Защо?

— Защото може да разиграем една комедия около този часовник, Пол — обясни Пери. — Като при това ще ни се наложи да

действаме бързо.

— Каква комедия? — не разбра Дрейк.

— И аз самият все още не знам — отвърна адвокатът. — Но ще трябва да забъркаме Руни в някаква каша. Единствената му възможност да се отърве ще бъде, като ни даде повече информация около изчезването на парите. А след това ще използваме тази информация, за да сплашим някак си „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ и да принудим шефовете ѝ да си държат устата затворена.

— Мога да ти подсказва кое може да изпълни ролята на джокера в тази наша игра, Пери — обади се Дрейк. — „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ и още няколко фирми имат общо ръководство и холдингова компания. Между тях се правят най-различни разплащания, имат сметки за изплащане на суми и сметки за получаване на суми. Някои от поделенията плащат с пари, а други подписват полици за дълг. След това постепенно възстановяват сумата по полицата и същите пари се вземат на заем от някоя друга от компаниите в холдинга, така всички са доволни.

— Смятах, че използват това, за да не плащат данъци? — попита Мейсън.

— Естествено. Холдинговата компания непрекъснато разхвърля парите между поделенията. „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ се възползва отлично от тази ситуация. Предполагам, че имат някакъв правен консултант, който движи цялата работа, но той седи в сянка, присъствието му по никакъв начин не се афишира.

— Разбрах те — засмя се Мейсън. — Значи, ако Чарлс Уитмор Дейл се опитва да ме преметне, ще го заплаша, че ще му пратя данъчните, като им предоставя доста любопитна информация.

— Но предварително трябва да си се добрал до доста неща, за да му го кажеш — напомни му детективът.

— Ще разберем всичко това от Руни — увери го Мейсън. — Трябва само добре да го притиснем с нещо.

— Какво искаш да кажеш с това „нещо“? — попита Дрейк.

— По дяволите, Пол, в момента нямаме време за подробностите. Все някак си ще се справим. Предлагам да започнем с този ръчен часовник, а след това нещата едно след друго ще се трупат.

— О, не бързай толкова, Пери — възрази детективът. — Трябва да знаеш, че този тип, Руни, е уважавана и влиятелна личност. Ако си има някаква афера с блондинката, това си е негова работа. Предполагам, че не смяташ, че всички женени мъже, които подаряват

цветя на блондинки, трябва да отидат зад решетките, защото в такъв случай няма да останат достатъчно мъже на свобода, за да плащат данъци.

— Прав си — засмя се адвокатът.

— Не бива да бързаш със заключенията, Пери. Момичето може да е получило часовника от майка си или от любимия си. А Рони да ѝ е просто някакъв обикновен познат... Господи, показах ти само копчето и ти набързо приши цялото палто към него. Предупреждавам те, че си играеш с огъня.

— Е, ако не беше изнамерен огънят, едва ли щеше да се стигне до днешния прогрес — започна да философства Мейсън. — Освен това е точно толкова вярно да се каже, че палтото виси на копчето, както и че копчето виси на палтото.

— Няма никакъв смисъл да спориш с него, Пол — намеси се Дела Стрийт. — Явно вътрешната му система изпитва остър дефицит от витамини по тайнственост и калории за битки, така че бърза да възстанови баланса и в двете направления.

Мейсън си погледна часовника и подкани шофьора на таксито:

— Не можеш ли да дадеш още малко газ, човече!

— Не знам защо бързаш толкова — обади се детективът. — Едва ли има по-неподходящ момент за съдебен процес за убийство в Сан Франциско от сегашния. Болдуин ван Денси е представил преди ден съдебни заседатели, които се сторили на областния прокурор доста подозрителни. Разпоредил на няколко души да направят проверка на онези, които се обявили за оправдателна присъда, и май е натрупал достатъчно доказателства, за да обвини Ван Денси в подкупване на съдебните заседатели. Това е създавало истинска страхова психоза у заседателите и сега едва ли можеш да намериш някой, който да гласува за оправдаване на обвиняемия дори и при очевидна липса на вина. Всеки се страхува, че някой би могъл да го обвини, че е бил подкупен. Областният прокурор се възползва от ситуацията и вкарва най-тежките си случаи, като без проблем получава исканите присъди.

— Всичко ще отmine за не повече от седмица — каза Мейсън.
— Винаги става така.

— Не, този път ще е различно — възрази детективът. — Дори Асоциацията на адвокатите се е заела с Ван Денси. Опитват се да си разчистят сметките с всички адвокати по наказателни дела. Започнали са официално разследване срещу Ван Денси за подкупване на съдебни заседатели и...

— Могат да разследват моите съдебни заседатели колкото си искат — прекъсна го Мейсън. — Защото ако не мога да спася клиента, като използвам ума си, така ще го оставя да си гние в затвора...

— Но Ван Денси е глупак, така че просто няма какво да използва — каза Дрейк.

— Някой да е намеквал нещо за мен? — попита Мейсън.

— Е, областният прокурор направи някои намеци за зрелищните и ефектни методи, използвани от адвокат с репутация в целия щат, които са довели до нарушаване на установения административен ред в правораздаването.

Адвокатът се засмя.

— Доколкото разбирам, Пол, ти се опитваш да ме накараш да се откажа от разиграването на една бърза пиеска с този ръчен часовник?

— Е, не бих искал да те тикнат в затвора почти веднага след като слезе от този прекрасен параход — заяви детективът.

— Трябва да се преборим в една игра, в която добрите карти не са в нашите ръце, Пол — обясни Мейсън. — Нюбъри, който бе убит на борда, всъщност е Карл Моър. Заварената му дъщеря е влюбена в сина на милионер. Освен това тя е прекрасно хлапе. Вестниците със сигурност ще пуснат снимката ѝ на първите си страници още днес следобед. До довечера областният прокурор вече ще е наясно, че вторият ѝ баща е К. Уейкър Моър, а не Карл Нюбъри. Когато Руни разбере това, той ще се опита да прикрие счетоводните си грешки, като прехвърли вината върху мъртвия. А ако е имало и трансфери на средства, за да се избегнат данъците, можеш да си представиш какви обвинения ще се стоварят върху мъртвия Моър. Но аз смятам да ги изпреваря и да ги притисна, като използвам точно слабото им място.

Дела Стрийт се усмихна на детектива.

— Няма смисъл да продължаваш с аргументите, Пол. Марджи Трентън я очаква един доста неприятен следобед, освен ако този чартърен самолет не падне и не се разбие някъде по пътя.

— Господи, като си помисля, че само преди петнайсетина минути се радвах, че ще ви видя отново — измърмори детективът.

Дрейк спря колата си, загледан в красивата фасада на сградата насреща.

— Точно тук е — каза той. — Пайнроу Драйв номер 3618.

— Вероятно наемите в тези апартаменти са доста високи — подхвърли Мейсън. — Какво разбра за миналото й, Пол?

— Нищо особено — призна детективът. — Твърди, че е на двайсет и пет, но вероятно е някъде към трийсет, облича се по последна мода, освен това си купува твърде много дрехи. Има някакво минало някъде си, но все още не сме открили нищо за него. Появила се е тук под името Марджъри Трентън.

— Бижута?

— Много и най-различни.

— А сигурен ли си за ръчния часовник?

— Да. Моят човек ми докладва, че го има едва от шест седмици.

— Не можахте ли да откриете откъде е бил купен?

— Господи, Пери, естествено, че не — въздъхна Дрейк. — Нали ме накара да се обадя от летището в Сан Франциско и да поискам тази информация. От тогава не са минали повече от три часа. Частният детектив не разполага с възможностите, които използва полицията. На първо място му липсва цялата тази организация. Освен това няма същия авторитет. На трето...

Мейсън отвори вратата на колата и пристъпи навън.

— Запази тези обяснения за себе си, Пол — прекъсна го той. — Знаем какво ще кажеш по-нататък. Но нали трябва да се справим с проблемите? Щом някой е обвинен в престъпление, веднага цялата тежка правораздавателна система се задейства, за да осигури доказателствата за неговата вина. Ако защитата се опита да представи факти, които свидетелстват за невинността му, веднага се сблъсква с вълна от недоволство. Властите се мръщят, проявяват безразличие или са направо враждебни. Длъжен е да наеме собствени детективи, но съвсем естествено, няма възможност да ползва цялата полицейска сила, независимо с какви средства разполага. Точно затова съм принуден да прибегвам до така характеризираните от областния прокурор „зрелищни и ефектни методи, които водят до нарушаване на установената правораздавателна практика“.

— Що се отнася до това, не ми е особено приятно да прибегвам до подобни аматорски номера — каза Дрейк. — Сигурен ли си, че този път няма да ни пратят в затвора?

— Относително сигурен — отвърна Мейсън.

— Е, ти познаваш законите — не особено убедено изрече детективът.

— Не става дума за закона — обясни Пери, — а за човешката природа. Що се отнася до закона, движим се някъде по ръба. Наистина съществува правен риск, но не и практически.

— Така си мислиш ти — напомни му Дрейк.

— Това, в което бих искал да съм напълно сигурен, е, че не сме сбъркали в оценката си за момичето, с което си имаме работа.

— Е, ще трябва да ти напомня, че отмина времето, когато едно момиче можеше да приеме само цветя, бонбони и книги от приятеля си — мърмореше Дрейк, докато завиха покрай къщата. — Но така или иначе това момиче е наясно от коя страна е хлябът и от коя — маслото.

Мейсън отвори вратата, водеща към преддверието.

— Дали си е вкъщи, Пол?

— Без съмнение — потвърди детективът. — Един от моите хора я следи, откакто се е прибрала тази сутрин, някъде към три и половина, за да сме по-точни. Човекът е в онази кола там отсреща. Даде ми знак, че не е излизала.

Мейсън се приближи към стаичката на портиера.

— Бихте ли позвънили на госпожица Трентън, моля — обърна се към отегчения служител той. — Кажете й, че господин Дрейк настоява да я види по важен делови въпрос.

Портиерът се свърза и след миг каза:

— Двама господа са долу и искат да ви видят, госпожице Трентън. Единият се казва Дрейк... Какво?... По делови въпрос... Един момент. — Той се извърна и попита адвокатът: — За какъв точно делови въпрос става дума?

— За бижута — отвърна той.

Портиерът го изгледа недоверчиво.

— Не можете ли да обясните по-точно?

Мейсън повиши глас, така че да се чуе и от другата страна на линията:

— Кажете й, че искаме да я видим във връзка с едни бижута; че е частен въпрос, засягащ определена личност; а ако иска всички останали наематели да разберат за какво става дума, тогава нямам нищо против.

Ефектът бе моментален.

В слушалката се чу шум и портиерът бързо обяви:

— Добре, госпожице Трентън. — След това прекъсна разговора и им обясни: — Качете се в апартамент 14Б на петия етаж.

Мейсън и Дрейк се насочиха към асансьора. Адвокатът разпореди на цветнокожото момче, което се движеше с него:

— На петия, и по-бързо.

Асансьорът веднага пое нагоре. Щом пристигнаха, Мейсън тръгна пръв по коридора и побърза да почука на врата 14Б. Вратата почти веднага се поотвори малко, точно толкова, че да се покажат две оценяващи сини очи, красива руса коса, силно начервени устни и нежна ръка, която притискаше поотворения на врата домашен халат.

— Изобщо не ви познавам — изрече тя с тон, който не търпеше възражения.

— Точно така, права сте — кимна Мейсън.

— Е, и какво искате?

— Нима бихте желали да говорим в коридора? — попита адвокатът.

— Нямам никакво намерение да ви каня вътре — кисело отвърна тя. — В момента се преобличам, освен това нямам представа кои сте и какво искате.

— Добре, тогава ще говорим оттук — започна Пери, като повиши тон. — Това е господин Пол Дрейк. Съпругата му е имала платинен ръчен часовник. Този часовник е бил откраднат. Сега е ваше притежание. Смятаме, че се налага да го обсъдим. Не знам какво предпочитате, да предявим обвинения или да се споразумеем, за да се избегне скандалът?

Тя ги изгледа изпитателно.

— Ами аз... — започна неуверено. — Аз... заповядайте, моля.

После отвори вратата и Мейсън веднага влезе в стаята, последван от Пол Дрейк.

— Детективи ли сте? — попита момичето, след като затвори вратата.

— Няма значение какви сме — сръза я Пери. — Да погледнем този ръчен часовник.

В очите ѝ проблесна подозрение и тя заяви:

— Изобщо не си го и помисляйте! Не се надявайте, че ще можете да ми пробутате някаква измислена история и ще ме лишите от часовника ми. Това е направо рекет.

Мейсън кимна към телефона и я подкани:

— Добре, обадете се тогава в полицейското управление. Смятах, че ще успеем да се споразумеем, но след като предпочитате официалния ред, тогава нека да бъде така.

— Не можете да ме пипнете, дори това наистина да е същият часовник — каза тя.

— Така смятате вие — отвърна той. — Да предположим, че някой ви е дал часовника и вие не сте заели, че е краден. Но сега вече знаете. И какво смятате да правите?

— Не можете да докажете, че е същият часовник — продължи да упорства момичето.

— Платинен кръгъл ръчен часовник с диаманти по края — започна да го описва Мейсън. — А също и четири изумруда — отгоре, отдолу и от двете страни.

— Сигурно има някаква грешка... — каза тя. — Аз... аз наистина имам такъв часовник, но това нищо не означава. Как ще докажете, че е ваш?

— Смятам, че е права, Пери — обади се Дрейк. — Не можеш да очакваш, че тя ще се откаже от часовника само защото твърдим, че е наш.

— Ами нека тогава да позвъним в полицейското управление — започна сериозно адвокатът. — Ще помолим да изпратят тук човека, който се занимава с кражбите. Биха могли да откарат момичето в управлението и съпругата ти да разпознае часовника като представи и бележката от бижутерския магазин. Предполагам, че жена ти няма да прави скандали, защото не би искала снимката ѝ да се появи утре във вестниците.

— Няма, естествено — каза Дрейк. — Ние дори бихме предпочели...

— Почакайте — извика Марджъри Трентън, когато Мейсън тръгна към телефона. — Аз също не искам снимката ми да се появява във вестниците.

Той се поколеба, едната му ръка все още бе върху слушалката.

— Часовникът ми е подарък — обясни Марджъри Трентън, след това се замисли за миг. — Почакайте, нека да се обадя по телефона. Може би ще успеем да изясним всичко.

— На кого смятате да звъните? — попита Мейсън.

— На мъжа, който ми подари часовника — обясни момичето.

Адвокатът издърпа телефона към себе си.

— Не, няма да ви позволя.

— Но защо? Така всичко ще се изясни.

— Ами защото той може да е човекът, отмъкнал часовника — обясни Мейсън. — Вие ми приличате на дама, затова не бихме искали

да ви създаваме проблеми. Но няма да ви позволим да предупредите онзи, който ви е дал часовника, и да му помогнете да се измъкне. Хайде, сестро, да отиваме в полицейското управление, те най-добре ще се оправят с проблема.

— Не, абсолютно съм сигурна, че е станала някаква грешка — каза тя. — Ако часовникът наистина е бил откраднат, той е бил продаден след това на солиден бижутерски магазин. А мъжът, който ми го подари, го е купил оттам. Този човек има много пари. Той е висш служител в голяма компания и не би тръгнал да краде часовници...

— Ами какво да правим тогава — прекъсна я Мейсън. — Защо не му се обадите и да му кажете, че се налага да дойде тук, без да му обяснявате за какво по-точно става дума. Няма да споменавате също така, че не сте сама. Ясно ли е?

Тя кимна мълчаливо.

— Добре — отсече Мейсън и се отдръпна от телефона. — Обадете се. Но помнете, без никакви номера. Защото само да се опитате и веднага ще извикаме полицаите от управлението.

Тя набра номера и каза:

— Мога ли да говоря с господин Руни, моля? — Изчака малко и продължи: — Здравей, Кастър, Марджи е. Слушай, голямо момче, искам да дойдеш веднага тук... Трябва да те видя за нещо... Не мога да ти кажа по телефона... Не... не е това... Не мога да говоря сега, но е важно. Моля те, ела... След колко време?... Добре, колкото можеш по-скоро... Разбира се, скъпи, добре го знаеш... Добре, безценни.

Тя затвори и каза:

— Ще дойде след няколко минути.

Мейсън се отпусна на един стол и кръстоса дългите си крака. Дрейк се подпря в края на масата. Марджъри Трентън също седна, кръстоса крака и придърпа халата си така, че да покрие коленете си.

— Е, няма как, ще трябва да почакаме — измърмори тихо.

— Може би искате да се преоблечете? — обади се адвокатът.

Момичето поклати глава.

— Нямам намерение да ви оставям сами в тази стая, нито бих ви позволила да влизате в спалнята ми, докато се преобличам. Така че ще трябва да изчакам по халат.

— Може би да пийнем по нещо — предложи Дрейк.

— Ами нали сте детективи? — подхвърли момичето.

— Нима това е причина да ни откажете по едно питие? —

попита Мейсън.

— Добре де, идете в кухнята и извадете леда — съгласи се тя.

— Хайде, Пол, това май ще е работа за двама — засмя се адвокатът. — И без това няма да те оставят тук сам в стаята.

— Да не би да ме упрекувате? — учуди се Трентън.

— Не, вие сте умно момиче — отвърна Мейсън.

— И вие щяхте да поумнеете, ако ви бяха минали толкова неща през главата — започна да обяснява тя, докато Мейсън отвори кутията с леда и извади няколко кубчета.

— Нима е било толкова лошо? — попита той.

— Е, нямам намерение да изпадам в откровения и да ви разказвам целия си живот — отвърна тя.

— Ами нали трябва все пак да си говорим за нещо — подчерта Мейсън.

Тя нервно се засмя.

— Откога имате този часовник? — попита уж между другото адвокатът.

— Кога е откраднат от госпожа Дрейк? — контрира тя.

— Преди около три месеца — отвърна адвокатът.

— А изглеждаше съвсем нов, когато го получих.

— Ще си наляя уиски — обяви Дрейк. — Хайде да забравим за часовника, докато пристигне приятелят ви.

— Не съм казвала, че ми е приятел! — извика веднага тя.

— Разбира се, че не е — потвърди Мейсън, докато пускаше кубчетата лед в чашите. — Вероятно става дума за момчето, което чука по вратите с купчина списания в ръка. Така изкарва парите си за колежа, а вие сте искали да му помогнете и сте се абонирали за половин дузина списания, за което сте получили часовника като премия.

Тя задържа бутилката уиски в ръка, без да налива в чашите.

— Ако продължите с този ваш сарказъм, едва ли ще получите питие.

— При тези обстоятелства веднага преставам — увери я с усмивка адвокатът.

Трентън го изгледа внимателно, докато му сипваше от уискито.

— Вие май нещо се преструвате, не сте такива, за каквито се представихте. Защо не се държите по-естествено и да ми обясните какво точно искате? Може би се опитвахте да ме изплашите?

Мейсън се замисли за миг, след това се засмя и отвърна:

— Ще го приема като комплимент, защото не съм се преструвал. Опитвах се да се държа като джентълмен.

— Глупости! — възрази момичето, но все пак му наля от уискито.

— Съвсем малко — предупреди я Мейсън.

Тя му сипа точно два пръста.

— Добре, нека и моето да е същото — обади се Дрейк.

Домакинята внимателно премери едно и също количество от напитката и в трите чаши. После детективът си наля и малко вода.

— Ето така всичко е наред — каза той. — Тук ли ще прием или ще се върнем в другата стая?

— Да се върнем оттатък.

Когато се настаниха в стаята, Дрейк се огледа и каза:

— Хубав апартамент.

— И на мен ми харесва.

— Отдавна ли сте тук?

— От три месеца.

— Това местенце явно е доста скъпичко — подхвърли детективът.

— Ако се интересувате за наема, можете да разговаряте със собственика — каза му тя.

Мейсън се засмя. Момичето го погледна и изрече:

— Защо не престанете с тези хитрости? Можем просто да бъдем приятели.

— Благодаря — усмихна ѝ се адвокатът.

Очите ѝ внимателно изучаваха лицето му. После кимна лекичко, отпи от чашата си и добави:

— Измислихте цялата тази история, за да ме уплашите, нали? Но защо ви бе нужно да го правите?

— Искахме да разберем за часовника — увери я Мейсън.

— Какво за него?

— Внимавай, Пери — намеси се бързо Дрейк. — Май се опитва да го увърта. Лично аз не бих повдигнал срещу нея обвинение за получаване на крадена собственост, тъй като не съм сигурен, че е знаела, че часовникът е краден, но това е само моето мнение. Нали знаеш какво ще стане, ако я оставим на мира, а след това се окаже, че е прикривала извършителя. Ще ни обвинят в прикриване на престъпление.

— Колкото повече се замислям, толкова по-плитко скроено ми

изглежда всичко това — обади се момичето, като погледна към детектива. — Господин Руни е зает човек. Ако се опитвате да измъкнете нещо, трябва да действате бързо. В противен случай ще си имате сериозни неприятности.

— Не се страхуваме от неприятности — засмя се Мейсън и разклати чашата си. — С какво се занимава Руни?

— Ами шеф е.

— Къде?

— В една голяма компания.

— Каква по-точно компания?

— Нали уж часовникът беше откраднат, защо се интересувате от него? — усмихна му се сладко тя. — Господин Руни не е откраднат, нали така?

— Нямам представа — каза веднага адвокатът. — Вие по-добре знаете.

— Не съм чувала подобно нещо.

— Той женен ли е?

— Я стига!

— Без майтап, женен ли е?

— Разбира се, че не.

— А вие двамата сгодени ли сте?

— Доколкото си спомням, говорехме за ръчни часовници, или може би греша?

— Просто се опитвам да получа представа що за човек е — обясни Мейсън. — Защото ако най-почтено е купил часовника, това е едно нещо; но ако го е измъкнал от някакъв мошеник, знаейки, че е краден, това е съвсем различно. Часовникът струва хиляда и петстотин долара. Ако го е взел за сто или двеста, няма начин да не се е досетил, че е краден.

— Е, уверявам ви, че не го е взел за сто или двеста — подчерта тя. — Господин Руни не е от онези, които се стискат.

— Ще поговорим с него за това, когато пристигне — каза Мейсън. — А вие какво мислите за положението в Европа?

— Нищо.

Последва кратко мълчание.

— Може би вие ще ми разкажете нещо за себе си? — вдигна след малко очи към адвоката Марджъри Трентън.

— Какво за мен? — попита Мейсън.

— Вие сте адвокат, нали?

— Да.

— А защо искахте да ме уплашите?

— Внимавай, Пери — обади се отново Дрейк.

Тя премести стола си по-близо до адвоката. Халатът ѝ някак небрежно се смъкна надолу.

— Да не би това да е някаква игра? — попита момичето.

— Защото ако е така, бихте могли поне да бъдете малко по-искрени и да ми обясните.

— Единственото нещо, което искам, е ръчният часовник намеси — се бързо детективът.

— По-скоро ми прилича на рекет. Не ми се вярва съпругата ви някога да е имала подобен часовник.

Ключалката на външната врата изщрака. Марджъри Трентън се намръщи, като чу този звук, понечи да стане от стола си, но бързо се отпусна обратно назад. Дрейк се усмихна, докато наблюдаваше притеснението ѝ. Тя му хвърли изпълнен с омраза поглед и придърпа халата. Вратата се отвори и един мъж, приближаващ петдесетте, с тъмни мустаци и черни очи и с прошарена вече коса по слепоочията, се стъписа на мястото си, когато забележа странната компания вътре.

— Влезте, Руни — покани го Мейсън. — И затворете вратата след себе си.

Новодошлият ядосано ритна вратата.

— Какво става? — обърна се към Марджъри Трентън той. — Защо не ме предупреди за тези хора при теб? Кой са те и какво, по дяволите...

— Спокойно — обади се Дрейк. — Просто искахме да ви дадем една възможност. Опитваме се да ви спестим големи неприятности.

Лицето на Руни стана студено и напрегнато.

— Какво искате да кажете, за какви неприятности става дума?

— Ами просто това, че ръчният часовник, който сте подарили на тази млада дама, е откраднат от съпругата ми — каза Дрейк. — Чудех се как така се занимавате с крадено имущество.

— Вие сте луд — извика Руни.

— Как успяхте да го забележите — подхвърли подигравателно детективът.

Руни се обърна към Марджъри Трентън.

— Това е някаква мизерна игричка. Тези мъже се опитват да те сплашат за нещо. Явно е, че са изнудвачи. Предлагам да извикаме полицията.

— Мен това ме устройва — обади се Мейсън.

Марджи хвърли предупредителен поглед към Руни.

— Но те точно това искаха да направят още от началото. Все пак сметнах, че е по-добре да не допуснем скандални публикации във вестниците.

Руни седна на стол.

— Вижте, сигурно имате някаква грешка. Лично купих часовника.

— Ами ако ни кажете от коя точно заложна къща... — започна Мейсън.

— Не става дума за заложна къща. Вие за какъв ме смятате? Взех го от бутик за бижута.

Адвокатът му се усмихна с разбиране.

— Ясно ми е как се чувствате. Искате ви се да запазите репутацията си пред приятелката си. Но тези общи приказки няма кой знае колко да ви помогнат. Вече сте заподозрян, тя също е под подозрение и за да се отървете, ще трябва ясно да ни обясните.

— Хайде, Кастър, кажи му истината — настоя Марджъри Трентън. — Не за пръв ми пробутват този номер. Спазаряват се за нещо в заложната къща, а след това купуват красива кутийка от първокласен бижутериен магазин и...

— Уверявам те, че не съм направил нищо подобно! — извика разпалено Руни. — Купих часовника в „Кунц & Кътър“ и платих хиляда триста и петдесет долара за него!

Мейсън се прозина.

Марджъри Трентън започна да нервничи.

— Виж какво — започна тя. — Колко време още смяташ да го увърташ, да се опитваш да се правиш на важен и да ни тормозиш? Нямам никакво желание да бъда викана при прокурора, за да обяснявам по какъв начин съм се сдобила с този часовник. Ще вземат да поместят снимките ми във вестниците и ще си имам ужасни неприятности.

— Ти да не би да смяташ, че аз пък много искам да видя снимката си във вестниците? — извика Руни.

— Добре, тогава ще направя оплакване в полицията — намеси се Мейсън. — Господ ми е свидетел, че се опитах да ви дам възможност. А вие ми играете разни игрички. Да приключваме.

— Почакайте за минута — спря го Руни. — А вие откъде знаете, че това е вашият часовник, дявол да ви вземе? Те идентифицираха ли

го, Марджи?

— Описаха го съвсем точно.

— Казаха ли номера му или нещо от този род?

Тя поклати отрицателно глава.

— Ах, вие, мошеници такива! — започна да крещи Руни. — Какво се опитвате да измъкнете? Отлично знам откъде е този часовник. Обясних ви, че го купих от „Кунц & Кътър“. Сигурно сте го забелязали на ръката на Марджи някъде и сега искате да ни изнудвате?

— Добре, братко, тръгваме към полицейското управление — отегчено обяви Мейсън.

— Не, не отиваме в никакво полицейско управление! — заяви Руни. — Вие двамата изчезвайте оттук, при това бързо!

— Или какво ще ни направите? — попита адвокатът.

Руни се замисли за евентуална алтернатива и от мисълта, която явно му хрумна, лицето му леко пребледня.

— Има само едно нещо, което бихме могли да направим — обади се Дрейк примирително. — Да отскочим до „Кунц & Кътър“, като вземем часовника със себе си. Човек никога не знае. Може пък крадецът да е измислил някаква история и „Кунц & Кътър“ да са се хванали на въдицата му. В края на краищата дори големите бижутерийни магазини са готови да изкарат по някой долар допълнително, когато им се предлага изгодна сделка.

— Тази идея никак не ми харесва — заяви веднага Руни. — Не ви ли се струва, че си пххате носа в личните ми работи?

— Е, не се учудвам, че идеята не ви харесва — натъртено подчерта Мейсън.

— Значи наистина си го купил от заложна къща? — обвини го Марджъри.

Руни посегна към шапката си.

— Облечи си нещо, Марджи — подкани я той.

— Ти в това време ги наблюдавай тези двамата — отвърна тя.

— Не се безпокой — тъжно каза той. — Ще ги наблюдавам.

— Няма да се забавя повече от три минути — предупреди ги момичето и се отправи към спалнята.

Руни нервно погледна часовника си. — Аз съм зает човек. Трябва да се върна в офиса си преди пет часа.

— И аз съм доста зает — отвърна Мейсън. — Дрейк също бърза.

Руни потъна в мрачно мълчание, а очите му нетърпеливо

наблюдаваха вратата на спалнята. Само след няколко минути Марджъри Трентън се появи отново, облечена в бледосин костюм, който явно бе шит по мярка.

— Хайде, да тръгваме — предложи тя.

В таксито момичето се постара да започне някакъв разговор, но Руни бе доста разсеян и замислен, така че тя също замълча и се обади едва когато таксито зави към бижутерийния магазин.

— Е, драги — обърна се тя към Мейсън. — Предложението да дойдем тук бе ваше. Така че вие трябва да платите.

Мейсън се засмя и подаде една банкнота на шофьора.

— Вие печелите — каза той. — А сега да вървим.

Намериха Артър П. Кътър в кабинета му. Той се отнесе с подчертана любезност към Руни, погледна с възхищение Марджъри Трентън като човек, който умее да цени красивите неща, след това кимна мълчаливо на Дрейк и на Пери Мейсън.

— Бихме искали да разберем дали господин Руни е купувал ръчен часовник от вашия магазин — започна адвокатът.

— Той е купил няколко неща от нас — внимателно отвърна Кътър. — Може би...

— Покажи му ръчния си часовник, Марджи — изкомандва Руни.

Тя повдигна нагоре ръката си. Бижутерът погледна часовника, след това се обърна към Руни:

— Искате ли да отговоря?

Той кимна утвърдително.

— Господин Руни купи този часовник от нашия магазин — обяви Кътър. — Може би преди около шест седмици.

— И колко платих за него? — попита Руни.

— Трябва да погледна в документите, за да ви кажа точната сума — отвърна Кътър. — Не помня съвсем точно всички цени. Спомням си този часовник, а също и на кого го продадох. Според мен би трябвало да сте платили между хиляда и двеста и хиляда и триста долара.

— Тези двама души твърдят, че часовникът е бил откраднат — каза Руни. — Какво бихте казали за това?

Кътър изгледа оценяващо адвоката и детектива, а след това посегна към телефона.

— Сега ще ви покажа какво мисля за това! Свържете ме с полицейското управление.

— Не искаме никакви скандали! — сграбчи веднага ръката му

Руни.

— Няма да има скандали — обясни най-сериозно бижутерът. — Договорил съм се с полицаите за хора от този тип. Виждал съм някъде снимката на единия от тях — може би в сводките, които ни пращат... Здравейте, обажда се Кътър от „Кунц & Кътър“. Имам двама души тук, които бих искал да разпитате. Ще съобщите на радиоколата, нали?... Благодаря... Да, прилича ми на някакъв вид изнудване. Не съм разбрал все още. Но ще оставя на вас тази работа.

После постави слушалката на вилката и заяви на Мейсън:

— Сега вие двамата седнете и не мърдайте. Не се опитвайте да напускате магазина. В противен случай човекът от вътрешната ни охрана, който е бивш офицер от полицията, веднага ще ви арестува.

Адвокатът се отпусна на най-близкия стол, после се обърна към Дрейк:

— Най-добре е и ти да седнеш, Пол.

— Съжалявам, че сте били обезпокоен по този начин — започна да се извинява Кътър на Руни, като погледът му обходи още веднъж прекрасната фигура на Марджъри Трентън.

— Знаех си, че разиграват някаква комедия — смутено започна момичето. — Опитаха се да се държат твърдо, да ме притискат, но всичко беше само игра, веднага си личеше. Само че не мога да разбера какво са смятали всъщност, че ще постигнат. Не ми се вярва да са се надявали, че ще си сваля часовника за хиляда и триста долара и ще им го дам, защото са ми го поискали, нали?

— Човек никога не знае — отвърна Кътър. — Някои хора са толкова доверчиви, а други лесно се плашат, особено при... при определени обстоятелства.

— Само да изясним още веднъж — намеси се Руни. — Няма опасност да възникне скандал, който да стигне до пресата...

— Оставете това на мен — с категоричен тон заяви Кътър. — Полицията си сътрудничи с нас и ние си сътрудничим с нея. Единственото нещо, което ще бъде вписано в полицейските бюлетини, е, че полицаите са разпитали двама мъже, които са се опитвали да изнудват голяма бижутерийна компания. За вас изобщо няма да стане и дума. Значи този човек твърди, че часовникът е бил откраднат от съпругата му?

— Точно така — каза Марджъри Трентън.

— Това е всичко, което бих искал да разбера — заяви Кътър. — И това ще е всичко, което ще иска да научи от вас полицията.

Той погледна през стъклената стена на кабинета си, откъдето се виждаше магазинът.

— Ето ги и полицаите от радиоколата — каза доволно.

По стълбите се чува тежки стъпки, които продължиха по коридора. Вратата се отвори и двама униформени полицаи с револвери в ръце влязоха вътре и се насочиха право към бюрото на Кътър.

— Какво има? — попита единият.

Бижутерът посочи към Мейсън и Дрейк.

— Ами тези двамата.

Полицаите се обърнаха. Единият пристъпи към адвоката, но веднага се спря.

— Почакайте, та това е Пери Мейсън.

Мейсън им кимна и каза:

— Добър ден, господа.

Полицаят се обърна объркан към Кътър:

— Вие не сте ли чували за Пери Мейсън, адвоката?

— Изобщо не ме интересува кой е, опита се да измами един мой клиент — отвърна с каменна физиономия Кътър.

— Значи потвърждавате обвиненията си? — объркано попита полицаят.

— Не виждам защо да не го направя, след като той твърди, че продаденият от нас часовник на господин Руни е краден.

— Не вярвам шефът да се разстрои особено, ако наистина имате нещо против него, но все пак бих предпочел да ви пообясня някои неща, господин Кътър — започна полицаят. — Това е адвокатът, който защитаваше жената по случая с куцото канарче и разкри онзи случай, когато имаше убийство заради свирепо куче.

Кътър погледна към Мейсън и се намръщи.

— Може би тогава господин Мейсън ще бъде така добър да ни обясни.

— При тази ситуация е особено важно да се установи дали става дума за същия часовник — заяви адвокатът. — Нека веднага пристъпим към това и да приключим делово работата си.

— Но часовникът вече е идентифициран — обади се Кътър.

— Само по онова, което си спомняте за часовника. Не е ли по-добре да се погледне номерът му. Така можете да си спестите съдебен процес.

Кътър се поколеба за миг, след това натисна някакъв бутон. От

съседната стая веднага пристигна млада жена. Щом отвори вратата, стаята се изпълни с шум от пишещите и сметачните машини в съседство.

— Донеси ми сметката на Кастър Д. Руни — разпореди Кътър.

Момичето кимна и изчезна от помещението, а след минута се върна с бележка в ръка. Кътър постави бележката на бюрото си, след това свали пластинката на ръчния часовник и погледна през лупа номера му.

— Това е същият часовник — поклати глава той.

— Предполагам, че е станала някаква грешка — обади се Мейсън и се надвеси над бюрото, без да се докосва до часовника. Вместо това взе бележката. Погледна я внимателно, след това се обърна към Марджъри Трентън.

— Знаехте ли, че е женен, Марджи? — попита я той.

Руни скочи на крака.

— Чакайте, не виждам какво му влиза това в работата, дявол...

— И през последните два месеца сте закупили бижута на стойност четири хиляди шестстотин и петдесет и два долара и двацет и пет цента само от този магазин — обяви Пери, като го гледаше със студените си очи. — Имате ли нещо против да ми обясните, господин К. Дентън Руни, откъде взехте пари, за да платите за тези бижута?

Кътър скочи, като изблъска стола си назад. Той посегна и се опита да сграбчи бележката от ръцете на Мейсън. Адвокатът обаче я дръпна и бижутерът ядосано извика на полицаите:

— Арестувайте този човек! Не ме интересува кой е!

Единият от униформените пристъпи напред. Мейсън бързо се дръпна.

— Не бъдете глупав — каза му. — Погледнете Руни.

Той се бе отпуснал на един стол. Лицето му бе сиво и объркано.

— Вие сте главен счетоводител в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“, Руни — обяви адвокатът. — Заплатата ви е четиристотин и шейсет долара на месец. Преди два-три месеца Карл Моър, който работеше при вас, мистериозно изчезна. Вие веднага обърнахте внимание на директорите, че сте открили липса на пари от компанията. Добре сте знаели, че липсата така или иначе ще бъде разкрита, тъй като след изчезването на Моър директорите са щели да поискат пълна финансова ревизия. А сега ще бъдете ли така любезен да обясните пред тези господа как успяхте да спестите достатъчно

пари, така че само за бижута да изхарчите близо пет хиляди долара, след като заплатата ви е само четиристотин и шейсет?

Руни махна отчаяно с ръка.

— Добре де, разкрихте ме.

— От колко време измъквате пари от компанията? — попита Мейсън.

Артър Кътър бавно се отпусна върху големия си стол.

— Господи! Това никак не ми харесва.

— Никой не би могъл да иска от вас да го харесвате — заяви му Мейсън. След това се обърна отново към Руни: — От колко време отмъквате пари, Руни?

— Вижте, можем да уредим нещата — започна объркано той. — Няма защо някой друг, освен нас да разбира за всичко това. Близък роднина съм на Чарлс Уитмор Дейл, президента на компанията. Той здравата ще се ядоса, но ще предпочете да възстанови парите, за да се предотврати скандалът.

Единият от полицаите пристъпи напред. Мейсън му направи знак да изчака.

— Но ще трябва да се намери някой, върху когото да се стовари вината, Руни.

— Моър ще свърши отлично тази работа — заяви решително Руни и погледна Пери.

— Но какво ще каже самият Моър по въпроса? — попита адвокатът.

— Няма да каже нищо — най-спокойно заяви Руни. — Той е мъртъв. Бил е убит снощи на парахода, пътуващ от Хонолулу за Сан Франциско.

— Сигурен ли сте? — попита Мейсън.

— Разбира се, че съм сигурен — отвърна Руни. — Господин Дейл и дъщеря му са били на същия параход. Селинда се срещнала там със заварената дъщеря на Карл Моър и нещо у нея й се сторило подозрително. Изпрати ми радиograma с молба да разбере всичко за някоя си Бел Нюбъри, завършила университета в Южна Калифорния. Открих, че майка й се казва Ан Нюбъри и е омъжена за Карл Моър.

— И съобщихте това на Селинда? — попита адвокатът.

— Да — потвърди Руни. — А тази сутрин Селинда ми се обади по телефона и ми разказа какво се е случило. Госпожа Моър е убила съпруга си снощи. Така че има възможност да уредим нещата, за да не се стига до публичен скандал.

— Не, няма да можете да го направите — засмя се Мейсън. — А когато се срещнете с Чарлс Уитмор Дейл, можете да му кажете, че Пери Мейсън ви е помолил да му напомните, че пиленцата имат навика да се прибират за спане у дома. Да тръгваме, Пол, чака ни доста работа.

9

Когато се спряха на ъгъла срещу магазина „Кунц & Кътър“, Дрейк избърса изпотеното си чело с носната си кърпичка и погледна осъдително към адвоката.

— Пери, беше ми обещал, че ще разиграваш този театър само докато тя разкрие Руни — започна ядосано детективът.

— Е, промених намеренията си — обясни Мейсън.

— И сигурно изобщо не се интересуваш от факта, че ме уплаши до смърт — продължи с обвиненията Дрейк. — Всъщност откъде знаеше, че той е откъмнал парите?

— Не знаех — призна адвокатът. — Но когато видях, че разполага с ключ за апартамента, реших, че може би тази работа трябва да се поразрови.

Завиващото в този момент такси забеляза сигнала на Мейсън и спря пред тях.

— А какво щяхме да правим, ако той не се беше уплашил? — попита Дрейк.

— Ами вероятно щеше да ти се наложи да вечеряш в затвора, Пол — засмя се адвокатът.

— Господи, Пери, ти рискуваш прекалено много — не преставаше да мърмори детективът, докато се качваше в таксито.

— Обичам хазартните игри — най-спокойно заяви Мейсън.

— Едва ли бих се опитал да го опровергавам!

Беше някъде около пет без двайсет следобед, когато Мейсън отвори вратата на кантората си и покани Пол Дрейк да влезе вътре.

Сложила слушалки на ушите си, Дела Стрийт сваляше съобщенията от телефонния секретар. В момента, в който ги видя, веднага смъкна слушалките и нетърпеливо попита:

— Какво ново, шефе?

— Въпросът с откраднатите пари е приключен — обяви той.

— Успя ли да разбереш нещо за този Руни? — попита секретарката.

— Направих много повече — обясни веднага Мейсън. — Руни си призна. Той е откраднал парите. А тук какво ново?

Дела Стрийт погледна в бележника си.

— Задържали са Бел Нюбъри в Сан Франциско, без да й предявяват обвинения. А майка й е заподозряна в убийство. Открили са 38-калибров револвер на задната палуба. От него са изстреляни два патрона. Вече са разбрали, че госпожа Нюбъри всъщност е госпожа Моър и един от вестниците в Сан Франциско е публикувал историята с отъмкнатите пари. А Рой Хангърфорд те чака в приемната.

— Смятах, че сме успели да се измъкнем от тази кражба на пари — измърмори адвокатът, като се отпусна в големия удобен стол зад бюрото и погледна часовника си. — Всяка секунда беше скъпа. Явно сме закъснели само с няколко минути. А какво иска Хангърфорд?

— Нямам представа. Бях ужасно заета, така че не можах да разговарям с него. Ангажирах апартамент в един хотел в Сан Франциско, уредих и чартърен полет дотам, самолетът ни очаква.

— Свържи се с кабинета на областния прокурор в Сан Франциско, разбери кой от прокурорите е поел случая, бих искал да разговарям с него — каза Мейсън.

— Делото е възложено на Доналдсън П. Скудър — обясни Дела. — Само за минутка, ще се опитам да се свържа с него.

После се извърна към телефона и започна да набира номера.

— Изчакай ме, Пол, ще отида да се видя с Хангърфорд — обади се Мейсън.

— Ако предпочиташ, бих могъл да се махна и да ти освободя кантората — предложи детективът.

— Не, ще поговоря с него в библиотеката — спря го Мейсън, след което премина бързо през съседната стая, използвана за библиотека, и отвори вратата на приемната. — Влезте, Хангърфорд.

Той скочи на крака и подаде ръка на адвоката.

— Е? — погледна го въпросително Мейсън.

Младият мъж се отпусна върху един стол, докато Пери се настани на отсрещния край на дългата махагонова маса.

— Искан да поговоря с вас за Бел — започна Хангърфорд.

— Какво по-точно за нея? — попита адвокатът.

— Пристигнах със самолет — започна младият мъж. — Щом кацнахме, позвъних в Сан Франциско. Разбрах, че във вестниците се разпространява някаква история за това, че Карл Нюбъри, който се е представял за богат турист, всъщност е К. Уейкър Моър,

незначителен чиновник в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Работел там за заплата от сто осемдесет и пет долара месечно.

— И какво от това? — попита Мейсън.

— Ами във вестниците в Сан Франциско било публикувано и интервю с Чарлс Уитмор Дейл, в което той твърди, че същият този Моър е откраднал двайсет и пет хиляди долара от компанията; казва също, че ако е бил останал жив, детективите са щели да го причакат при слизането му от парахода и да го откарат направо в затвора с обвинение в кражба на средства, както и че има всички основания да смята, че парите, открити в специалния пояс на Моър, без съмнение са част от задигнатите от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

— Продължавайте — подкани го Мейсън, като си запали цигара.

— Бих искал да разбера какво знаете вие по въпроса — добави Хангърфорд.

— Разговаряхте ли с Бел?

— Не, нямаше как. Държат я в Сан Франциско.

Мейсън срещна изпълнените с тревога и нетърпение очи на младия мъж.

— Добре, Нюбъри наистина е Моър — обяви бавно той. — И действително е работил за „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

— И откъде е взел парите, с които е тръгнал на пътешествие? — веднага попита Хангърфорд. — Знаете ли това?

— Той твърди, че ги е спечелил на лотария — обясни адвокатът.

— А установена ли е наистина липса в размер на двайсет и пет хиляди долара в компанията?

— Да, доколкото съм запознат, действително е така — призна Пери.

Младият мъж остана известно време мълчалив, зареял поглед в подвързаните в кожа книги наоколо. След това отново се обърна към Мейсън:

— Тя ми обеща да се срещнем на хиподрума в Санта Анита. Явно е имала намерение да продължава... е, да продължава да се движи сред хората от моя кръг.

Мейсън го изгледа замислено.

— Бих искал да се уверя, че правилно разбирам нещата, Хангърфорд. Може би сте дошли при мен, като сте се надявали, че аз ще мога да оборя написаното във вестниците, че ще съм в състояние да ви кажа нещо добро за нея, така ли е?

— Не — възрази веднага Хангърфорд.

— Не ви вярвам, по дяволите! — извика адвокатът. — Може и да проявявате интерес към Бел, но май все още не сте наясно колко я харесвате. До такава степен сте затънали в условностите на вашето обкръжение, че изобщо не можете да си представите, че някой може да е по-различен от онова, което са родителите му. Но след като вече стана дума за това, според мен вие се съмнявате не толкова в Бел, колкото в самия себе си.

Хангърфорд се изчерви и като че бе готов горещо да запротестира, но под изпитателния поглед на адвоката доста бързо да забрави за гнева си.

— Струва ми се, че сте прав, господин Мейсън — призна след малко. — Не съм преставал да подлагам на анализ чувствата си... но този разговор като че ми помогна да разбера сам себе си. Вече знам какво точно изпитвам в момента.

Мейсън го изгледа със симпатия.

— Тогава ще ви кажа нещо — започна той. — Бел не е имала намерение да продължи да се движи във вашата среда, както сам се изразихте. Тя изобщо не смяташе да се среща повече с вас.

Върху лицето на младия мъж се изписа силно учудване.

— Искам да знаете нещо, при това добре да го запомните — продължи адвокатът. — Ако наистина е имало нещо незаконно около начина, по който Карл Моър е придобил тези пари, Бел изобщо не е знаела за това. Той е обяснил на семейството си, че е спечелил на лотария. Точно това си е мислела Бел. Моър е живял съвсем скромно през целия си живот, получавал е доста мизерна заплата. Дълги години е бил сам и не е истински баща на Бел. Бащата на Бел ги е изоставил двете с майка ѝ, когато тя е била едва тригодишна. Оттогава нито са се срещали, нито са чували нещо за него. Госпожа Нюбъри е имала малко пари, които са им били достатъчни, за да преживяват. Дори е успяла да изпрати Бел в колеж. След това се е омъжила за Карл Моър. Бел, съвсем естествено, не изпитва никакви добри чувства към родния си баща. Но се е привързала силно към Карл Моър. Той всъщност е бил единственият баща, когото е познавала. След това на семейството изведнъж му провървява. Момичето има възможност да пътува. Среща се с вас. Вие сте склонен да я приемете като човек от своето обкръжение. Тя ви се струва интересна и тъй като родителите ѝ ви изглеждат богати туристи, решавате, че те наистина са такива.

— Това е единственото основание, поради което Бел е могла да

се срещне с вас и да спечели приятелството ви. При други обстоятелства бихте се държали покровителствено с нея, може би нямаше дори да я забележите или щяхте да започнете да я съжалявате. Бел е достатъчно умна, за да си дава сметка, че едва ли ще бъде приета по същия начин, когато се върнете сред приятелите си тук. Точно по тази причина възнамеряваше повече да не се среща с вас. Така споменът от няколкото дни приятно приятелство щеше да ѝ остане като нещо скъпо и мило. Никога дори за миг не ѝ е минавало през ума, че баща ѝ е задигнал пари от компанията, където е работил. Ако се бе досетила, че има нещо нередно в придобиването на тези пари, едва ли би се докоснала дори до един цент от тях.

— Харесвам я... много — съвсем искрено заяви младият мъж.

— Лично аз не знам откъде е взел Моър парите — продължи адвокатът. — Знаем само, че той не е истинският баща на Бел, освен това съм сигурен, че тя смяташе, че парите са спечелени на лотария.

— Кой ще поеме хонорарите ви? — попита неочаквано Хангърфорд.

— Госпожа Моър — обясни Мейсън. — Макар че все още не сме говорили с нея за размера на хонорара ми.

— Вижте, господин Мейсън, бих искал да помогна — обясни малко объркано младежът.

— Защо?

— Защото държа на Бел... дори много повече, отколкото сам съм предполагал.

— Нали не се опитвате да си внушавате, че държите на нея само защото в момента тя се намира в такава объркана ситуация? — попита адвокатът.

— Всъщност не съм сигурен, че щях да си дам ясна сметка какво изпитвам към нея, ако всичко това не се беше случило — откровено призна младият мъж. — Имал съм връзки с много момичета.

Предполагам, че на всички им изглеждам добра партия за брак.

Самите момичета бяха съвсем скромни. Но майките им непрекъснато ми предлагаша дъщерите си, докато започвах да се отегчавам. Бел е различна. Вярно е, че съм срещал други момичета, които са весели, енергични и остроумни. Но това е просто поведение, което са усвоили, за да изглеждат съвременни. При Бел не е така. Тя е естествена и непринудена. Изпълнена е с нетърпение да преживее нещо интересно и вълнуващо, иска ѝ се да се хвърли напред и да посрещне живота по средата на пътя.

— Продължавайте — подкани го Мейсън. — Смятам, че се справяте отлично.

Хангърфорд го изгледа твърдо.

— Искам да се ожения за нея.

— Един Хангърфорд е готов да се ожени за дъщерята на престъпник? — извика адвокатът.

— Доведената му дъщеря — поправи го младият мъж.

— А какво ще каже баща ви? — попита Мейсън.

— Надявам се да каже правилното нещо — отвърна Хангърфорд. — Защото ако не го направи, със сигурност двамата ще се отчуждим. Разказвам ви всичко това, господин Мейсън, защото бих искал да разберете от какво е породен интересът ми към изплащането на хонорара ви. Естествено, бих ви помолил да запазите в тайна сегашните ми думи. Аз... е, съвсем обяснимо е, че бих искал...

— Естествено, бихте искали да попитате сам Бел? — погледна го с усмивка адвокатът.

— Нещо от този род — отвърна младият мъж. — Надявам се, че и тя държи на мен. Струва ми се, че е така.

— Съгласен съм. След като я попитате и чуете какво ще ви каже, можем да поговорим за участието ви в изплащането на моя хонорар. А междувременно ще оставим нещата такива, каквито са в момента. Все пак може би бихте искали да знаете едно нещо: Карл Моър не е задигнал никакви пари от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“.

— Така ли?

Адвокатът кимна.

— Можете ли да го докажете? — попита нетърпеливо Хангърфорд.

— Не бих ви го казал, ако не разполагах със сигурни доказателства — отвърна Мейсън, след което се засмя сухо.

— И ще добавя, че част от парите за защитата на господин Моър ще могат да се осигурят от парите на Чарлс Уитмор Дейл — след като си е позволил във вестниците да обвинява Моър в кражба.

— Значи все пак Моър наистина е спечелил парите на лотария? — попита Хангърфорд.

— Не знам. Страхувам се, че не е така — отвърна адвокатът.

— Но откъде тогава ги е взел?

— Все още не съм установил това. Естествено, не може да се

твърди със сигурност, че парите, намерени в онзи колан под матрака на леглото на Моър, са били наистина негови. Може да са принадлежали и на госпожа Моър.

— А какво казва тя по въпроса? — попита младият мъж.

— Не казва абсолютно нищо — отвърна адвокатът.

Настъпи кратко мълчание, след което Мейсън продължи най-любезно:

— Бих искал да знаете всичко това, Хангърфорд, преди да започнете да горите всички мостове.

— Що се отнася до това, мостовете ми вече са изгорели — отвърна му той. — На този свят има само една жена, която може да ме направи щастлив, и това е Бел. Искам да се ожения за нея.

— Другото нещо, върху което би трябвало да помислите, е, че в момента майка ѝ е обвинена в убийство. Натрупаните обстоятелствени доказателства съвсем не са в нейна полза.

— Майка ѝ не го е направила — твърдо изрече младият мъж. — Майката на Бел просто не е способна на подобно нещо.

— Е, мненията по този въпрос явно са доста различни. Областният прокурор в Сан Франциско например очевидно мисли точно обратното.

— Това ми напомня, че разкрих нещо, което бих искал да ви кажа, господин Мейсън — посочи Хангърфорд. — По-точно става дума за няколко неща.

— Продължавайте.

В този миг Дела Стрийт отвори вратата и се усмихна на младия мъж.

— Господин Скудър, заместник — областният прокурор от Сан Франциско, е на телефона — обяви след това.

Мейсън вдигна слушалката на апарата в библиотеката и ѝ поръча:

— Свържи ме тук, Дела.

Когато тя затвори вратата, Хангърфорд побърза да каже:

— Бележката, която господин Нюбъри — искам да кажа господин Моър — е получил точно преди да напусне масата си, е била изпратена от госпожица Евелин Уайтинг, медицинската сестра, която придружаваше мъжа със счупения врат.

Пери чу прищракване по линията, а след това и мъжки глас, който казваше:

— Да... Ало? Обажда се господин Скудър.

— Тук е Мейсън, господин Скудър. Бих искал предварителни слушания по процеса на Нюбъри.

— Можем да ги насрочим за когато пожелаете — отвърна му прокурорът. — Но все пак се чувствам задължен да ви предупредя, господин Мейсън, за нещо, което вероятно не знаете. Във вестниците в Сан Франциско се появиха публикации, че господин Моър е отмъкнал двайсет и пет хиляди долара от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Парите в пояса, открит от капитана на парахода, без съмнение са част от откраднатата сума — госпожа Моър неслучайно е издърпала пояса от мъртвото тяло на съпруга си, преди да го избуца от палубата в морето. По тази причина тези пари няма да могат да бъдат използвани за покриването дори на съдебните такси по процеса.

— Това ни най-малко не променя моето намерение — отвърна твърдо Мейсън. — Бих искал незабавни предварителни слушания. Освен това вие сте задържали и Бел Нюбъри. Настоявам веднага да бъде освободена.

— Опасявам се, че това е невъзможно — заяви Скудър.

— Добре, тогава ще предявя иск за незаконно задържане и още тази вечер ще пристигна с него в Сан Франциско — ядосано отсече адвокатът. — Ще бъдете длъжен или веднага да повдигнете някакви обвинения срещу нея, или да я освободите.

След това затвори телефона и погледна към Хангърфорд.

— Как разбрахте? — попита той.

— За госпожица Уайтинг ли?

— Да.

— Един от стюардите по каютите е забелязал как госпожица Уайтинг е пъхнала някаква бележка под покрития със стъкло шкаф пред прозорчето на касиера. Той е напълно убеден, че става въпрос точно за същата бележка, която след това е била предадена на господин Моър.

Мейсън се замисли.

— И как е била облечена тя? — попита след малко. — Стюардът спомена ли нещо за това?

— Не, не е — отвърна младият мъж. — Спомена единствено, че я е видял, когато е пъхнала плика там. Името му е Франк Бевинс. Не вярвам да е информирал за това полицаите. Самият той ми се стори доста подозрителен. Дойде при мен и ми заяви, че разполага с информация, която би могъл да ми предаде срещу петдесет долара.

— И вие му платихте петдесет долара? — попита адвокатът. Хангърфорд кимна утвърдително.

— Нали знаете, че стюардите бяха наясно, че двамата с Бел бяхме доста близки.

— И този човек не би се съгласил да свидетелства?

— Според мен възнамеряваше да вземе петдесетте долара и да изчезне — отвърна Хангърфорд. — Преди това ми обясни, че е поел работата като стюард по каютите, защото е искал да изчезне от погледите на някои хора за известно време.

— Тогава става дума само за някаква следа, а не за нещо, което бих могъл да използвам като доказателство — отбеляза Мейсън.

— Напълно сте прав.

— Да знаете случайно нещо друго? — попита адвокатът.

— Доколкото разбрах, онова момиче Фел вече разказва съвсем различна от първоначалната си история. Сега твърди, че е видяла как госпожа Нюбъри е застреляла съпруга си и го е избутала през парапета на палубата.

— Значи при повторението нещата се развиват, така ли? — попита с усмивка Мейсън.

— Така изглежда.

Пери вдигна слушалката на телефона и натисна бутона за връзка с Дела Стрийт.

— Дела, кажи на Пол Дрейк да позвъни на своите хора в Хонолулу и да ги накара да открият всичко възможно за Евелин Уайтинг, медицинската сестра, която пътуваше с нашия параход. Освен това да прати един от детективите си при Айда Джонсън, която е била в една и съща каюта с Ейлийн Фел по време на пътуването. Нека вземе писмени показания от нея. Момичето е приятелски настроено и ще му съдейства. Помоли също така Пол да намери снимка на Ейлийн Фел във вечерна рокля.

— Почакай за минутка — обади се Дела Стрийт.

Той задържа слушалката на ухото си и чуваше как секретарката му предава съобщението на Дрейк, след което се обърна отново към него.

— Дрейк заяви, че в най-скоро време ще разполагаме с доклада от Хонолулу, но няма ни най-малка представа откъде би могъл да вземе снимка на Ейлийн Фел във вечерна рокля. Според него областният прокурор със сигурност вече е изпратил няколко от детективите от полицията да я охраняват, така че...

— Ами че нека някой политик да организира специално парти за детективите — прекъсна я Мейсън. — Да им се обясни, че трябва да са официално облечени и всички веднага ще се появят там със смокинги, а фотографът на Дрейк би могъл да се представи за фоторепортер от някой вестник и да им направи снимки. Едва ли има полицаи, които би се отказал от възможността да види снимката си във вестника, когато е облечен в смокинг... Господи, нима трябва да обяснявам на Дрейк как да си върши работата?

Дела Стрийт се засмя и отвърна:

— Пол току-що ми каза, че явно родителите му са допуснали сериозна грешка. Със сигурност вместо него трябвало да се появят пет близнаци.

— Като гледа човек сметките за разходите му, като нищо може да повярва, че наистина са петима души, а не един човек — отбеляза Пери. После постави слушалката на вилката и протегна ръка на Хангърфорд. — Много ви благодаря, Рой. Ако наистина се наложи да предоставите някакви финансови средства, ще ви се обадя. Но не съм сигурен, че ще се стигне до това. Искате ли да заминете с нашия самолет за Сан Франциско веднага след вечеря?

— Не, благодаря ви — отвърна Хангърфорд. — Имам си собствен самолет. Но със сигурност ще се видим там.

Адвокатът придружи младия мъж до външната приемна, ръкува се с човека от охраната, побъбри с него за Китай и Бали, след което покани Джаксън във вътрешния си кабинет.

Джаксън няколко пъти объркано примигна зад очилата си.

— Ще си имате големи неприятности с този Руни, господин Мейсън — започна след това. — Чувствам се длъжен да ви предупредя за това.

— Вие май не го харесвате особено — засмя се адвокатът.

— Той е едно невежо, упорито и дори деспотично същество.

— Може би трябваше направо да го наругаете, Джаксън. Така поне човек получава по-голямо удовлетворение — отвърна Пери.

— Да не би да намекувате, че не съм проявил достатъчно настойчивост, господин Мейсън — продължи обидено Джаксън. — Трябва да знаете, че направих всичко. Не пропуснах да опитам всяка една възможност, господин Мейсън. Доста ясно обясних на господин Руни какво точно бих искал, а когато отказа да приеме, направо го обвиних, че предава интересите на компанията си.

Мейсън отвори един шкаф и измъкна отвътре бутилка уиски и

две чаши.

— Когато започвате някаква битка, Джаксън, никога не се опитвайте да нанасяте на противника удар точно там, където най-много го очаква — посъветва го той. — А щом веднъж сте започнали една битка, не се предавайте, преди да сте притиснали здраво другия в ъгъла. Ако не успеете да го направите със сила, използвайте хитрост. Между другото, знаете ли нещо за Марджъри Трентън?

— Не, сър.

— Ето къде ви е била грешката, Джаксън — засмя се Мейсън и наля уиски в чашите.

10

Във вторник небето беше покрито с облаци и валеше силен студен дъжд. Във временния си кабинет, оформен в апартамента на хотела, Мейсън приключи с диктуването на иска за неправомерно задържане и подкани секретарката си:

— Хайде, Дела, побързай да препишеш всичко това, за да внесем бързо иска и да настояваме за изпълнението му.

В този миг иззвъня телефонът. Дела вдигна слушалката и се усмихна на шефа си.

— Господин Чарлс Уитмор Дейл е във фойето — обяви тя.

— Кажу ми да се качи — подкани я Мейсън.

Дрейк, който разговаряше по другия телефон със седалището на своята агенция в Сан Франциско, отвори вратата между двете стаи и обясни:

— Вече разполагам с доклада за Евелин Уайтинг, Пери. Тя е правоспособна медицинска сестра. Била е омъжена, след това се е развела и е възстановила моминското си име, като си е оформила твърда представа за съпрузите като категория хора, а също и като отделни индивиди.

— Със сигурност не особено добра, а? — засмя се адвокатът.

— Точно така — потвърди Дрейк.

— А на мен изобщо не ми приличаше на мъжемразка — отбеляза Мейсън.

— Не съм твърдял, че е мъжемразка — поправи го детективът.
— Споменах единствено, че мрази съпрузите.

— И какво по-нататък? — попита Пери.

— Ами когато Моър се влюбил в нея и я помолил да се омъжи за

него, тя му отвърнала, че това не може да стане, предпочита да си останат просто приятели.

— А не ти ли се струва, че не е била особено подходяща за човек като Моър?

— Нямам представа — отвърна Дрейк. — Ти си видял Моър, аз не го познавам. Но доколкото разбрах, Уайтинг се е срещала с Моър не повече от веднъж седмично, а през останалото време чудесно се е забавлявала по нощните клубове. С други думи, не е имала никакви сериозни намерения по отношение на него, нито пък никакви чувства. За разлика от него.

— Откъде се сдобил с тази информация? — попита Мейсън.

— Ами тя има сестра тук, в Сан Франциско, казва се Мариан Уайтинг, живее в „Уейвкрест Апартмънтс“.

— Значи твоите хора са разговаряли със сестра ѝ?

— Да.

— И какво още са разкрили?

— Това е всичко, което се съдържа в доклада — отвърна детективът.

— А сестрата проявила ли е някаква подозрителност или нежелание да говори?

— Очевидно не — каза Дрейк. — Била доста развълнувана от факта, че госпожа Моър е обвинена в убийство, и се чудела какво ли ще каже Евелин за това.

Мейсън погледна недоумяващо към Дрейк.

— Какво искаш да кажеш, Пол?

Детективът повдигна многозначително вежди.

— Ами чудела се какво ли ще каже сестра ѝ, когато разбере за това.

— Почакай, Пол, тук нещо не се връзва — спря го адвокатът. — Сестра ѝ в Сан Франциско ли е?

— Ами... О, разбирам какво искаш да кажеш — отвърна Дрейк, като гледаше намръщено бележките си. — Може би тук се крие нещо важно, Пери. Да накарам ли моите хора да направят допълнителни проучвания? Биха могли да посетят отново сестрата и...

— Не — прекъсна го Мейсън. — Бих искал да обмисля всичко това отново. Може да се окаже или маловажно, или дяволски съществено. Все още не знам кое от двете ще бъде. Ако действително е важно, ще се наложи сами да свършим работата.

— Но има още нещо, което ме безпокои: точно преди параходът

да напусне Хонолулу, някой е счупил ключалката на куфара на Моър, измъкнал е оттам снимката на Бел Нюбъри и я е заменил със снимка на Уини Джойс.

— И защо според теб го е направил? — попита Дрейк.

— Целта на подмяната явно е била да се прикрие кражбата на снимката на Бел Нюбъри — каза Мейсън. — Всъщност приликата между Бел и актрисата на тази снимка била наистина впечатляваща. Била направена в същата поза и при същата светлина.

— Но как така? — попита учудено Пол.

— Ами Бел разполагала със снимка с автограф от Уини Джойс и след това се снимала, като заела същата поза и поискала да се използват подобни светлинни ефекти. Някой явно е разполагал със снимката на Уини Джойс, която тя е раздавала на феновете си с автограф, и е направил подмяната.

— Нали не вярваш, че самата Уини Джойс може да е забъркана в тази история? — попита Дрейк. — В нея са инвестирани доста солидни суми. Ако името ѝ се появи по време на разследването, тя би...

— Не, изобщо не съм помислял за нейно участие — заяви категорично Мейсън.

— Би могъл да създадеш сериозни неприятности на обвинението, ако пуснеш в нейното студио слуха, че възнамеряваш да замесиш името на Уини Джойс в процеса и...

— Не — прекъсна го адвокатът. — Нали знаеш, че не обичам подобни игрички, Пол. Доколкото съм гледал Уини Джойс, тя е приятно момиче. Но наистина съществува необикновена прилика между нея и Бел. При това тя не е само външна, но се отнася също и за темперамент и поведение. И двете са силни личности, ако разбираш какво точно искам да кажа.

— И смяташ, че подменената снимка има нещо общо с убийството? — попита Дрейк.

— Нямам представа, Пол. Досега действах въз основа на предположението, че Селинда Дейл, която несъмнено иска да се омъжи за Рой Хангърфорд, е откраднала снимката и я е изпратила по въздушна поща на Руни, за да направи съответните проучвания. Но вече не съм съвсем сигурен, че е станало точно така. Руни призна, че е направил някои проучвания за Селинда, но изобщо не спомена за снимката. Според него Бел е споменала най-случайно нещо, което е накарало Селинда да си направи извода, че тя е завършила

университета в Сан Франциско. Все пак много бих искал да разбера нещо повече за тази снимка. Дали твоите хора не биха могли да поразпитат в хотел „Роял“ в Хонолулу, за да видим дали няма да разберат нещо. Може би работещите в хотела са забелязали, че някой се навърта около стаята на Моър — само не забравяй, Пол, че там той е бил регистриран под името Нюбъри.

— Добре, Пери, веднага се заемам — отвърна детективът и бързо затвори вратата към своята стая.

Някой почука на вратата на апартамента.

— Това сигурно е Дейл — каза Мейсън. — Покани го, Дела.

Дела Стрийт отвори и любезно изрече:

— Влезте, господин Дейл.

Чарлс Уитмор Дейл явно съвсем не се чувстваше удобно.

— Добро утро, господин Мейсън — започна неуверено той. — Добро утро, госпожице Стрийт. Май се озовах в доста незавидна позиция.

— Седнете — покани го адвокатът.

— Благодаря — отвърна Дейл, като огледа диктофона, пишещите машини и множеството юридически книги.

— Временен кабинет — обясни Мейсън.

— Вие доста бързо успявате да се устройвате — отбеляза гостът.

— Не мога да чакам тревата да поникне под краката ми, след като работя по дело за убийство — призна адвокатът.

— Май наистина е така — отвърна Дейл. — Предполагам, че вече сте разбрали защо поисках да се срещна с вас, господин Мейсън. Трябва да призная, че вие ме изпреварихте.

— В какъв смисъл? — попита Пери.

Дейл се засмя малко нервно.

— Вие се придвижвате с твърде висока скорост, господин Мейсън. Не бих могъл да се състезавам с вас.

— Нима някога сте имали подобни намерения? — засмя се адвокатът.

— Е, не можете да отречете, че имах всички основания да вярвам, че точно Карл Моър е отмъкнал парите — защити се Дейл.

Мейсън си запали цигара.

— Лично аз не виждам никакво основание да смятате така.

— Как не, след като някой човек е бил ваш служител, след това най-неочаквано е напуснал, без да даде никакви обяснения за това, а в същото време се оказва, че липсват двайсет и пет хиляди долара. При

тази ситуация всеки би си помислил, че той ги е откънал.

— Очевидните неща често са слаби като веществени доказателства в съдебни дела — осведоми го Мейсън. — Те биха могли да послужат като добра обосновка за извършването на финансова проверка на счетоводните ви книги. Но със сигурност не ви дават основания да отправяте необосновани обвинения.

— Добре де — започна малко объркано Дейл, — но защо не обърнете внимание на другите обстоятелства. Все пак се намирахме на параход, който плава в океана. Ние бяхме на този параход. Моър също беше там, но се представяше под чуждо име. Вие дойдохте при мен и ми предложихте да възстановите двайсет хиляди долара...

— Извинявайте — прекъсна го Мейсън. — Не съм ви правил никакви предложения. Предупредих ви, че просто ви задавам някои въпроси. Дори специално го подчертах, така че да бъде разбрано достатъчно ясно.

— Е, но всъщност ставаше дума точно за същото нещо — настоя Дейл.

— Като адвокат не мога да не направя разграничение между двете — не се предаваше Пери. — Но вие все пак имате право да изкажете своите съображения.

— Не съм дошъл при вас, за да спорим — отвърна Дейл.

— Истината е, че ще изпадна в едно доста объркано и затруднено положение, ако госпожа Моър реши да се възползва от тези обстоятелства.

— Тя ще го направи — отвърна съвсем категорично адвокатът.

— Нима искате да кажете, че има намерение да ме съди?

— Точно така.

— Е, ако трябва да бъдем абсолютно точни, Мейсън, сигурно не сте забравили, че аз не съм я обвинявал в нищо, обвиненията ми бяха насочени към съпруга ѝ, който вече е мъртъв.

— Но вие твърдахте, че парите, които бяха намерени у нея, са част от сумата, задигната от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“. Ето, сега се оказва, че парите всъщност са откраднати от вашия родственик. Моър е бил напълно невинен.

— Тогава защо се е изкънал по този странен начин от компанията, дяволите да го вземат? — попита Дейл.

Мейсън само повдигна рамене.

— Вие изобщо не се опитвате да ми помогнете в тази ситуация — продължи ядосано посетителят.

— Нима сте очаквали подобно нещо от мен? — попита адвокатът.

— Надявах се, че ще проявите достатъчно разум.

— Винаги съм се опитвал да го правя.

— Вижте какво — започна да повишава тон гостът. — Не бих искал фактът, че Руни е присвоил пари от компанията, да става публично достояние. При тези конкретни обстоятелства, една такава информация би накърнила престижа ми пред останалите акционери в компанията. Точно по тази причина уредих нещата така, че липсата да бъде прикрита.

— Радвам се да го чуя — обяви Мейсън.

— Финансовата структура на „Продъкс Рифайнинг Къмпани“ е такава, че... Е, доста е сложно за обясняване.

— Разбирам.

— Ако госпожа Нюбъри повдигне обвинение срещу мен, като обяви в своя иск, че финансовата проверка наистина е открила липсата на пари... Вижте какво, Мейсън, предпочитам да уредим нещата чрез споразумение.

— На каква основа? — попита адвокатът.

— Не смятам, че съм причинил кой знае какви вреди на госпожа Моър, но все пак съм готов да поема известна отговорност, като покрия разходите по процеса, както и вашия хонорар, с което според мен нещата ще бъдат уредени по напълно честен начин.

— Моят хонорар е доста висок — засмя се Мейсън.

— Опасявах се точно от това — призна Дейл.

— Колко пари всъщност сте готов да платите? — попита Пери.

— Какво ще кажете за пет хиляди долара?

— Трябва да обсъдя това с клиентката си — отвърна Мейсън.

— А ще можете ли все пак да ми дадете бърз отговор?

— Почти съм сигурен, че отговорът на клиентката ми ще бъде, че не би се съгласила за разговор при сума, по-ниска от десет хиляди долара.

— Като ваш хонорар? — повдигна недоумяващо вежди Дейл.

— Е, моят хонорар вероятно ще бъде в рамките на около пет хиляди долара, а останалата сума ще ѝ е необходима за покриването на другите разходи във връзка с процеса.

— Но тя все пак не е толкова бедна, нали? — подхвърли Дейл.

— Благодарение на обстоятелствата и на вашите изявления във вестниците обвинението е блокирало всичките ѝ средства, като ги

обявява за доказателства по делото.

Дейл се изправи рязко и тръгна бързо към вратата. Но на половината път се спря и се обърна към Мейсън.

— Десет хиляди долара е твърде голяма сума — каза твърдо.

— Господин Дейл, вие най-вероятно сте били напълно наясно със самоличността на Моър, когато ви посетих първия път на парахода и ви попитах за евентуалното ви отношение към възстановяването на сумата. Както разбрах по-късно от думите, изпуснати от Руни, вашите намерения са били да накарате полицаите да пресрещнат и арестуват господин Моър още щом стъпи на брега, което би представлявало огромна обида и унижение както за него, така и за съпругата му госпожа Моър и за дъщеря ѝ. Като отчитам всичко това, не мога да не смятам, че десет хиляди долара са напълно разумна цена. Ако по вашите представи това не е така, тогава може би би трябвало да отчетете и факта, че с лекота бяхте готов да нарушите дадените пред мен обещания.

— Има едно нещо, което направо не мога да разбера — каза Дейл. — Защо, по дяволите, Моър предложи да върне двайсет хиляди долара, след като не ги е откраднал от компанията?

— Той не е правил подобно предложение — увери го Мейсън.

Гостът продължи към вратата, отвори я и се спря точно на входа, като се обърна към адвоката.

— Мисля, че добре разбирате, господин Мейсън, че разговорът ни на парахода си беше просто една предварителна уговорка. Не смятах за свое задължение да ви информирам, че знам истинската самоличност на Нюбъри.

— Точно така, и сега също направихме една предварителна уговорка — напомни му адвокатът.

— Добре де, този път наистина ме притиснахте до стената — призна Дейл. — Подгответе конкретно споразумение.

После излезе и затвори вратата след себе си. Дела Стрийт изгледа с тревога засмяната физиономия на шефа си.

— След като и без това вече стана въпрос за това, би ли ми обяснил наистина защо Моър е искал да върне пари, които не е откраднал?

— Той не е искал, госпожа Моър настояваше за това.

— Добре де, но защо тя е настоявала?

— Защото смяташе, че той наистина ги е откраднал от компанията.

— Сигурен ли си, че действително е била убедена в това?

Дела се извърна към прозореца и се загледа в сивото небе с гъстите ниски облаци, от които се сипеше дъжд. Неочаквано се обърна и погледна Пери Мейсън.

— Шефе, ти проявяваш невероятен усет, когато става дума за откриване на доказателства — започна тя. — Обикновено много точно определяш характера на човека. Но все пак ми се струва, че има някои неща около тази жена, които не си успял да разбереш.

— Какво например? — попита Мейсън.

— Тя е привлекателна — каза Дела. — И по начина, по който се държи, човек веднага усеща, че най-вероятно доста разчита на тази своя привлекателност. А една жена, която е свикнала да получава онова, което ѝ е нужно, като използва чара си, става доста опасна, когато стигне четирийсетте. Бих искала да те предупредя, шефе, че тази жена е упорита, умна и невероятно пресметлива. Тя е хванала в капана си Моър, принудила го е да се ожени за нея не защото го е обичала или е държала на него, а просто за да създаде приличен дом за дъщеря си, както и да си осигури уважение от страна на околните. Моър е бил достатъчно искрен и непосредствен човек, за да не ѝ създава затруднения в тези нейни планове. Ти никога не чу какво мисли той по въпроса. И никога вече няма да имаш възможност да го направиш. Но имам чувството, че ако беше успял да чуеш неговата версия за всичко случило се, със сигурност щеше да гледаш по доста по-различен начин на нещата. Мисля, че Бел е разбирала това и поради тази причина толкова много настояваше да поговориш с баща ѝ. Според мен и госпожа Моър си е давала сметка за същото и бе готова на абсолютно всичко, за да ви държи двамата далеч един от друг.

Мейсън я изгледа търпеливо, след което я подкани:

— Хайде, Дела, разкажи ми всичко докрай.

— Ти вече си разбрал, че Моър не е откраднал пари от „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ — отвърна веднага Дела Стрийт.

— Но това не дава отговор на въпроса откъде всъщност са били тогава парите му — напомни ѝ Мейсън.

— А защо си толкова сигурен, че той изобщо е имал някакви пари? — попита тя.

— Е, един помощник-счетоводител не решава така изведнъж да напусне работата си и да тръгне да пътешества по света, ако не разполага с достатъчно налични средства. Трябва да държи

осемнайсет хиляди, седемстотин и петдесет долара в пояс около кръста си...

— Почакай за минутка, шефе — прекъсна го Дела. — Ти откъде знаеш, че той наистина го е имал?

— Ами... капитанът преброи парите в мое присъствие — започна объркано адвокатът. — Той... — после спря внезапно, погледна към Дела Стрийт и отново я подкани: — Хайде, изплюй камъчето.

— Нямам нищо за изплюване — отвърна тя. — Просто се опитвам да ти подсказа отново, че всички факти, които знаеш по този случай, идват от госпожа Моър. Защо да не предположим, че тя най-неочаквано е получила богатство отнякъде? Защо да не сметнем, че точно тя е осигурила на съпруга си парите за това пътуване? Можем да предположим, че преди това го е накарала да напусне работата си. Както и че именно тя е човекът, че точно тя е предложила да променят имената си от Моър на Нюбъри, за да се чувства Бел много по-добре.

— Почакай малко, а пояса с парите? — прекъсна я Мейсън.

— Не ти ли се струва, че тя изобщо не е имала намерение да позволи на съпруга си да пристигне жив на брега. По-скоро е смятала, че ще успее да представи убийството му като самоубийство. Изобщо не е била наясно, че няма да получи нищо от застрахователната полица „Живот“, ако става дума за самоубийство. Разбра го едва когато ти ѝ го каза. Но тогава вече бе твърде късно. Нямахме как да прекрати изпълнението на изготвения план. Ако можеше да представи нещата така, сякаш съпругът ѝ се е самоубил, със сигурност е имала намерение по-късно да „намери“ пояса с парите. Фактът, че предварително е свалил пояса с парите, а след това е излязъл на палубата, щеше да е още едно потвърждение за категоричното му решение да се самоубие. Трябвало е само да се закълне, че не е била с него на палубата. Госпожа Моър би могла да го направи, стига да не бяха свидетелските показания на госпожица Фел и последвалото претърсване от страна на капитана, довело до откриването на пояса с парите, както и на мократа ѝ рокля.

— Идвало ли ти е наум, че историята, която ми разказваш, би изисквала госпожа Моър задължително да е подготвила отрано този свой план за убийството на съпруга си? — попита Мейсън.

— Разбира се, че мислех за това.

— Но не ти ли изглежда безсмислено? — продължи адвокатът.

— Ако помислиш най-внимателно, ще се убедиш, че е точно обратното — в този план има доста голям смисъл. А и всички факти се подреждат съвсем логично в него. Тя е знаела, че Евелин Уайтинг е наясно, че Карл Нюбъри е всъщност Карл Моър. Имала е достатъчно основания да предполага, че и Селинда Дейл е разбрала това. При всичките си разговори с теб непрекъснато се стараеше да те убеди, че Моър наистина е откраднал пари от компанията си. И при тези обстоятелства излизането му на палубата, прострелването и падането зад борда би изглеждало на всички като самоубийство.

— Това не съвпада съвсем с представата ми за характера на госпожа Моър — възрази Мейсън.

— Знам, че е така — отвърна тихо Дела. — Затова пък напълно съвпада с моята представа за нея.

— Виж какво, не ти ли е идвало наум, че ако показанията на Ейлийн Фел не издържат при кръстосания разпит, обвинението не разполага с никакви други сериозни аргументи в своя полза?

— Все пак съществуват доказателства, че госпожа Моър е била на палубата заедно със съпруга си: нейната мокра рокля, подгизналите обувки, както и пояса с парите.

— Ако се изключат показанията на Ейлийн Фел, съдебните заседатели могат да сметнат, че съществува еднаква възможност да се отнася както за самоубийство, така и за убийство — кимна Мейсън.

— А какво те кара да смяташ, че би могъл да опровергаеш свидетелските показания на Ейлийн Фел?

— Ами онова, което е разказала на съквартирантката си в каютата. То съвсем не съвпада с онова, което говори в момента. Не забравяй, че е доста нестабилна като характер. Била е на палубата и се е разхождала сама под дъжда и бурята. Забелязах я по-рано същата вечер. Седеше съвсем сама на една от масите и се хранеше с невероятна бързина.

— Можеш да си сигурен, че ще бъде труден обект за кръстосан разпит — напомни му Дела Стрийт.

— Защо смяташ така? — попита я Мейсън.

— Тя не обръща особено внимание на конкретните факти. В представите ѝ кръстосаният разпит е личен дуел между нея самата и адвокатата на защитата. Колкото повече поставяш под съмнение някое нейно твърдение, толкова по-убедено ще продължи да го повтаря. Просто е такъв тип човек.

— Не се тревожи толкова много за нея, Дела — засмя се

Мейсън. — Сигурен съм, че ще успея да я пречупя по време на кръстосания разпит.

— Май си твърде сигурен в това, шефе.

— Така е — продължи да се усмихва адвокатът. — Искам да кажа, че ще успея, ако Пол Дрейк се справи със задачата си и ме снабди с онази снимка, на която тя е облечена във вечерна рокля.

— Какво общо има това със случая?

— Тайна — усмихна се Мейсън.

Телефонът иззвъня.

Дела Стрийт вдигна слушалката, изслуша съобщението от рецепцията и след това се обърна към шефа си.

— Оскар е долу във фойето. Искан да се срещне с теб.

— Оскар ли? — попита недоумяващо той.

Тя кимна.

— Не го ли помниш, това е човекът, който сервираше на нашата маса.

— О, да, излез и поговори с него, Дела — каза Мейсън. — Ако е някакъв мошеник, който възнамерява да ни иска пари, просто му дай два-сет и пет долара заедно с моите поздравии. Но ако наистина разполага с някаква информация, веднага го доведи горе.

Дела Стрийт излезе бързо от стаята. Пери започна да се разхожда из помещението, навел замислено глава и с ръце, пъхнати в джобовете на панталоните си.

След малко се спря пред прозореца, като наблюдаваше замислено тънките струи, които оставаха след дъждовните капки при стичането им надолу по стъклото. Обърна се, когато вратата се отвори и секретарката му покани вътре стюарда, обслужвал тяхната маса на парахода.

— Здравей, Оскар — поздрави го адвокатът.

Върху лицето на госта се появи широка усмивка.

— Добро утро, господин Мейсън. Не бих искал да ви отнемам много време. Реших просто да се отбия при вас, за да поговорим за няколко минути. Бяхте толкова добър с мен по време на пътуването, че си помислих... Ами реших, че може би ще успея сега аз да ви помогна.

Мейсън погледна въпросително към Дела Стрийт. Тя му кимна почти незабележимо.

— Какво има, Оскар? — попита той стюарда.

Човекът изглеждаше доста объркан.

— Как да ви кажа, господин Мейсън, не съм сигурен, че постъпвам съвсем правилно, но нали знаете, че имахме инцидент точно преди да влезем в пристанището. Тогава започна тревогата и лодките бяха подготвени за спускане на вода, изобщо всичко онова, което добре ви е известно. Е, на следващата сутрин, веднага щом се развидели, бяхме изпратени да покрием отново лодките и да ги приберем горе. Тогава един от хората намери револвер и първият офицер го прибра.

— Какъв по-точно бе револверът? — попита Мейсън.

— Трийсет и осемкалибров. Не можах да видя марката. Но ми се видя доста добра изработка.

— Нещо друго? — продължи да разпитва адвокатът.

— Да, сър.

Мъжът бръкна в джоба си и измъкна оттам сгънат лист хартия.

— Аз намерих това, сър — започна да обяснява той. — Попитах първия офицер, дали е нещо важно, но той ми каза, че не е, да го хвърля през борда. Както знаете, първият офицер е командващият, но все пак реших, че може би... Е, реших да задържа намереното. А по-късно, след като чух, че вие ще сте адвокат на госпожа Моър, сметнах, че може би си заслужава да ви го покажа, за да го разгледате и вие.

Стюардът измъкна от хартията издължено, неправилно късче синя коприна.

— Открих го захванато за един от кнехтовете, сър.

Мейсън пое парчето коприна.

— Прилича ми на парче, откъснато от дамска рокля.

Оскар кимна утвърдително.

— Имате ли някаква представа откъде може да се е появило? — попита адвокатът.

— Не, но се намираще на кнехт от външната страна на парапета, сър.

— От външната страна на парапета!

— Да, сър.

— Откъм страната на пристанището или на противоположния край?

— Към пристанището, сър, малко встрани от централната част.

— Я да изясним отново нещата. Значи твърдиш, че си го открил на кнехт от външната страна зад парапета? Така ли е?

— Да, сър. И по начина, по който се бе захванало там, бих казал,

че роклята се е закачила там, а след това при рязкото дръпване се е откъснало парченцето.

— Каква част от него се вееше около кнехта? — поинтересува се Мейсън.

— Ами ръбчето се бе увило няколко пъти около кнехта, а останалата част се вееше свободно на вятъра. Може би трябваше да докладвам за това на полицията, сър, но нали съм подчинен на първия офицер, той ми заповяда да изхвърля парченцето във водата. Така че ако се бях обърнал към полицията и това се бе оказало нещо важно, първият офицер щеше да се заяжда с мен през цялото време, докато съм на този параход. Затова реших да го дам на вас, като ви помоля да не споменавате за това пред никого, сър.

— Много ти благодаря, Оскар — засмя се адвокатът. — Ценя високо усилията ти. Ще си мълча за намереното от теб и разчитам, че ти ще постъпиш по същия начин. И след като си си направил труда да дойдеш чак дотук, не би ли приел...

— Не, сър — прекъсна го бързо той. — Вие бяхте толкова добър към мен по време на пътуването, че за мен е удоволствие да направя нещо за вас. Затова и реших да ви донеса това, като се надявах, че ще ви е от полза.

Мейсън му стисна ръката и го изпрати до вратата.

— Е, Оскар, може би и аз ще успея някой ден да направя нещо за теб — каза му, преди да се разделят.

— Да, сър, много ви благодаря. Надявам се да пътувате отново с параход, на който работя, сър.

Пери затвори вратата и се върна, като погледна въпросително Дела Стрийт.

— Е, какво мислиш? — попита я той.

— Нищо не разбирам, шефе — поклати глава тя. — Но все пак ми се струва, че съм виждала такава дреха. Май една жена бе облечена в синя рокля, но колкото и да се мъча, не мога да се сетя коя точно. Все пак в първа класа пътуваха няколкостотин пътници.

Мейсън измъкна малка ножичка от тоалетната си чантичка. Тъкмо бе започнал да реже парченцето на три части, когато Пол Дрейк отвори вратата към съседната стая и го изгледа учудено.

— Да не би да се прехвърляш в шивашкия бизнес, Пери?

— Разполагам с нещо важно тук, Пол: парче плат от женска рокля — започна да обяснява адвокатът. — Бих искал да поразпиташ съвсем дискретно сред пътниците, за да разберем коя точно от жените

е носила подобна рокля.

— Нима сам не знаеш? — учуди се детективът. — Та нали самият ти беше на парахода.

— Господи, разбира се, че не! — засмя се Мейсън. — Та аз забелязвам единствено, че имат дрехи върху себе си.

— Виждала съм такава рокля някъде — намеси се Дела Стрийт. — Но в момента просто не мога да се сетя къде точно. Може би по-късно ще успея да си припомня.

— Имам доста новини за вас — смени темата Дрейк.

— Добри или лоши?

— Повечето лоши — призна детективът.

— Давай, кажи ги — подкани го приятелят му.

— Появил се е още един свидетел срещу твоята клиентка, Пери.

— Кой е той?

— Все още не зная. Нито пък областният прокурор е наясно, но в момента се проверява една гореща следа. Разбираш ли, алармата „Човек зад борда“ не е била дадена от онази жена, Фел. Тя само е изпищяла, а друга жена е позвънила в централата от общия салон и е предупредила, че трябва да се подаде сигнал. Тази жена би трябвало да е видяла, че някой е паднал долу, защото е казала, че един мъж е изблъскан извън борда. Телефонната операторка твърди, че би могла да разпознае гласа, ако го чуе отново. В момента се проверяват всички от списъка на пътниците.

— Не се безпокоя особено за този свидетел, Пол — засмя се Мейсън.

— Защо?

— Според мен госпожа Моър се е обадила — обясни адвокатът. — Но бих искал това да си остане между нас, Пол.

— Добре де, но операторката твърди, че обадилата се жена е казала, че някакъв мъж е изблъскан извън борда. Представи си, че тя разпознае гласа на госпожа Моър и когато застане на свидетелската банка, започне да твърди, че именно госпожа Моър е съобщила за инцидента?

Мейсън се намръщи.

— Да, може би това няма да е особено приятно.

— Революерът, намерен в една от лодките, е идентифициран като принадлежащ на Карл Моър. Върху цевта му са открити отпечатаци от пръстите на госпожа Моър.

— Върху цевта ли? — попита Пери.

— Да.

— Значи не и върху дръжката или спусъка?

— Не.

— Нещо друго?

— Това са всички новини. Сестрата на Евелин Уайтинг е в апартамента си, ако желаеш да отидеш и да се срещнеш с нея. Засега моите хора не са успели да открият нито медицинската сестра, нито мъжа със счупения врат. Една линейка ги е очаквала направо на пристанището и ги е откарала някъде веднага щом слезли на брега. Но след не повече от час-два ще открием линейката. Би ли искал междувременно да поговориш със сестрата?

— Може би ще е добре да го направя — каза Мейсън.

11

Валеше силен дъжд, когато Мейсън и детективът слязоха от таксито, спряло пред „Уейвкрест Апартмънтс“.

— Ти ли ще говориш или аз? — попита Пол Дрейк.

— Аз — отвърна Пери.

— Ще се опиташ ли да я сплашиш или ще се държиш любезно? — поинтересува се детективът.

— Ще се държа любезно, ако тя ми позволи — обясни Мейсън, докато се взираше внимателно в списъка на наемателите на таблото със звънциите и щом откри името Мариан Уайтинг срещу апартамент 1329, побърза да натисне звънеца. Само след миг се чу прищракване, което освободи вратата.

— Ето ни един добър знак за нейния характер — обади се Дрейк. — Действа, без да се колебае. Ако беше по-подозрителна, първо щеше да попита кой звъни.

Адвокатът кимна утвърдително. Двамата се качиха в асансьора и натиснаха копчето на дванайсетия етаж, откриха апартамента, който им трябваше, и почукаха на вратата. Жената, която им отвори, бе с живи кафяви очи, тъмнокестенява коса, леко чипо носле и тънки устни. Беше облечена в пижама в черно и оранжево, а сандалите откриваха лакираните в яркочервено нокти на краката ѝ.

— Да? — попита тя. — Какво желаете?

— Бихме искали да поговорим с вас — започна Мейсън.

Тя ги изгледа изпитателно, после отстъпи встрани и ги покани:

— Влезте.

Когато се настаниха, адвокатът обясни:

— Става дума за сестра ви.

— О, искате да кажете за Евелин?

— Да.

— Да не сте от някой вестник?

— Не, просто събираме известна информация — поясни Пери.

— Бих искал да разбера нещо повече за приятелството на сестра ви с Карл Моър.

— Но защо? — попита Мариан Уайтинг и в очите ѝ се появи подозрителност.

Мейсън я погледна и ѝ се усмихна любезно.

— Е, вие спечелихте — призна след това. — Аз съм Пери Мейсън, адвокатът, поел защитата на госпожа Моър. И точно затова събирам факти.

— И какво общо би могла да има сестра ми с това?

— Не знам, може би нищо — обясни адвокатът. — Но съм длъжен да направя проверка.

— Всъщност какво по-точно бихте искали да знаете?

— Преди колко време се е запознала с Карл Моър?

— О, господи, нямам представа. Трябва да е било... Чакайте да помисля... сигурно е станало преди около пет-шест години.

— И колко дълго е продължило приятелството им?

— Ами някъде два или три месеца преди Карл да се ожени.

— Сигурна ли сте, че не е продължило до момента на женитбата му?

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна тя. — Сестра ми наистина го срещна на улицата в Лос Анджелис преди два или три месеца, но това беше случайна среща.

— Имаше ли някаква специална причина, накарала сестра ви да прекъсне приятелството си с Карл Моър малко преди неговата женитба? — попита Мейсън. — С други думи, дали двамата скъсаха, защото между тях бе застанала друга жена?

— Господи, не. Ако искате да знаете истината, според мен Карл бе дал на сестра ми някакъв лош финансов съвет. Той, разбира се, не го бе направил нарочно, дори напротив, искал е да ѝ бъде полезен, но нали знаете как се случва понякога. Сестра ми имаше около хиляда долара спестени пари и Карл я уверяваше, че би могъл да ѝ помогне да ги вложи така, че да ѝ донесат стопроцентова печалба. Тя му даде парите и известно време си получаваше лихвата, но след това загуби

всичко.

— И какъв бе характерът на тази инвестиция? — поинтересува се адвокатът.

— Сигурна съм, че не бих могла да ви обясня. Ставаше дума за нещо, което Карл се опитваше да утвърди. Той също загуби всичките си спестявания, но това едва ли можеше да успокои Евелин за нейната загуба. Вярно е, че когато един мъж каже на едно момиче, че знае за някаква чудесна инвестиция, където би могло да вложи парите си, това съвсем не означава, че би могъл да гарантира, че вложението ще ѝ донесе големи печалби. Но все пак тя не би могла да изпитва особено мили чувства към него, след като в резултат всичките ѝ спестявания се бяха изпарили. Точно обратното, вече изобщо не вярваше на неговата преценка.

— Къде се намира тя в момента, между другото? — попита Мейсън.

— Ами в Хонолулу.

Дрейк му хвърли многозначителен поглед, но адвокатът само измъкна цигарите от джоба си и най-любезно попита:

— Имате ли нещо против, ако запаля?

— Не, дори и аз ще си запаля една цигара с вас — отвърна домакинята.

Тя си взе цигара, след което и Дрейк протегна ръка.

— Тримата с едно огънче? — попита Мейсън.

Мариан се засмя весело.

— Разбира се, дори шестима биха могли да запалят от една клечка, ако са достатъчно бързи.

После се наведе към горящата клечка и запали цигарата си. Дрейк се поколеба, след което се дръпна назад.

— Ти си запали, Пери. А аз ще се оправям сам.

— Той е убеден песимист — обясни адвокатът на Мариан Уайтинг. — Няма смисъл да се опитвам да го променям. От колко време е в Хонолулу сестра ви, госпожице Уайтинг?

— О, само от две седмици.

— А вие работите ли? — продължи с въпросите адвокатът. — Извинете, не бих искал да се бъркам във вашите работи, но...

— Няма никакъв проблем, господин Мейсън — прекъсна го тя. — Не, в момента не работя. Търся си място като секретарка. Имам две-три предложения, но никое от тях не е онова, което точно бих искала, така че смятам да поизчакам още известно време...

— Не това ме интересува — отвърна той. — Просто се чудех дали разполагате напълно с времето си.

— Да. Защо?

— Ходихте ли на пристанището, за да изпратите сестра си?

— Да, разбира се — засмя се момичето. — Четирима или петима от приятелите ѝ бяха подготвили специална кошница с продукти за из път. В нея имаше плодове и ядки, беше увита в целофан и приличаше точно на кошница за из път, но най-отдолу бяхме сложили разни пособия за весели шегги.

— И как реагира тя? — попита Мейсън.

— Боже господи, трябваше да видите писмото, което ми изпрати!

Пери се изправи, готов да си тръгва.

— Е, благодаря ви за информацията... Между другото, знаете ли къде точно е отседнала сестра ви в Хонолулу?

— Да. Искате ли да ви дам адреса ѝ?

— Ако нямате нищо против — помоли адвокатът.

— Намира се някъде на Адева Драйв — започна Мариан Уайтинг. — Но не ме бива в запомнянето на номера. Бихте ли почакали малко, веднага ще донеса последното ѝ писмо.

Щом тя напусна стаята, Дрейк се обърна към Мейсън:

— Какво е това всъщност, Пери? Тя май се опитва да ни преметне?

— Момичето си е съвсем честно и искрено, Пол. Макар че не съм толкова сигурен за сестра ѝ. Евелин е доста по-различна от нея — по-плътни устни, тъмни очи, косата...

Той замълча, защото в същия миг Мариан Уайтинг се появи на вратата с някакво писмо в ръка.

— Да, ето, Адева Драйв номер 1091 — обяви тя.

— В Хонолулу ли? — попита Мейсън.

— Точно така.

Адвокатът погледна плика и се засмя:

— Виждам, че не сте колекционер на марки.

— Точно обратното, събирам ги най-старателно.

— Но тази тук не сте я отлепила.

— Не, защото събирам пликовете. Така разполагам с напълно неповредена марка.

Мейсън най-спокойно протегна ръка и тя му подаде плика. Той разгледа внимателно марката.

— Писмото е заминало от Хонолулу преди два дни.

— Да, получих го вчера. Това е последното писмо, което пристигна от сестра ми.

— Интересен почерк — добави Мейсън. — Говори за доста твърд характер.

— О, нима можете да определяте по почерка характера на хората, господин Мейсън? Винаги съм го смятала за нещо изключително интересно.

— Да, това ми е като хоби — отвърна адвокатът. — Естествено, човек не би могъл да съди за характера на някой само по няколко написани от него думи, както е в случая с адреса върху плика, но ако имах изписан на ръка цял лист, бих могъл да се обзаложа, че ще разкрия доста от чертите на характера на вашата сестра, както и как изглежда, къде е била напоследък, с какво точно се занимава и... какви ли не още неща за нея.

— Наистина ли? Това би било чудесно.

Мейсън измъкна десетдоларова банкнота от портфейла си.

— Готов съм дори да се обзаложа с вас на десет долара срещу десет цента, че заключенията ми ще бъдат верни.

Мариан Уайтинг започна да се смее, докато измъкваше монета от десет цента от портмонето си, след което извади писмото от плика.

— Заповядайте — подаде му го тя.

Мейсън отвори писмото.

— О, почакайте малко — спря го Мариан. — Не би трябвало да го четете, защото в него ми е писала доста неща във връзка с онова, с което се занимава, а нали вие трябваше по почерка ѝ да разберете какво точно е то.

— Да, разбира се — съгласи се веднага адвокатът. — Бих искал да видя единствено почерка. Ето, ще дам на господин Дрейк да държи писмото, докато го гледам отдалеч. Сестра ви преди всичко е помлада от вас. По-висока, с руса коса. Очите ѝ са сини с лек отенък на зелено. А устните ѝ са доста тънки. Тя е...

— Май ще е добре по-внимателно да погледнете почерка, господин Мейсън — прекъсна го момичето. — В противен случай може да изгубите вашите десет долара.

Пери се намръщи.

— Дявол да го вземе, кълна се, че е точно така. — Той надникна отново иззад рамото на Пол, гледа известно време в изписания лист, след което вдигна поглед към Мариан Уайтинг и уверено продължи:

— Това писмо е написано от висока, слаба жена, която е доста нервна. Сестра ви може на външен вид да изглежда като весела и добродушна личност, която си живее доста щастливо, но всъщност тя често се притеснява и ядосва. Май е малко по-слаба от нужното. Надявам се, че това пътешествие до Островите ще ѝ се отрази добре.

— Грешите — отвърна Мариан Уайтинг. — До този момент не успяхте да разкриете нищо за нея. Кажете сега с какво се занимава?

— Ами грижи се за някакъв човек — бавно отвърна Мейсън. Мариан подпря ръка върху масата.

— Без измами — започна тя. — Вие предварително сте знаели, че е медицинска сестра. Сега продължете и кажете нещо повече, което сте разбрали от почерка ѝ, някаква подробност лично за нея. С какво по-точно се занимава в Хонолулу?

— Тръгнала е натам във връзка с някакъв специален случай, свързан с ранен най-вероятно при автомобилна катастрофа мъж, който в момента има проблеми в областта на раменете или може би на врата... Разбира се, госпожице Уайтинг, не бива да забравяте, че все пак аз съм аматьор в тази дейност — допълни веднага той. — Не бих могъл да твърдя, че виждам съвсем ясно нещата.

— Не е вярно, че не ги виждате ясно, господин Мейсън — отвърна момичето. — Вие всъщност изобщо нищо не виждате.

— Нима тя не придружава човек, за когото би трябвало да се грижи? — попита адвокатът.

— Не. Изобщо не е отишла на Островите във връзка с някаква работа. Това нейно пътуване не е служебно, а за удоволствие.

Изражението на Мейсън ясно издаваше голямото му смущение и объркване.

— Вижте, да не би да се опитвате да ме лъжете, за да можете накрая да приберете десетачката ми? — попита той.

— Разбира се, че не — отвърна възмутено тя.

— Е, тогава или това не е почеркът на сестра ви, или...

— Нямам никакво съмнение, че почеркът е на сестра ми — прекъсна го Мариан.

— Да не би да е подправен от някого?

— Господи, господин Мейсън, на кого ще му хрумне да подправя почерка на сестра ми? Разбира се, че не е подправен. Писмото е пълно с разни дребни лични подробности, така че съм сигурна, че е точно от сестра ми.

— Заедно с нея ли живеете в този апартамент? — смени темата

Мейсън.

— Да.

— И кога очаквате, че ще се върне?

— Предупреди ме, че ще пристигне някъде след около две седмици. Ако успее да си направи нужните резервации, би могла да тръгне и по-рано. Ще ми изпрати телеграма, веднага щом нещата се уредят.

— Е, струва ми се, че имате право да получите десетте долара — започна Мейсън, — макар че продължавам да си мисля... но всъщност това няма никакво значение.

Лицето ѝ се обля в червенина.

— Значи си мислите, че съзнателно съм ви заблудила, за да ви отмъкна парите? Вземете си тогава десетте долара. Не ви ги искам!

— Не, не, не става дума за това — побърза да обясни адвокатът. — Просто не мога да разбера защо заключенията ми толкова силно се различават от истината. Как всъщност изглежда сестра ви, госпожице Уайтинг?

— Ще ви покажа нейна снимка — предложи веднага тя. — Така ще можете сам да се уверите.

Мейсън погледна към Пол Дрейк.

— Но донесете снимка, на която тя не е позирала специално пред фотоапарата, моля ви. Бих предпочел нещо, което издава характера ѝ...

— Разбира се. Почакайте за момент. После се отправи към спалнята.

Какво пише в писмото, Пол? — попита Мейсън шепнешком.

— Ами в него се разказва за Островите, за хората, с които се е срещнала, танците, на които е присъствала, както и участието ѝ в някакъв местен празник, нуау, и как са яли там направо с пръсти...

— Всичко това не ме интересува — прекъсна го адвокатът. — Кажете нещо за онези лични подробности.

— Ами поръчала е на Мариан да ѝ занесе есенния костюм на химическо чистене, да помоли да го почистят и изгладят, като им обърне внимание, че на единия ръкав има някакво петно. Пише също, че ще си прибере сама коженото палто от гардероба, след като се върне и... Почакай, Пери, тук се споменава нещо за нейния съпруг...

В същия миг Мариан Уайтинг се върна с албум със снимки в ръка. Мейсън и детективът застанаха от двете ѝ рани, когато започна да го разгръща.

— Ето я Евелин... Това е някаква стара снимка, на която са заедно с Карл Моър. А ето тук друга, на която е сама. Тук сме двете по бански костюми... А тук... — Тя неочаквано се засмя и прехвърли на следващата страница. — Според мен е по-добре изобщо да не я гледате. Ето ни на тази, снимали сме се, докато бяхме на почивка, затова сме по къси панталонки. Това са Евелин и нейният приятел. А тук... О, почакайте, сетих се какво трябва да ви покажа... Имам една страхотна снимка, направена преди отпътуването на Евелин.

След това отгърна няколко страници, за да им покаже една цветна увеличена снимка.

— Ето я. Специално я увеличих, защото негативът беше много добър. Можете да я видите там, горе, до парапета. Застанала е точно до някакви цветни ивици...

— Извинете ме — започна Мейсън, като взе албума и приближи снимката към по-силна светлина, за да може да я разгледа най-внимателно. — И аз самият доста се занимавам с фотография — обясни след това той. — Това тук е наистина чудесна работа. Явно разполагате с много качествен фотоапарат, госпожице Уайтинг.

— Така е, подари ми го един мой чичо, който държи магазин за фотоапарати на изток. С него се правят много контрастни негативи, защото е със специална леща и автоматично фокусиране...

— Виждам, че самата вие сте специалист — засмя се Пери.

— Направо съм луда по него — призна тя. — А тази цветна снимка ми доставя най-голямо удоволствие.

— И аз си купих един миниатюрен фотоапарат в Китай, с който съм направил вече стотици цветни снимки. Може би след като сестра ви се върне от Хонолулу, за вас ще е интересно да разгледате онези, които сам направих там. Между другото, кой е този млад мъж непосредствено зад сестра ви? Той като че добре я познава и...

Мариан Уайтинг грабна албума от ръцете му и понечи да каже нещо, но след това се спря и с подчертано безразличие отвърна:

— Предполагам, че е някой, който ще пътува със същия параход.

— Той май доста се интересува от сестра ви — продължи да разпитва Мейсън.

— О, сестра ми така бързо се запознава с хората, особено когато е на пътешествие — отвърна момичето. — Спомням си веднъж...

— Забелязах, че ръката му беше на рамото ѝ — настоя адвокатът.

— Не би трябвало да ви казвам нищо по този въпрос, господин Мейсън — отвърна Мариан, като го изгледа изпитателно. — Съвсем бях забравила, че и той е на снимката.

— Разбира се, не бих искал да се меся в личните работи на сестра ви — съгласи се Пери. — Предполагам, че е някой мъж, с когото е близка, така ли е?

— Това е съпругът ѝ.

Мейсън не каза нищо.

— Сестра ми тайно се омъжи и замина за Хонолулу. Тя е там за медения си месец. А човекът на снимката е Морган Ийвс, нейният съпруг. Тя все още не е готова да обяви официално брака си.

— Разбирам. Значи все още е на меден месец в Хонолулу? — попита адвокатът.

— Да.

— И съпругът ѝ също е с нея?

— Разбира се.

— Изглежда ми приятно момче — каза Мейсън. — Да не би да е моряк?

— Не, не е — отвърна веднага Мариан Уайтинг. — И ако питате мен, изобщо не е и добър.

Беше ясно, че съжали за думите си.

— Е, не ми се вярва да е точно така. Лицето му е толкова приятно — продължи Пери.

— Влияе ужасно на сестра ми още от момента, в който се запозна с нея — започна да обяснява разпалено тя. — Толкова се надявах, че няма да се омъжи за него.

— Той с какво се занимава? — попита Мейсън.

— Нямам ни най-малка представа. И точно там е работата. А разполага с много пари и гледа доста цинично на живота. Смятам, че е някакъв мошеник. Изобщо му нямам доверие.

— Доколкото разбирам, сестра ви няма да живее заедно с вас, след като се прибере тук?

— Не, ще остане при мен поне още няколко месеца, тъй като не могат официално да обявят брака си. Ставаше дума за някакво временно постановление, което все още не е окончателно, или за нещо от този род. Сестра ми е доста потайна и не казва нищо конкретно в това отношение. Този човек много я промени. Господи! Преди се кълнях, че тя със сигурност никога повече няма да се омъжи. Обича мъжете и ѝ е приятно да си прекарва времето във

весели компании, но двете бяхме на мнение, че в днешно време за едно момиче е много по-добре да си запази независимостта и да си поддържа само къщата, вместо да се захване с мъж, който да ѝ нарежда какво да прави, да я кара да работи, а след това да харчи парите ѝ. Сестра ми вече имаше един несполучлив брак, така че мислех, че това ще ѝ е достатъчно... Нали обещахте, че няма да казвате нищо по този въпрос пред репортерите?

— За брака на сестра ви ли?

— Да. Защото не биваше да споменавам пред никого за това.

— Добре, нека да се споразумеем — предложи адвокатът. — Ако ми дадете една от снимките на сестра си, ние ще си затваряме устата.

— Имате ли някакви специални предпочитания? — попита тя.

— Какво ще кажете за онази, на която се вижда как се качва в колата? — попита Мейсън. — Там, където е поставила ръка на вратата. Това е много добра снимка.

— Да. Струва ми се, че имам още една от нея. Мариан Уайтинг влезе отново в спалнята.

— Това ли е момичето? — попита Пол Дрейк.

— Да — потвърди Мейсън.

— Този тип, за когото се е омъжила, е престъпник. Вече два или три пъти е съден. В Лос Анджелис срещу него бе повдигнато обвинение в убийство само преди два или три месеца; водеше се процес, но някак си успя да се измъкне. Бих разпознал навсякъде лицето му. Видях го...

Мариан Уайтинг се върна със снимката.

— Намерих я, бях извадила повече от тази — обясни тя. — Всъщност е на сестра ми, но бих могла да извадя и друга за нея.

— Готов съм да ви платя... — започна адвокатът.

— Не, не — възрази веднага Мариан Уайтинг. — Изобщо не съм имала за цел подобно нещо.

Мейсън посочи десетдоларовата банкнота.

— Но тези пари са ваши, спечелихте си ги съвсем честно на баса.

— О, не бих могла да взема тези пари, господин Мейсън.

— Защо не?

— Басът беше твърде несправедлив. Господи! Толкова ми беше интересно, докато ви наблюдавах как се опитвахте да обрисувате сестра ми. В момента съм погълната от темата за телепатията и за

разпознаване на човешкия характер по какви ли не странични белези. Готова съм да се обзаложа, че вас ви бива в тази работа, господин Мейсън. Вие имате...

— Ако бях спечелил този облог, без никакво колебание бих ви отмъкнал монетата — твърдо обяви адвокатът. — Така че, млада госпожице, при стеклите се по този начин обстоятелства ви приканвам вие да си приберете банкнотата.

Тя пое десетте долара и бавно ги прегъна на две.

— Имам чувството, че не постъпвам съвсем честно — продължи да протестира.

Мейсън ѝ се усмихна, стисна ѝ ръката на сбогуване и ѝ каза:

— Благодаря ви за съдействието, което ни оказахте.

— Но няма да казвате на никого за брака на сестра ми, нали?

— Разбира се — обеща адвокатът. — Няма да споменавам пред никого за онова, което ми разказахте. Но ако успея да измъкна същата информация и от друг източник, тогава не бих могъл да гарантирам...

— О, това си е ваша работа. Истината е, че просто не бих искала сестра ми да си мисли, че аз съм я издала, а останалото няма никакво значение за мен. Но все пак отново ви казвам, господин Мейсън, че се чувствам доста неудобно заради тези десет долара!

Той пак се засмя, хвана Дрейк за ръката и го помъкна към асансьора. Мариан Уайтинг бавно затвори вратата на апартамента.

— На тази снимка се вижда номерът на автомобила, Пол — започна да обяснява шепнешком Мейсън. — Снимката явно е направена съвсем скоро, а и колата е последен модел. Я да се отбием в твоята кантора в Сан Франциско, за да проверим чия е колата.

— Чудесна идея — съгласи се детективът. — Още повече, че е възможно вече да са открили нещо важно за Евелин Уайтинг.

— Какво мислиш за онзи тип, за когото се е омъжила, Пери? — попита Дрейк, след като двамата вече се бяха качили в едно такси. — Той беше ли на парахода, с който пътувахте?

— Не — отвърна Мейсън. — Според мен не беше. Освен това изобщо не мога да разбера цялата тази история с престоя ѝ в Хонолулу. Вероятно е написала писмата предварително и ги е оставила в пощата, за да бъдат изпратени по-късно.

— Но какъв е смисълът на всичко това? — попита Дрейк.

— Откъде да знам, дяволите да ме вземат — отвърна адвокатът. — Освен ако не се е опитвала по този начин да си създаде някакво

алиби.

— Със сигурност става дума точно за това, Пери. Вероятно след два или три месеца сестрата ще е готова да се закълне, че Евелин се е намирала по това време в Хонолулу, би могла дори да измъкне писмата и да ги покаже, за да докаже твърдението си.

— Единственият проблем е, че тя пътуваше обратно под собственото си име — възрази Мейсън. — Фигурира в списъка на пътниците като Евелин Уайтинг. Какво мислиш за това?

— Възможно е да е имала билет за отиване и връщане под това име — предположи детективът. — Или... или просто и аз не знам, Пери. Все още не разполагаме с достатъчно информация, за да можем да направим някакво сигурно заключение. Какво според теб е станало със съпруга ѝ?

Мейсън повдигна рамене.

— И кой ли е бил онзи тип със счупения врат? — продължи с въпросите си Дрейк.

— Почакай, твърде вероятно е този тип със счупения врат да е бил съпругът ѝ — извика приятелят му.

— Той под какво име се бе записал?

— Роджър П. Картман. Я ми опиши този човек колкото можеш по-подробно, Пол.

— Ами истинското му име е Джеймс Уитли, но е използвал също така и фалшиво име — Джеймс Кларк. Един такъв дребничък, сигурно не тежи повече от шейсет килограма, с фини черти и дребни кости. Забъркан е в няколко изнудвания, излежавал е присъди в „Сан Куентин“ и „Фолсъм“. След това успя някак си да се измъкне от процеса, при който срещу него бе повдигнато много по-сериозно обвинение. Съдията бълвал жаби и гущери срещу съдебните заседатели, след като чул оправдателната им присъда, но това не можело да спре изпълнението ѝ. Очите му са тъмни, разположени доста близко, устните му са тънки, има високи скули на лицето и...

— Струва ми се, че е точно същият, Пол — прекъсна го адвокатът. — Онзи, когото тя уж обслужваше на парахода. Естествено, никога не успях да видя добре лицето му. Налагаше му се да държи главата си все на една страна, защото вратът му бе с шина, а и непрекъснато носеше големи тъмни очила. Но ясно си спомням, че беше човек с дребни кости и високи скули, а устните му бяха съвсем тънки. Челото му също бе бинтовано, но вече като че нямам никакви съмнения, че това е нашият човек.

— Сигурно е пострадал по някакъв начин там.

— И тя го водеше обратно, за да се подложи на лечение.

— Да не би да е забъркал някакви каши и в Хонолулу и да е решил да се скрие по този начин? — подхвърли Дрейк.

— Искаш ли да направим някои разследвания?

— Разбира се, че трябва да направим — каза му Мейсън.

— Помисли си само, Пол. Ако не успеем да намерим някакви съществени доказателства, госпожа Моър ще бъде осъдена за предумишлено убийство. Тя излъга, когато се опита да отрече, че е излязла заедно със съпруга си на палубата. Беше прибрала пояса с парите. Освен това жертвата е имала полица за голяма сума. Изстреляни са били два куршума. Револвер, който без никакво съмнение е принадлежал на Карл Моър, бе намерен в една от спасителните лодки, а по неговата цев са открити отпечатъци от пръстите на госпожа Моър. На всичкото отгоре има и свидетелка, готова да се закълне, че е видяла всичко, така че съдебните заседатели няма да смятат, че съществуват само косвени доказателства за престъплението. Напълно е възможно тя да е невинна. Поне лично аз съм убеден в това, в противен случай не бих се заел със защитата ѝ, но я се опитай да продадеш тази версия на съдебните заседатели. А ако към всичко това добавим и факта, че когато е позвънила в централата, за да съобщи за инцидента, е казала, че някакъв мъж е избутан извън борда, тогава шансовете ѝ да се спаси стават буквално равни на нула. Биха могли да произнесат присъда без признаване на никакви смекчаващи вината обстоятелства, което би означавало незабавно изпълнение на смъртно наказание.

— Смяташ ли, че свидетелката, която твърди, че е видяла всичко, ще е убедителна в съда? — попита Дрейк.

— Нямам представа — отвърна адвокатът. — Утре предстоят предварителните слушания. Смятам, че ще успея да използвам всички възможности, за да принудя областния прокурор да представи всичките си доказателства още преди процеса. Това ще ми даде възможност да атакувам свидетелите му по време на кръстосания разпит, както и да усетя всички пропуски във версията на обвинението. Докато се стигне до основния процес, Фел ще си е преповторила показанията толкова пъти, че може би ще бъде трудно да я объркам или да я принудя да промени нещо. Може би като се захвана с нея още сега, ще успея по някакъв начин да открия слабото

място в показанията ѝ. Всъщност вече си мисля, че разполагам с един силен коз — трябва само твоите хора да ми осигурят снимката, която исках.

— Какво общо има тази снимка с цялата работа? — попита Пол.

— Това е тайна — усмихна се Мейсън.

— Добре, ще видим докъде са стигнали, когато отидем в офиса — обясни Дрейк. — Възложил съм тази работа на някои от моите хора.

Таксито ги откара до фирмата на Дрейк. Мейсън се настани в една малка квадратна стаичка, докато Пол получаваше докладите на подчинените си.

Детективът прегледа събраните данни и започна да му докладва:

— Можеш да си доволен, Пери. Тази вечер Ейлийн Фел ще бъде на едно празненство, за което се изисква официално облекло. Моите хора все още не са успели да открият Евелин Уайтинг. Всички центрове за спешна медицинска помощ твърдят, че не са изпращали своя линейка за посрещане на болен на пристанището вчера.

— Да, но там наистина имаше линейка. Видях я с очите си — настояваше адвокатът.

— И аз я забелязах — призна Дрейк. — Но изобщо не ѝ обърнах особено внимание. Видях надписа „Бърза помощ“ на страничната врата, точно под прозореца до шофьора. Тогава ми се стори, че е може би някаква частна линейка.

— Е, бихме могли да проверим и частните линейки, нали?

— Да, вече се работи по въпроса.

— А какво е станало с багажа ѝ? Къде е бил откаран?

— Оставен бил на съхранение — обясни Дрейк. — Тя е дала чек на компанията за съхранение, а адресът, който е оставила за прехвърляне по-късно на вещите ѝ, е този на „Уейвкрест Апартаментс“.

— Не мога да си представя как едно момиче може да остави толкова много следи, а след това най-неочаквано да изчезне — раздражено отсече Мейсън.

В това време иззвъня телефонът. Дрейк вдигна слушалката и известно време слуша внимателно.

— Ето, Пери, открихме тази кола — каза след това. —

Регистрирана е на името на Морган Ийвс, който живее на булевард „Стоктън“ номер 3618. Да отскочим ли дотам?

— Ще отидем, разбира се, но преди това бих искал да позвъня

на Дела, за да ѝ кажа какво точно правим в момента, а също така и да разбера дали областният прокурор е освободил Бел Нюбъри.

Детективът му подаде телефона. Мейсън набра номера на хотела.

— Обажда се господин Мейсън — представи се след установяването на връзката. — Бихте ли ме свързали с моя апартамент, ако обичате.

След минута от централата му съобщиха:

— Съжалявам, господин Мейсън, но никой не отговаря. Според мен в апартамента няма никого.

— Трябва да има — настоя адвокатът. — Госпожица Стрийт, моята секретарка, е там и очаква инструкциите ми...

— Госпожица Стрийт излезе само няколко минути след вас, господин Мейсън — осведомиха го от централата. — Видях я като преминаваше покрай бюрото ми.

— Сигурна ли сте?

— Напълно.

— Как беше облечена?

— С шлифер и шапка на главата.

— Носеше ли чанта? — продължи да разпитва Мейсън.

— Да, носеше малка дамска чантичка.

— И все още не се е върнала?

— Не.

Той се замисли намръщено.

— Когато се появи, моля ви, кажете ѝ, че аз ще бъда в хотела след около час — каза след това.

После затвори и подкани детектива:

— Да вървим, Пол.

Адресът на булевард „Стоктън“ представляваше сграда на два и половина етажа. На приземния етаж имаше два магазина. На единия висеше табела с надпис: „Ф. Кранович, шев, химическо чистене и гладене“, а на другия „Мейбъл Фос, Фотостудио — фотографиране, проявяване на снимки, поставяне на рамки“. На витрината се виждаха множество снимки в най-разнообразни рамки. Апартаментът на втория етаж беше празен, а на третия очевидно имаше наемател.

Един от хората на Дрейк ги беше докарал дотук и Мейсън го инструктира да паркира колата няколко къщи по-надолу по улицата. Адвокатът и детективът се изкачиха по стълбите към главния вход и

погледнаха името върху пощенската кутия.

— Тук е — каза Дрейк. — Морган Ййвс. Но този тип може да се окаже доста упорит, Пери. Едва ли ще успееш да измъкнеш от него нещо по традиционния начин.

— Добре де, тогава няма да опитваме по традиционния начин — отвърна той, като натисна звънеца. Двамата ясно чуваха звука нагоре към втория етаж.

— За този тип попадането в неприятна ситуация не е нещо, което би го уплашило. Случвало му се е толкова много пъти досега — продължи да обяснява детективът. — Ако му оставиш някакъв изход, веднага ще се възползва от него, при това ще го направи дяволски бързо. Така че няма никакво време за театралничене или някакви други номера.

Мейсън кимна и натисна отново звънеца.

— Явно няма никого въщи — обяви, след като изчака още няколко секунди.

— Виж какво, Пери — обади се детективът. — Може би ще е най-добре да не се навъртаме повече около подобно място.

Пери направи няколко крачки към края на верандата, застана там и се загледа към мократа повърхност на пътя. Дъждът беше престанал, но по небето се придвижваха тъмни гъсти облаци, които предвещаваха нови порои.

— Имам чувството, че пиленцата са изхвърчали от гнездото — подхвърли адвокатът.

— Ако Евелин Уайтинг е разпознала Карл Моър и се е опитала да го изнудва по някакъв начин, тя едва ли би се въртяла на място, където биха могли да я открият — особено след като се изясни, че е било извършено убийство.

— Колкото повече разсъждавам по този случай, толкова повече ми се иска да я откроя, Пол — каза Мейсън. — Хайде да разберем къде са отишли.

— Но как? — попита го детективът. — Та този тип си има кола, може просто да я запали и...

— Нали все пак вратът му е счупен, не забравяй тази подробност — каза приятелят му.

— Е, тогава момичето би могло да шофира.

Адвокатът кимна.

— Погледни нататък, Пол. Към тази сграда няма никакви гаражи. Напълно е възможно те да не са взели колата до Хонолулу и

обратно. Значи тогава би трябвало да са я оставили някъде тук. Защо не поогледаме наоколо и да видим дали не са я спрели някъде в околността?

— Не ми се вярва — отвърна Дрейк. — Със сигурност са я оставили на някой от големите паркинги в града близо до пристанището. Вероятно са отишли с нея дотам преди отпътуването си, а след това са паркирали наблизко, за да могат да си я вземат, след като се завърнат.

— Ако бяха постъпили по този начин, едва ли щяха да имат нужда от линейката при пристигането си — подхвърли Мейсън. — Смятам, че ще е по-добре да поразгледаме наоколо.

Двамата тръгнаха обратно към колата, като обиколиха три от блоковете.

— Я да опитаме тук — подхвърли Пери. — Доколкото виждам, май това е единственият закрит паркинг наоколо.

— Колата на Морган Ийвс тук ли е? — обърна се той към служителя на входа.

— Не.

— Но той обикновено я държи при вас, нали?

Служителят го изгледа изпитателно.

— Да — отвърна след това. — Тук я държи.

— И кога ще се върне?

— Нямам представа.

— Вижте, бих искал да разбера някои неща за тази кола — започна да обяснява адвокатът. — В какво състояние се намира например, вие знаете ли?

— Защо се интересувате?

— Защото смятам да я купувам — отвърна Мейсън. — Ийвс е отправил искане към агенцията за нова кола. По тяхно мнение е поискал твърде висока цена за старата си кола, но са го предупредили, че ако успеят да я продадат на тази цена, сделката ще може да се осъществи. В момента имам човек, на когото пък аз бих могъл да продам своята кола, така че се интересувам от неговата. Бих искал да разбера в какво състояние е.

— Е, смятам, че е в добро състояние — отвърна служителят. — Той непрекъснато се грижи колата му да работи като часовник.

— След колко време ще бъде на разположение, за да мога да я разгледам?

— Не мога да ви кажа. Ийвс остави багаж тук; извади го от

колата, когато замина. Но не е казал колко време ще отсъства.

— Жена му заедно с него ли замина? — попита уж между другото адвокатът.

— Да, имаше някаква жена с него. Но не знаех, че е женен.

— Доколкото разбрах, това е съпругата му. Поне от фирмата за продажби на коли смятат, че е така. И не знаете къде бих могъл да го открия?

— Не, нямам представа.

— Да не би да е заминал за Лос Анджелис?

— Откъде да знам къде е заминал! Изобщо не ми е казал колко време ще отсъства. Човекът просто пристига, след това заминава, не сме свикнали да задаваме много въпроси.

— А кога замина?

— Вчера следобед, май беше някъде около три часа.

— Е, явно сделката ще трябва да почака няколко дни — заяви Мейсън. — Но ако изобщо не се появи, ще се наложи да потърся някой друг. Много ви благодаря.

Когато се върнаха в колата, Дрейк го предупреди:

— Зарежи този мошеник, Пери. Само ще си изгубиш времето, без да постигнеш нещо.

— Имам друга идея, Пол — отвърна адвокатът. —

Медицинската сестра носеше апарат. Забелязах, че непрекъснато снимаше, когато се срещаме по палубата.

— Е, и какво? — попита той.

— Ами пристигнали са тук вчера рано сутринта, а са заминали едва в ранния следобед — обясни Мейсън. — Тя е носела лентите със себе си. Значи все пак има някакъв шанс да ги е дала за проявяване и изваждане на снимки в някое фотоателие.

— Не и ако е смятала, че веднага ще замине някъде — подчерта Дрейк.

— Прав си, но е възможно да не е знаела, че двамата веднага ще заминат, не мислиш ли? — възрази Мейсън. — Може би си е мислела, че ще останат известно време в този апартамент. Тогава първото нещо, което би направила, е да отнесе филмите за проявяване и за изваждане на снимки. А защо да не предположим, че след като е разбрала, че ще заминава, се е обадила във фотоателието и им е съобщила кога ще се върне да си вземе снимките или им е оставила някакъв адрес, на който да ги изпратят? А е възможно и онова, което е снимала, да съдържа някаква важна за нас следа.

— Направо си играеш с динамит, Пери, този тип е опасен — предупреди го детективът.

— Знам, че е така.

— А и става дума за неща, в които не би трябвало да се забъркваш — продължи да настоява Дрейк. — Бихме могли да изпратим някого от моите хора да прибере филмите, така че ако стане напечено, той би могъл да...

— В никакъв случай — прекъсна го адвокатът. — Не бих искал да карам друг да рискува, след като аз сам не съм готов да поема този риск. Закарай колата встрани и паркирай там. Ще слеза да поразгледам наоколо, за да видя дали бих могъл да открия нещо.

Отново беше започнало да ръми, когато Мейсън излезе от колата и пое по улицата, след това слезе по стълбите към близкия покрит търговски център. Веднага забеляза фотоателието и отвори вратата. Чу се звън от камбанка и от задната стая се появи жена, приближаваща петдесетте. Тя смъкна набързо престилката, която явно си слагаше при работа в лабораторията, и насочи тъмните си очи към адвоката.

— Идвам да прибера снимките на госпожа Морган Ийвс — обясни Мейсън. — Може всъщност да ги е оставила и под името Евелин Уайтинг.

— Но тя поиска да ѝ ги изпратим по пощата — отвърна жената.

— Знам, но тогава не е знаела, че ще мина оттук, преди да отида при тях — заяви най-спокойно адвокатът. — Когато разбра, ме помоли лично да ги взема.

Жената отвори шкаф и измъкна два жълти плика.

— Дължите шест долара и седемдесет и пет цента — каза тя.

Мейсън измъкна банкнота от десет долара, като в същото време погледна задната страна на пликовете. Там с молив бе изписано единствено името „госпожа Ийвс“, като не бе посочен никакъв адрес.

— Почакайте — започна веднага той. — Според нея не би трябвало да платя повече от пет долара.

— Съжалявам, но цените при мен са дори доста по-ниски, отколкото са в центъра на града — отвърна жената. — Шест долара и седемдесет и пет цента е най-малкото, което бих могла да определя.

— Просто не разбирам... — започна уж неуверено Мейсън. — А как щяхте да си получите парите, ако ѝ ги бяхте изпратили по пощата?

— Ами трябваше да ги изпратя с наложен платеж. Тъкмо се

готвех да адресирам пликите.

— Вижте тогава, не бих искал да поемам отговорността и да плащам шест долара и седемдесет и пет цента, но ви моля веднага да поставите адрес на пликите и да ѝ ги изпратите, защото госпожа Ийвс държи да получи възможно най-бързо снимките. Изпратете ги с наложен платеж, а аз ще ѝ съобщя, че вече пътуват към нея.

Жената кимна, измъкна снимките и филмите, опакова ги в една кутия от фотографска хартия, после уви кутията и влезе във вътрешната стаичка, където написа адреса и постави печат от магазина.

— Е, знаете ли, размислих — неочаквано каза Мейсън, когато жената се върна. — В края на краищата става дума само за някакви си долар и седемдесет и пет цента, разликата изобщо не е съществена, предполагам, че всичко ще бъде наред. Освен това по пощата ще се забавят повече.

— Както желаете — отвърна жената, докато той отново ѝ подаваше десетдоларовата банкнота. — Кога ще се върне госпожа Ийвс?

— Може би след около седмица.

— Как се чувства пациентът ѝ?

— Мъжът със счупения врат ли? — попита адвокатът.

— Да.

— Нямам представа. Не съм го виждал.

— Наистина е ужасно — започна жената. — Да ти се налага непрекъснато да носиш тази шина около врата и раменете си. Госпожа Ийвс ми обясни, че е в това състояние от седмици. Докарала го е с парахода чак от Хонолулу. Просто се чудя как е издържал.

— Дотук са пристигнали с линейка, нали? — попита Мейсън.

— Да. Пренесоха го с носилка. Чудех се кой ли ще се грижи за него. Не съм виждала някой да влиза или да излиза от апартамента.

— Може би са го преместили в друго жилище — каза Мейсън.

— Не съм виждала друга линейка, нито съм чула да пристига.

— Отдавна ли познавате съпруга ѝ? — попита адвокатът.

— О, да, познавам го, откакто се премести тук. — А срещали ли сте го преди... преди...

— Искате да кажете преди да се ожени? Разбира се, идва тук, дори поговорихме. Между другото, какво стана с онази рамка за снимка, която им изпратих? Дали госпожа Ийвс я сметна за подходяща? Тя ми я поръча по телефона и аз веднага ѝ я изпратих.

— Май спомена, че била по-малка — отвърна Мейсън.

— Ами, беше точно същият размер, който ми бе поръчала.

Искаше овална рамка за снимка с украса в закръглената част.

— Трябва да ви призная, че не съм много наясно. Все пак съм само неин съсед, нали разбирате?

Жената му върна рестото и му връчи пакета. Мейсън ѝ благодари, взе пакета и излезе навън под дъжда.

— Успя ли да откриеш нещо? — попита го Дрейк, след като отвори вратата на колата.

— Може да се каже, че успях. Тя не само бе оставила филмите, но също и адрес, на който да ѝ бъдат изпратени снимките. Освен това разбрах, че човекът със счупения врат не е Ийвс.

Мейсън се настани на предната седалка, постави пакета в скута си и двамата с Дрейк разгледаха внимателно адреса.

— Знаеш ли къде се намира това? — попита адвокатът.

— Да, някъде в планината Санта Крус.

— За колко време може да се стигне дотам с кола?

— За около час и половина, а може би и малко повече, ако продължава да вали.

— Добре, да тръгваме. Ще трябва да изпратим снимките — подкани го Мейсън.

— Не се ли опасяваш, че тръгваме по следа, която би могла да ни доведе до задънена улица? — попита приятелят му. — В края на краищата, откъде си толкова сигурен, че тя наистина е свързана по някакъв начин с Моър?

— Не съм сигурен, но все пак тя е единственият човек извън семейството му, пътувал на същия параход, който е познавал Моър.

— Ами онова момиче Дейл?

— Селинда Дейл очевидно е разкрила самоличността му, докато се е опитвала да разбере нещо повече за Бел. Тя не го е познавала и точно по тази причина Моър изобщо не е имал представа, че момичето е разбрало кой е той всъщност.

— Значи смяташ, че Селинда Дейл се е опитала да разбере нещо повече за Бел с помощта на откраднатата снимка? — попита Дрейк.

— Най-вероятно. Мисля, че е откраднала снимката, изпратила я е по пощата на Руни, за да разбере нещо повече за момичето.

— Но това противоречи на твърденията на Руни по въпроса — напомни му детективът.

— И на мен ми направи впечатление и доста размишлявах —

призна адвокатът. — Трябва да отидем до някакъв телефон, за да се свържа с Дела. Все си мисля, че ще можем да измъкнем нещо важно от тази медицинска сестра. Ако наистина тя е оставила бележката, която е накарала Моър да излезе на палубата, не се и съмнявам, че сме на правилна следа. Явно е била съучастничка на банда мошеници. Заминала е на Островите заедно със съпруга си. Той вероятно е бил извикан да се върне бързо и е взел самолет. А тя е трябвало да пътува сама и се е наела на работа като медицинска сестра, за да покрие разходите. На парахода неочаквано среща Карл Моър. Веднага го разпознава, но разбира, че той пътува под името Карл Нюбъри. Решава, че това е чудесна възможност за изнудване, а и Карл Моър е доста подходящ обект за жертва. Не забравяй, че е носил не по-малко от осемнайсет хиляди долара в банкноти, прибрани в специален пояс около кръста му. При това става дума за незаконно придобити пари.

— Защо си толкова сигурен, че става дума точно за такъв вид пари?

— Съдейки по постъпките му, едва ли бих могъл да се усъмня в това.

— Може да е спечелил от лотарията.

— Би могъл — призна адвокатът. — Но тези осемнайсет хилядарки са парите, с които е разполагал, след като преди това няколко месеца е живял охолно като богат турист. Най-вероятно в началото е разполагал с около двайсет и пет хиляди долара. А нали си наясно, че човек не би могъл да спечели толкова пари от лотарията, без за това да е останала някаква следа.

— А какво ще кажеш за версията, че парите може и да са били на съпругата му, ти сам спомена за това — каза Дрейк.

— О, в момента тази версия не ми изглежда кой знае колко вероятна — обясни Пери, докато в същото време шофьорът, който бе един от хората на детектива, зави и спря колата.

— Ето там има телефон, господин Мейсън — каза той.

Адвокатът позвъни в хотела и разбра, че Дела Стрийт все още не се е върнала. Отправи се обратно към автомобила.

— Това не ми харесва, Пол — каза веднага. — Дела все още я няма.

— Да не би да е отишла да си направи косата? — предположи детективът.

— Не е такава момиче — отвърна той. — Когато работи по някакъв случай, действа точно като мен — не спира да мисли за него

нито през деня, нито през нощта, дори за ядене се сеща само когато види нещо пред себе си. Явно се е заела с някаква следа, свързана със случая.

— Чудя се дали не се отнася за парчето синя коприна — каза Пол.

— Виж, това е напълно вероятно — отвърна Мейсън.

— Представи си, че си е припомнила коя жена е била облечена с тази рокля — продължи с догадките детективът.

— Може, но е доста необичайно, че е излязла от хотела, без да ми остави бележка — каза Мейсън, явно все още разтревожен. — Обикновено първо се опитва да уточни с мен, дали подобно нещо не би объркало плановете ми. Доста необичайно е също така, че толкова дълго отсъства, без да се опита да се обади по телефона. Чудя се какво ли би могло да я е задържало.

— Добре де, да решаваме нещата едно по едно — предложи Дрейк. — Защо първо не проверим онази следа в планината Санта Крус?

— Смяташ ли, че ще успеем да открием Морган Ийвс веднага щом пристигнем там?

— Естествено, там има само една малка пощенска служба, магазин и къщички за туристи — обясни детективът. — Няма да имаме никакъв проблем да го открием.

Дъждът вече бе престанал, когато стигнаха до Санта Крус и шофьорът спря колата между пощенската служба и магазина. Сивите облаци се бяха поразнесли и между тях се открояваше синевата на чистото калифорнийско небе. Слънчевите лъчи, които успяваха да проникнат между облаците, се отразяваха в локвите, останали след скорошния дъжд.

Човекът на Дрейк излезе от магазина и зае мястото си зад волана.

— Трябва да поемем по този път напред, да завием по първото отклонение наляво, те са там, в първото бунгало от лявата страна.

Поеха по разкаляния път, като ясно се чуваше как дребни камъчета и кал непрекъснато се удрят в задните калници.

— Пери, разчитам, че този път само ти ще говориш — обади се Дрейк. — Моята роля ще бъде само да слушам. Но отново те предупреждавам да не рискуваш с този тип. Той е доста изпечен мошеник, при това е наистина опасен.

Мейсън кимна мълчаливо.

Шофьорът намали и внимателно зави при първото отклонение, после изключи от скорост и каза:

— Сигурно е онова бунгало там.

Те разгледаха тъмното бунгало под дърветата, както и различните боклуци, свидетелстващи за скорошно присъствие на хора.

— Явно вътре е запален огън — подхвърли Дрейк, като посочи тънката струйка дим, която излизаше през комина. — Значи има някой.

— Точно така — потвърди Мейсън. — Да вървим.

— Имаш ли револвер — обърна се Дрейк към своя детектив и когато мъжът кимна утвърдително, продължи: — След като влезем вътре, ти се придвижи внимателно покрай стената, но гледай да застанеш така, че никой да не може да те изненада и да ти опре револвер в гърба. Хайде, Пери, да тръгваме.

Евелин Уайтинг отвори вратата в отговор на почукването на адвокатата. На лицето ѝ веднага се изписа изненада и объркване.

— Какво... Вие не сте ли господин Мейсън, адвокатът? — попита бързо тя.

Той кимна.

— Нали не възразявате да влезем за минутка вътре, госпожице Уайтинг? Бихме искали да поговорим с вас.

Тя се поколеба за миг, след това отвори по-широко вратата, като застана встрани, за да им направи път да минат. Тримата мъже пристъпиха вътре в бунгалото.

— Сама ли сте тук? — попита адвокатът.

— Да.

— Всъщност аз исках да поговоря с господин Ийвс.

— Ами в момента не е тук.

— Знаете ли кога ще се върне?

— Не.

— А имате ли представа къде се намира?

— Не.

— Съжалявам, че се налага да ви безпокоя — започна Пери, като се настани на един стол, — но се нуждая спешно от информация, която вие бихте могли да ми дадете.

— Не знам абсолютно нищо...

— Защо не започнем от самото начало — прекъсна я той. — Вие

познавахте Карл Моър, нали?

— Да.

— Познавали сте се с него от известно време?

— Да.

— От колко време не сте го виждали?

— Имате предвид преди да напусна Хонолулу, нали?

— Да.

— Ами бяха минали години. Не се бяхме срещали от времето, когато се ожени.

— И го забелязахте едва на парахода?

— Да.

— Доколкото разбрах, той се е опитвал да избягва срещата с вас — подхвърли Мейсън.

— Може би наистина е било така. Но най-случайно налетях на него на палубата за разходки в неделя сутринта.

— Готов съм да сложа картите си на масата, госпожице Уайтинг — обяви адвокатът. — Специално ви търсех, тъй като имам чувството, че вие може да се окажете твърде важен свидетел за мен. Знам абсолютно всичко за вашата женитба, за пътуването ви до Хонолулу, за медения ви месец.

— Това всъщност не беше меден месец — започна объркано тя. — Искам да кажа, че хем беше, хем не беше.

— Ами защо заминахте тогава? — попита Мейсън.

— Тръгнах за Хонолулу заедно със съпруга си. Но още не бяхме напуснали залива, когато ни догони някакъв катер. Съпругът ми трябваше да се върне обратно. Спуснаха въжена стълба и той слезе по нея. Самата аз не бих могла да се спусна по този начин дори да имах желание да го направя. Никога през живота си не съм изпитвала толкова горчиво разочарование. Той ми каза да продължа за Хонолулу, а той щял да пристигне направо там със самолет.

— И пристигна ли наистина? — попита адвокатът.

— Не.

— Но защо?

— Не смятам, че това би трябвало да ви интересува — тросна се момичето.

— Значи вие се върнахте, без да съобщите на сестра си за това?

— Да. Провървя ми, бях наета да се грижа за господин Картман. Той е ранен по време на автомобилна катастрофа и трябваше да се върне обратно в Щатите. Имаше нужда от медицинска сестра, която

да го придружава. Това бе една добра възможност за мен да се прибера у дома и аз се възползвах от нея.

— Значи не се обадохте на никого, за да съобщите, че пристигате?

— Не.

— Не само това, но дори специално сте се постарали да представите всичко по такъв начин, че вашата сестра да си мисли, че все още сте в Хонолулу. Оставили сте писма, които след време да ѝ бъдат изпратени...

— Откъде знаете всичко това? — прекъсна го тя.

— Разговаряхме със сестра ви — отвърна адвокатът. — Истината е, че направихме доста задълбочено проучване за вас, госпожо Ийвс.

Тя понечи да каже нещо, но се сдържа, сви устни и заби поглед в пода.

— Бих предпочела да изчакате идването на съпруга ми, преди това нямам намерение да ви казвам каквото и да било.

— Значи все пак вашият съпруг би трябвало да се появи скоро? — попита Мейсън.

— Ами... как да ви кажа... Аз...

После млъкна и не отрони дума повече. Дрейк и Мейсън се спогледаха многозначително.

— Предполагам, че се досещате защо ви задавам всички тези въпроси, госпожо Ийвс — обади се адвокатът. — Аз съм поел защитата на госпожа Моър.

Тя кимна мълчаливо.

— Като изключим факта, че съм адвокат на госпожа Моър, не проявявам абсолютно никакъв интерес към случая, уверявам ви. Вашите лични истории изобщо не ме интересуват. Така че съм готов да запазя в тайна някои неща, ако такова е вашето желание.

Жената примигна замислено, а след това като че взе решение и каза:

— Добре, господин Мейсън, ще ви кажа истината. Вече бях омъжена веднъж. Но бракът ми не потръгна. Преживяното определено не остави приятни спомени у мен. Дори напротив, накара ме да изпитвам голямо недоверие към мъжете. Оттогава съм се срещала само с няколко женени мъже. И онова, което имах възможност да наблюдавам, докато бях с тях, съвсем не засили желанието ми да изпълнявам ролята на съпругата, която си стои

вкъщи, докато мъжът ѝ се забавлява навън. Когато пристигнах в Хонолулу, не можех да се отърва от мисълта за начина, по който Морган уж тръгна заедно с мен, а след това ме остави на парахода и побърза да се измъкне. Започнах да си внушавам, че вероятно... ами направо реших, че сигурно си има друга приятелка. Искаше ми се да се върна и да проверя, но, от една страна, нямах пари за път, а, от друга — просто не можех да намеря извинение, за да го направя. След това се появи господин Картман, който беше сериозно ранен при автомобилна катастрофа и трябваше да носи месеци наред тази ужасна шина на врата си. Той искаше да се прибере у дома. Бях се запознала с някои от медицинските сестри в болницата и те знаеха как се чувствам. Обясниха ми, че това е чудесна възможност за мен да се завърна най-неочаквано у дома. Ако поемех грижата за господин Картман, щях да получа достатъчно пари, за да си платя билета, а освен това щяха да ми останат и малко за харчене. Затова реших да приема. Естествено, не исках Морган да разбере, че се връщам, затова написах няколко писма за него и ги оставих да бъдат изпратени по-късно. И тъй като се опасявах, че той би могъл да се свърже с Мариан, оставих няколко писма и за нея. Ето това е всичко.

— И какво направихте, след като се прибрахте у дома? — попита Мейсън.

— Веднага потърсих Морган, естествено. Отправих се директно към апартамента му. Не преставах да си мисля, че може би ще открия друга жена там. Но...

Тя млъкна, като чу, че се приближава автомобил. Всички внимателно проследиха шума от мотора първо по пътя, след това рязкото удряне на спиращите, в резултат на което гумите шумно се плъзнаха по чакъла, докато накрая колата окончателно спря. Само след миг по верандата се чуха стъпки и някакъв мъж отвори вратата на бунгалото. От снимките, които вече бе гледал, Мейсън веднага позна, че това е Морган Ийвс.

— Какво става тук, по дяволите! — нервно изрече той, като посегна с ръка към вътрешния джоб на самото си.

— Спокойно, Ийвс. Аз съм Пери Мейсън, адвокат — представи се Мейсън.

— Това го твърдиш ти — тросна се той.

— Истина е, Морган — увери го Евелин Уайтинг. — Беше на парахода, с който пътувах и аз на връщане от Хонолулу. Не си ли спомняш, че ти споменах за това?

Ийвс кимна, без да помръдва от мястото си.

— Добре де, и какво от това? — каза само той.

— Ние сме тези, които задават въпросите — обади се Мейсън.

— Да де, само че няма да получите никакъв отговор. А ти — обърна се Ийвс към детектива на Дрейк — внимавай какво правиш с дясната си ръка. Ако се опиташ да измъкнеш този револвер, здравата ще си изпатиш.

Настъпи напрегната тишина, в която Пери Мейсън най-спокойно измъкна кутията с цигари от джоба си, бавно извади една цигара и внимателно я притисна между пръстите си.

— Хайде да поговорим като разумни хора, Ийвс — предложи той.

— Добре — съгласи се мъжът. — Но ми кажете какво точно искате.

Адвокатът драсна клечка кибрит и запали цигарата си.

— Благодаря — каза той на Евелин Уайтинг, която му поднесе пепелник. После се настани удобно на стола си и продължи: — Аз съм адвокат, Ийвс. Поел съм защитата на госпожа Моър. Областният прокурор я обвинява в предумишлено убийство. Вашата съпруга също бе на парахода, грижеше се за един човек, преживял тежка катастрофа. Тя е познавала Моър, преди той да се ожени. Моър пътуваше на парахода под името Нюбъри. Имам чувството, че тя може би знае нещо, което би могло да ми помогне. Точно затова дойдох тук, за да я попитам.

— Добре, попитали сте я — обяви с монотонен глас Ийвс.

— И какво ви отговори тя?

Мейсън погледна въпросително към медицинската сестра. Тя едва доловимо му кимна.

— Преди да пристигна тук, доста се постарях, докато я открия — започна адвокатът. — Знаех, че се е омъжила и е отплавала заедно със съпруга си на сватбено пътешествие. Тя ми обясни, че са ви извикали да се върнете обратно, така че трябвало да отпътува сама с парахода. Чувствала се е самотна в Хонолулу и когато се е появила възможност да се върне отново при вас, веднага го е направила, още повече, че работата ѝ е дала шанс и да спести малко пари.

— Самотна ли, глупости — засмя се тъжно Ийвс. — Та тя е дошла тук, за да ме проверява. Смятала е, че я мамя с друга жена.

— Това няма никакво значение за мен — обясни му Пери.

— Предполагам, че сте в състояние да оправите семейните си

отношения и без моята помощ. Единственото, което ме интересува, е да осигуря по-добра защита на моята клиентка.

— Какво друго си му казала, Евелин? — попита Ийвс.

— Нищо — отвърна веднага тя. — Че какво друго има за казване?

Той се замисли за миг, след това пристъпи напред и се настани на един стол. Запали си цигара и изгледа изпитателно адвоката.

— Добре, Мейсън — каза накрая. — И мен самия доста ме бива в разследванията. Мога да ви насоча по важна следа. Ще ви бъде от голяма полза, достатъчно е само да чуя една дума от вас.

— Казвам думата — съгласи се адвокатът.

— Но с какво ще бъде придружена? С пари или с нещо друго?

— Аз не купувам свидетелски показания, Ийвс — отсече Мейсън.

— Защо тогава да идваме в съда и да се излагаме на любопитните погледи на журналистите, само за да ви помогнем ли?

— Може би защото това е правилният начин, по който трябва да се постъпи — заяви адвокатът. — Разбрах, че срещу вас самия е било повдигнато обвинение в убийство. Така че добре знаете как се чувства човек в подобна ситуация.

— Кой ви е казал това? — извика ядосано Ийвс.

— Едно малко пиленце — отвърна Мейсън.

Ийвс потъна в размисъл за няколко секунди, след което каза:

— Добре, Мейсън, ще бъда откровен с вас. Бях казал на Евелин да стои настрана от тази работа, но все пак ще ви насоча по важна следа. Ето значи какво е станало: Евелин е познавала Моър от времето, преди той да се ожени. Забелязала го е на парахода. Моър я е помолил да не споменава пред никого за познанството им, докато не успеят да поговорят насаме. Изчакал я на палубата в неделя. Обяснил ѝ, че има доста пари, но придобити по незаконен начин, а някои хора се готвели да го обвинят в присвояване на средства, които всъщност изобщо не бил взел. Но преди да успее да отхвърли тези обвинения, те със сигурност щели да открият, че е извършил нещо друго, което също било толкова лошо. Казал ѝ, че е луд по Бел, затова имал намерение да даде парите на съпругата си, а след това да се самоубие.

— Споменал ли е точно какво смята да направи?

— Бил напълно отчаян — отвърна Ийвс. — Така че бил готов на всичко. Казал, че не мисли да жали себе си, без колебание ще се пожертва, ако се налага.

Мейсън с усилие успя да скрие вълнението в гласа си.

— Нали разбирате, че подобни показания биха могли да повлияят сериозно в съда при предявеното обвинение в убийство?

— Не съм чак толкова сигурен — отвърна мъжът. — Моър е казал само какво възнамерява да направи. А съпругата му изобщо не е знаела за тези негови намерения. Нейното желание е било да се отърве от него. Той може да е излязъл на палубата, за да се самоубие, но и тя е тръгнала след него, и май го е изпреварила.

— Смятам, че твърдението ви е напълно погрешно, Ийвс — поклати глава адвокатът.

— Може да ви се струва, че греша, но ви казвам точно онова, което всъщност се е случило. Това е самата истина.

— Откъде знаете? — попита Мейсън.

— Ами просто събрах две и две. Освен това не забравяйте, че онази жена, Фел, е видяла абсолютно всичко.

— Според мен тя едва ли е видяла чак толкова, колкото си мисли — заяви адвокатът. — Свидетелските показания на вашата съпруга биха могли доста да помогнат на моята клиентка. Въпросът е дали ще се съгласи да ги даде?

— Ще ги даде, но бих искал да ви кажа още нещо — продължи Ийвс. — Ще се натъкнете на голяма изненада в този процес и в края на краищата вашата клиентка ще бъде осъдена. Говоря ви напълно сериозно. Той със сигурност щеше да се самоубие, ако жена му го бе оставила на спокойствие, но тя явно е проявила нетърпение и се е опитала да го притиска.

— Ще помисля по този въпрос — увери го Мейсън.

— Ще има доста изненадващи свидетелски показания — повтори Ийвс.

— Какви свидетелски показания? — попита адвокатът.

Ийвс погледна към съпругата си.

— Не смяташ ли, че е по-добре да му кажем?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не и ако сам не е научил.

— Добре, вие не знаете, значи и ние няма да ви казваме — отсече мъжът.

— Ако вие разкажете за този разговор на свидетелската банка — увери я Мейсън, — мога да ви гарантирам, че никой от съдебните заседатели не би гласувал, че госпожа Моър е виновна, независимо от неочакваните и странни показания, които биха могли да се появят по

време на процеса.

— Но вие нямате представа за какви точно изненадващи свидетелски показания става дума — намеси се Ийвс.

— Вярно е, че не зная, нали? — засмя се Мейсън.

— Какво смяташ? — попита отново Ийвс съпругата си.

Тя пак поклати глава.

Добре, ще смятам, че два пъти съм ви предупредил. Мисля, че с това можем да приключим — отсече мъжът.

— Има още някои неща, които бих искал да изясним — обади се адвокатът. — Вие изпращали ли сте бележка на Моър, с която го каните да излезе на палубата?

— Аз ли? — попита Евелин.

Мейсън кимна.

— Господи, не — каза тя. — Наистина оставих един плик на бюрото на служителя. Просто плащах сметките, които бях направила по време на пътуването.

— Е, значи вероятно за това е ставало дума — изрече Пери. — Един от стюардите по стаите ви е видял да оставяте там някакъв плик. Но няма значение. Защо не поговорим сега за пациента, когото доведохте дотук. Какво стана с него?

Евелин погледна бързо към съпруга си.

— Той няма нищо общо с тази работа — започна Ийвс. — Не е чул разговора. Неговият врат е бил счупен и той е платил на Евелин да го доведе до Щатите. Имала си е известни неприятности с него. Опитваше се да не ѝ изплати цялата обещана сума, но тя го докара до апартамента ми. Роднините му трябваше да дойдат там и да си го приберат. Изпратих Евелин тук, за да мога да си поговоря както трябва с тях. След като се увериха, че си имат работа с човек, който си знае интересите, те се отказаха от опитите си да се измъкнат, без да платят всичко. Дадоха сумата до последния цент.

— И къде се намира Картман в момента? — попита Мейсън.

— Нямам представа — отвърна той. — И което е още по-важно — изобщо не ме интересува. Приятелите му го отведоха. Но мога да ви уверя, че нямаше да могат да го помръднат дори, ако не бяха отстъпили и не си бяха платили всичко, за което той се бе договорил с Евелин.

Мейсън измъкна сгъната бланка за призовка от джоба си.

— Добре, смятам да ви връча призовка за явяване като свидетел — обясни той. — На какво име да я подготвя — за Евелин Уайтинг

или за Евелин Ийвс?

— По-добре на името на Евелин Уайтинг — намеси се Ийвс. — Документите за сключването на брака ни все още не са готови. При това положение женитбата ни би могла да се оспори в съда и областният прокурор със сигурност ще се опита да създава пречки. Предполагам, че знаете, че вече имам досие в полицията, при това доста дебело.

— Знам — отвърна Пери.

— Добре — обяви в заключение Ийвс. — Помнете все пак, Мейсън, че ви насочихме по важна следа. Можехме да си замълчим и да ви оставим да се чудите какво да правите. Но не постъпихме така, не го забравяйте.

Мейсън попълни призовката.

— И съвсем не си мислете, че с помощта на нейните показания лесно ще се оправите — предупреди го отново Ийвс. — Ако областният прокурор има глава на раменете си, със сигурност ви очаква един от най-тежките процеси, които сте имали.

— Благодаря ви за предупреждението — обърна се към него адвокатът. — Ще го имам предвид. Евелин Уайтинг, призована сте да се явите в съда утре в десет часа сутринта, или малко по-късно, когато съдията ви призове, като свидетел на защитата по време на предварителните слушания по процеса „Щатът Калифорния срещу Ана Моър“.

— Така, направихте всичко точно според правилата — обяви Ийвс. — Сега вече можете да изчезвате отгук. Все пак в момента прекарвам медения си месец.

12

— Знаеш ли, Пол, колкото по-дълго време мисля по въпроса, толкова повече започвам да се тревожа за онова, което чух от Ийвс — каза Мейсън, докато двамата с детектива влизаха във фойето на хотела.

— Защо? — попита Дрейк. — Ийвс си е просто мошеник. Той изпитва уважение към теб, тъй като си адвокат, който е известен с уменията си при разследванията. Със сигурност няма да те излъже. Декларацията, направена от Моър пред Евелин Уайтинг, ти дава точно онова, което ти е нужно, за да убедиш съдебните заседатели. Дори неговата съпруга наистина да е натиснала спусъка и да го е

убила, едва ли ще се намерят съдебни заседатели, които биха произнесли обвинителна присъда срещу нея — особено след като Евелин Уайтинг им разкаже за разговора си с Моър.

— Независимо от това бих искал да провериш този Роджър П. Картман, Пол — настоя адвокатът. — Разбери всички подробности около автомобилната катастрофа на островите, по време на която е бил ранен, открий кои са приятелите му, както и къде се намира в момента.

— Добре, веднага ще се заема с това — съгласи се детективът.

Мейсън се спря пред рецепцията, за да вземе ключа си.

Служителят му го подаде заедно с няколко съобщения. Като ги прегледа, забеляза, че това всъщност бяха неговите съобщения от обажданията му, когато искаше да говори с Дела Стрийт.

— Госпожица Стрийт не се ли е върнала още? — попита той.

— Струва ми се, че не — беше отговорът.

Мейсън се насочи бързо към асансьора.

— Хайде, момче — обърна се към оператора. — Я да видим за колко време можеш да придвижиш тая машина до петия етаж.

Веднага щом стигнаха, адвокатът пое към апартамента и бързо отвори вратата.

— Няма я още от сутринта — каза, като се огледа наоколо. — Знаеш ли какво, Пол, имам чувството, че нещо ѝ се е случило, не смяташ ли?

— Може би е излязла да свърши някаква своя работа — предположи детективът.

— Тогава със сигурност вече щеше да се е върнала, или щеше да остави бележка, ако е смятала, че ще се забави — отвърна Мейсън. — Направи нещо, за Бога! Защо стоиш там и само ме наблюдаваш.

— Какво по-точно би искал да направя?

— Обади се по телефона. Накарай твоите хора да започнат да я търсят. Провери автомобилните катастрофи, както и спешните повиквания в „Бърза помощ“. Разпитай по болниците. Нещо трябва да се направи!

Дрейк кимна, затича се през свързващата врата към своята стая и веднага започна да води телефонни разговори.

Телефонът в стаята на Мейсън иззвъня. Адвокатът бързо вдигна слушалката.

— Ало?

— Вие ли сте, господин Мейсън? — чу се гласът на Бел

Нюбъри.

— Да. А ти къде си, Бел?

— В хотела си. Опитвах се през целия следобед да се свържа с вас, но никой не отговаряше. Пуснаха ме веднага щом разбраха, че ще предявите иск за неправомерно задържане.

— Да си се чувала с Дела? — попита той.

— Не. Звънях в хотела ви на всеки половин час, но никой не отговаряше. Не ми се искаше да ви оставям съобщение, защото се страхувах, че някой репортер може да го прочете, а нямам никакво желание да се срещам с тях.

— Вземи такси и ела веднага тук — каза адвокатът. — Бих искал да поговоря с теб.

Той постави слушалката на вилката и премина през стаята, като се насочи към спалнята на Дела Стрийт. После нетърпеливо се върна обратно и влезе в стаята на Дрейк. Той тъкмо бе приключил с телефонните разговори.

— Разпоредих се, Пери, ако нещо се е случило с нея, ще ми докладват след не повече от половин час — обясни детективът.

— Ако нещо се е случило с нея, половин час е твърде дълъг период от време, Пол — отвърна Мейсън.

— Е, ще те информирам в момента, в който получа някакви данни. Казах на своите хора да използват и допълнителни сътрудници, толкова, колкото са им необходими. Все пак ще е нужно известно време, докато ги извикат и им поставят задачите, но затова пък целият град ще бъде плътно покрит. Само след пет минути ще сме наясно дали е имало автомобилна катастрофа, или дали случайно не се намира в някое от спешните отделения в града.

— Бел Нюбъри идва насам — събщи Пери.

— Все пак са я освободили, не са посмели да я задържат повече?

— Да. Всъщност това беше доста необмислена стъпка, да я държат толкова дълго. Явно са се опитвали да изкопчат от нея някаква информация за парите. Както ми изглежда, онези осемнайсет хиляди долара май ги интересуват повече от всичко останало.

Адвокатът започна нервно да крачи напред-назад из стаята.

— Толкова съм разтревожен, Пол — призна той. — Трябваше да се прибера тук много по-рано. Само като си помисля, че докато ние с теб сновяхме нагоре-надолу, проследявайки разни хора, Дела е лежала сама в някаква болница, вероятно сериозно ранена...

— Взела си е чантичката, като е излязла, нали?

— Предполагам, че я е взела.

— Дали да не позвъним в Лос Анджелис, а, какво мислиш? Ако нещо се е случило с нея, те със сигурност са открили адреса ѝ в Лос Анджелис и...

— Добра идея — прекъсна го адвокатът и веднага вдигна слушалката. Поиска от централата да го свържат с кантората му в Лос Анджелис. А след това отново започна нервно да се разхожда из стаята.

Телефонът иззвъня и Дрейк веднага се обади.

— Ало — каза той и после мълчаливо слуша няколко секунди.

— Добре, продължавайте търсенето. Проверете навсякъде.

Затвори и побърза да обясни на Мейсън:

— Няма данни да е викана линейка за нея, Пери, нито че е постъпвала в някое от спешните отделения. В полицията също не знаят нищо.

— Какво друго би могло да се случи, ако не става дума за автомобилна катастрофа? — замислено попита адвокатът.

— Може пък да е попаднала в някоя от частните болници — предположи Дрейк. — Ще знаем до половин час, ако е така.

— Нека помислим. Когато е излязла, навън валеше дъжд — започна Мейсън. — Това означава, че пътищата са били ужасно хлъзгави. Възможно е някой да я е блъснал и след това бързо да я е откарал в болница... Но със сигурност вече би трябвало да е съобщил за инцидента в полицията.

— Щеше да го направи, ако и самият той не е пострадал — обади се детективът.

— Дори да е пострадал, полицията при всички случаи щеше да знае за инцидента.

Дрейк кимна.

— Какво друго би могло да се случи с нея? — недоумяваше Мейсън.

— Нямам представа — каза приятелят му. — Може би тя... Почакай, Пери.

— Продължавай — подкани го той, когато детективът замълча за миг, сякаш се колебаеше за нещо. — Казвай какво мислиш.

— Значи тя е излязла по своя инициатива — започна Дрейк. — Доколкото разбирам, това не би трябвало да става, без да ти остави съобщение или да се опита да се свърже с теб, за да разбере дали няма да ти е нужна за някаква работа. Така ли е?

— Точно така — потвърди адвокатът.

— Защо не предположим тогава, че се е случило нещо необичайно, трябвало е да реагира веднага, не е можела да чака.

— Какво по-точно искаш да кажеш, Пол?

— Ами само това, че не е имало как да се свърже по телефона с нас там, където се намирахме. Нали помниш, че тръгнахме към дома на Мариан Уайтинг. Дела не би се опитала да ти звъни там, освен при някаква изключителна ситуация, тъй като знаеше, че ти имаш намерение да притиснеш Мариан, за да измъкнеш някаква информация от нея.

— Давай направо, стига с тези предисловия — подкани го адвокатът.

— Нали помниш, че точно преди да тръгнем, тук беше дошъл онзи стюард, който обслужвал вашата маса на парахода. Той донесе парчето синя коприна, което ти срязва на три части и...

Мейсън кимна, измъкна парченцето от своя джоб и каза:

— Смяташ, че все пак тя се е досетила коя жена е носила такава рокля на парахода ли? Май веднъж вече спомена за подобна възможност.

— Представи си, че е станало точно така? — каза детективът. — Решила е веднага да отиде и да се увери, ако е имала известни съмнения. Така, а сега да предположим, че докато се е опитвала да се увери, някой я е забелязал и се е постарал да ѝ попречи.

— Звучи ми доста невероятно — възрази Мейсън. — Едва ли се е случило нещо подобно.

— Не се заблуждавай, че е невероятно — възрази детективът. — Защо не помислим малко повече за тази рокля, Пери. Парчето се е намирало от външната страна на парапета.

Мейсън кимна.

— И при тази буря в морето едва ли някой би тръгнал да проследява какво има от външната страна, никой не би посмял да се прехвърли през парапета.

— Какво точно искаш да кажеш? — попита адвокатът.

— Ами само това — продължи Дрейк. — Представи си, че някаква жена наистина е застреляла Моър. Може би Фел казва истината, жената го е повлякла към парапета и го е изтикала надолу. Но точно след като го е прехвърлила през парапета, той е успял да сграбчи края на роклята ѝ. Оттам се е откъснало парче, което се е закачило на кнехта и се е изплъзнало от пръстите му.

— Това е само някаква си теория, Пол.

— Така е, но можеш ли ти да измислиш някаква друга правдоподобна версия, която да обяснява как това парцалче от рокля се е озовало от външната страна на парапета?

Мейсън присви очи и се замисли, като гледаше тъжно към килима. Телефонът иззвъня и той веднага вдигна слушалката. Оказа се, че се обаждат от кантората му в Лос Анджелис. Джаксън му обясни, че не са получавали никаква информация нито за Дела Стрийт, нито от нея.

Адвокатът се готвеше да затвори, когато от централата на хотела му съобщиха:

— Господин Мейсън, госпожица Нюбъри е долу във фойето.

— Кажете ѝ да се качи — разпореди той.

Когато Бел Нюбъри се появи пред вратата, адвокатът продължаваше да върти парченцето синя коприна между пръстите си. Побърза да пусне вътре момичето и стисна сърдечно ръката му.

— Как беше, Бел, ужасно, нали?

— Трудничко, но не чак толкова — отвърна тя. — Бедната мама, опасявам се, че самата тя преживява доста по-тежки моменти.

— Ще отида да я видя тази вечер — каза Мейсън. — Настоях предварителните слушания да бъдат утре сутринта. Смятах да я посетя още днес следобед, но бях доста зает. Открих свидетел, който ще ни помогне да отхвърлим обвиненията. Надявам се, че до утре вечерта майка ти ще е на свобода.

Очите на Бел радостно заблестяха.

— Сигурен ли сте, господин Мейсън? — попита тя.

— Разполагам със свидетелка, която ще докаже, че Карл се е намирал в безизходица — кимна адвокатът. — Знаел е, че играта свършва, и е решил да приключи сам, за да ви спести скандала и разочарованията.

— Искате да кажете, че се е самоубил? — попита Бел.

Мейсън кимна.

— Ужасно е да си го помисля, жалко, че го е направил — въздъхна момичето.

— Постъпил е така, защото много е държал на теб, Бел.

— Но защо, защо?

— Мисля, че парите, с които е разполагал, са били мръсни пари.

— Какво искате да кажете?

— Ами били са придобити по незаконен начин и Карл е разбрал,

че всичко ще излезе наяве.

Бел поклати глава.

— Това съвсем не ми изглежда правдоподобно. Карл беше доста консервативен, нали разбирате, господин Мейсън? Не беше в характера му да поема рискове.

— Да, но фактите говорят, че е постъпил точно така — възрази адвокатът. — Освен това разполагаме със свидетел, който ще го потвърди.

— Откъде имате това парченце плат? — попита Бел, като забеляза коприната, която той въртеше между пръстите си.

— Познат ли ти е? — веднага попита той, като ѝ подаде парченцето.

Бел го погледна и се замисли.

— Май съм го виждала някъде преди.

— Виждала си го по време на пътуването — подсети я Мейсън. — Някаква жена е била облечена в рокля от такъв плат, може би вечерна рокля. Била е...

— О, разбира се, добре си спомням — извика момичето.

— Браво — похвали я адвокатът. — И коя жена беше облечена в нея?

— Онази медицинска сестра.

Мейсън хвърли многозначителен поглед към детектива.

— Евелин Уайтинг ли?

— Да, сестрата, която се грижеше за мъжа със счупения врат.

— Сигурна ли си? — попита адвокатът.

— Напълно — увери го момичето.

— Оказа се, че си бил напълно прав, Пол — обърна се към детектива. — Дела явно също си е припомнила коя жена е носила роклята. Излязла е, за да направи някои проверки. Нали не си забравил, че Евелин Уайтинг от вчера следобед се е намирала в онова бунгало в планината. Затова пък Ийвс е отсъствал оттам през цялата нощ. Той е известен престъпник, едва ли би се спрял пред каквото и да било. Ако Дела е разбрала нещо за Евелин Уайтинг...

— Какво ще правим, Пери? — попита Дрейк, като веднага посегна към телефона.

— Събери група от добре въоръжени хора, Пол. Ще трябва да се върнем при бунгалото. Като се позамисля сега, все ми се струва, че Ийвс бе май доста притеснен, когато влезе в бунгалото, не мислиш ли? А след това толкова се стараеше да ме убеди, че би трябвало да

съм му благодарен за онова, което прави за мен. Да тръгваме!

Дрейк грабна слушалката, свърза се с офиса си и разпореди:

— Изпратете ми няколко сериозни момчета, на които може да се разчита. Може би ще е най-добре да привлечем и поне двама от заместник-шерифите в групата, трябва ми също така автомати, муниципи, а също и халосни патрони.

— Какво става? — попита Бел Нюбъри, като гледаше съчувствено разтревоженото лице на Мейсън.

— Дела Стрийт е изчезнала — обясни той. — Излязла е оттук рано сутринта и оттогава не се е обаждала. Направихме проверка за автомобилни катастрофи и в спешните отделения, но се оказа, че не е там. Когато е излязла, тя е смятала да провери жената, която е носела роклята от синя коприна.

— Дали и аз не бих могла да направя нещо? — попита момичето.

— Да, ще стоиш тук и ще изпълняваш ролята на секретарка. Приемай всички съобщения, които пристигат, и се подготви да ми докладваш за тях най-подробно, когато се обадя. Пол, разпореди на твоите хора да докладват всичко на Бел, да я запознаят с всяка нова информация. А сега на работа.

Мейсън се приближи до куфара си и измъкна оттам един револвер в кобур, после съблече сакото си и го закрепил към колана си.

— Да тръгваме, Пол — обърна се към детектива, който все още говореше по телефона. — Нали знаеш, че не разполагаме с кой знае колко време. Кажи им да изпратят онези хора.

13

Двата автомобила, пълни с мъже със сериозни физиономии, които не отронваха и дума, се движеха по павирания път, водещ към обляната в червеникави оттенъци от залязващото слънце планина. Луната вече бе започнала леко да се показва и съвсем скоро щеше да настъпи мрак. Шофьорите бяха хора, които добре си разбират от работата, колите се движеха на втора скорост, с много газ, като на завоите се налагаше да се използват и спирачките.

— Имаш ли представа как би могъл да го притиснеш, Пери? — подхвърли Дрейк. — Няма смисъл да се прибягва до насилие, ако това би могло да се избегне.

— Трябва първо да разбере дали Ийвс знае нещо за Дела Стрийт — отвърна той. — Ако се опита да се измъкне, като използва оръжие, с него е свършено.

— Май често прибягва до оръжието — предупреди го детективът.

— Аз също съм достатъчно бърз — отвърна Мейсън.

— Каква ли е всъщност ролята на медицинската сестра в цялата тази история? — попита Пол.

— Все още не съм наясно — призна Мейсън. — Явно се опитват да скрият нещо. Как онова парче от роклята ѝ се е озовало от външната страна на парапета, дявол да го вземе?

— Е, ще можеш сам да я запиташ — подхвърли детективът.

— Това ще стане по-късно, след като открием Дела Стрийт, тогава ще му мисля как да постъпя с нея. Убеден съм, че има някакво съвсем елементарно обяснение на нещата, нещо съвсем очевидно, но в момента не успяваме да го забележим, тъй като сме твърде разтревожени за Дела.

— Смятам, че ще допуснеш грешка, ако веднага накараш хората ми да арестуват Ийвс — предупреди го Дрейк. — Може би ще успееш да постигнеш много повече, ако най-откровено поставиш картите на масата... Знаеш ли какво, Пери, защо не накараш Ван Денси да поговори с него?

— Защо Ван Денси?

— Защото той бе адвокатът, който бе поел защитата му, когато беше повдигнато обвинение срещу него. Може би той ще успее да измъкне нещо.

— Остави го този шарлатанин — възрази Мейсън. — Той и без това си има вече достатъчно неприятности, всички се съмняват в честността му като адвокат. Едва ли ще е готов да направи нещо, за да ми помогне.

— Би могъл все пак да опиташ — настоя детективът.

— В момента не мога да правя никакви други опити, освен да действам направо, Пол — отвърна Пери. — Не мога точно да ти го обясня, но когато разговарям с някого, мога да си съставя ясна представа, дали ми казва истината или не. Ако гледам Ийвс право в очите и го попитам за Дела, готов съм да се обзаложа, че ще мога да преценя дали ме лъже.

— Добре де, да предположим, че те излъже. Какво ще направиш тогава?

— Ами ще накарам да го арестуват.

— Ще го арестуващ?

— Точно това ще направя — потвърди Мейсън. — Може би не се знае от много хора, но един отделен гражданин има право да арестува друг, когато е извършено сериозно престъпление и той има достатъчно основания да смята, че престъплението е извършено точно от човека, когото е арестувал.

— А ти имаш ли достатъчно основания да смяташ, че е така? — попита Дрейк.

— Ще ги направя достатъчни — уверено каза адвокатът.

Пътуваха мълчаливо в продължение на около половин час.

След това Мейсън се обърна към шофьора.

— Ето, в тази отбивка е. Дайте максимално газ, а след това намалете при завоя. Точно след завоя следва доста стръмен участък. Изгасете светлините и спрете в основата на хълма. Ще слезем там.

Колите ускориха скоростта си, а след това шофьорите изключиха двигателите и бавно извиха към планинския хълм.

— Точно така — продължи с указанията си Пери. — А сега изключете фаровете и спрете.

Автомобилите безшумно спряха. Адвокатът веднага слезе, а останалите мъже застанаха в кръг около него.

— Сега продължаваме напред по пътя и вие ще заобиколите къщата от всички страни — каза им Мейсън. — Не стреляйте, освен ако не започнат да стрелят срещу вас. Аз ще вляза вътре. А вие в никакъв случай не позволявайте на когото и да било да напуска къщата. Имам основание да смятам, че едно момиче е отвлечено, а извършителят е мъжът, който в момента е в къщата. Отново ви напомням да не използвате оръжието си, освен ако не сте принудени да го направите. Дори и тогава първо използвайте халосните патрони.

— Да тръгваме — призова ги един от мъжете.

Изкачиха се нагоре по хълма. Мейсън и Дрейк се спряха за миг, за да дадат възможност на останалите да заемат позиция в сенките на дърветата наоколо. В бунгалото бе съвсем тихо и тъмно.

Мейсън погледна часовника си. Когато минаха пет минути, кимна към детектива.

— Хайде, Пол, време е да вървим. Аз ще вляза пръв, а ти ми пази гърба.

— В никакъв случай — възрази той. — По-добре да вървим заедно.

Стъпките им отекнаха тихо по покритата с чакъл пътека. Мейсън се качи по стълбите към вратата на бунгалото и почука. Не последва никакъв отговор. Адвокатът ядосано ритна вратата и опита бравата. Беше заключено.

Веднага пристъпи към близкия прозорец и го освети с фенерчето си, като се опитваше да разгледа вътре.

— Не бива да правиш това, Пери — предупреди го детективът. — Доста е рисковано. Той би могъл да стреля отвътре по светлината и тогава...

— Стига, Пол — прекъсна го Мейсън. — Трябва да се предприеме нещо. — После ритна стъклото на прозореца.

Шумът от счупеното стъкло се разнесе неочаквано силно в тишината на планинската нощ. Мейсън посегна през образувалия се отвор, отвори прозореца, повдигна крак и се прехвърли вътре.

— Идваш ли, Пол? — попита той.

Дрейк се поколеба за миг, но след това се промъкна през прозореца след адвоката.

Мейсън освети с фенерчето си вътрешността на бунгалото, намери ключа за лампата и побърза да я запали.

— Знаеш ли какви неприятности можем да си имаме, ако ни хванат, че вършим всичко това? — попита детективът.

— Знам, но изобщо не ме интересува — отбеляза разсеяно Мейсън. — Ще претърся цялата къща.

Точно това и направиха. В края на претърсването Пери заключи:

— Ясно е, че са се подиграли с нас. Обещанията, че Евелин Уайтинг ще се яви утре на предварителните слушания, са били просто за да се отърват от нас и да не предизвикват подозренията ни. Събрали са си багажа и са изчезнали веднага след като ние сме си тръгнали.

— И какво ще правим сега? — попита Дрейк.

— Ще трябва да намерим Ийвс.

— Но как?

— Нямам представа — призна адвокатът. — Но знам, че ще успеем по някакъв начин да го направим.

— Накъде ще се отправим сега? — продължи с въпросите детективът.

— Ще събудим човека, който продава в магазина, за да го попитаме дали не е забелязал накъде е тръгнал Ийвс, а след това ще се обадим по телефона — отвърна Мейсън.

Събраха останалите мъже и се върнаха при колите, а после, макар и с известни усилия, успяха да измъкнат от леглото продавача в магазина. Оказа се, че е видял Ийвс и някаква млада жена, която му се представила като госпожа Ийвс, да заминават само след около половин час след посещениято на Мейсън. Според него колата им била доста натоварена.

Дрейк позвъни до офиса си в Сан Франциско, разговаря няколко минути, а след това каза на Пери Мейсън:

— Пери, нещата съвсем не ми изглеждат добре.

— Имаш ли някакви новини за Дела?

— Да.

— Продължавай, искам да знам всичко — настоя адвокатът.

— В края на краищата, Пери, не можем да сме абсолютно сигурни, че тя всъщност се е заела с търсенето на жената с роклята от синя коприна — започна бавно детективът. — Възможно е да е имала някакви собствени причини, поради които...

— Стига с тези предисловия, защо веднага не минеш към съществената част? — ядоса се Мейсън.

— Виж какво, Пери — измърмори Дрейк. — Идвало ли ти е някога наум, че Дела би могла... би могла някога да те напусне?

Лицето на адвоката потъмня.

— Дяволите да те вземат, Пол, какви ги...

— Чакай, успокой се, Пери — продължи детективът. —

Представи си, че е срещнала някого по време на пътешествието с парахода, или...

— Веднага ми кажи всичко, Пол — заплашително се надвеси над него приятелят му. — Хайде, няма да те чакам повече!

— Моите хора доста са се постарали, Пери. Открили са агенция, която дава коли под наем. Малко преди обяд Дела е наела кола оттам. Представила е петдесет долара депозит и е предплатила за една седмица. Използвала е името Д. М. Креншоу.

— Ако твоите хора си измислят това, Пол, ще си имат...

— Не са си измислили нищо, Пери. Те разполагат със снимка на Дела. Показали са я в агенцията и човекът, който дава колите под наем, я е разпознал, няма никакво съмнение.

— Сама ли е била? — попита Мейсън.

— Да, била е сама — отвърна детективът. — Хайде, Пери, да се връщаме сега в хотела и да поспим поне малко тази нощ. В края на краищата ти трябва да се явиш в съда утре сутринта, а дотогава може

би ще разбереш нещо повече по въпроса.

Мейсън го гледа известно време право в очите, след това се извъртя и пое бързо напред.

— Добре, да тръгваме, Пол — каза той.

14

В Сан Франциско грееше слънце. Обаче в съдебната зала дневната светлина не можеше да победи тъжната надменност на облицованите с тъмен махагон стени. Затова и електрическите лампи продължаваха да светят, макар че ефектът от тях не бе кой знае колко голям. Не всички места в съдебната зала бяха заети. Любителите на скандали, които обикновено изпълваха съдебните зали с надеждата да чуют нещо интересно и дори необикновено, явно не желаеха да си губят времето с предварителните слушания по тривиално убийство на собствения съпруг.

Пери Мейсън с доста замислена физиономия и зачервени очи след прекараната безсънна нощ се обърна към съдия Стъртвант Ромли:

— Защитата е готова.

— Много добре — каза той. — Свидетелските показания на предварителните слушания по процеса „Щатът Калифорния срещу Ана Моър“, известна също така и като Ана Нюбъри, ще бъдат взети предвид за насрочването на съдебно дело. Извикайте първия си свидетел, господин прокурор.

Доналдсън П. Скудър, слаб, почти анемичен човек, чиято кожа изглеждаше направо прозрачна, действаше прецизно в напълно академичен стил, сякаш бе лишен от каквито и да било човешки емоции.

— Първият свидетел, когото ще призова пред уважаемия съд, е Франк Ремингтън.

Съдия Ромли, който бе преценил по гласа на прокурора, че просто трябва да очаква традиционното натрупване на данни, задължителни при повдигането на обвинение в убийство, се бе отпуснал назад в мекия стол и наблюдаваше обвиняемата.

Ана Моър се бе настанила зад Пери Мейсън с гордо вдигната глава, безизразно лице и предизвикателен поглед и сякаш приканваше машината на правосъдието да сътвори най-ужасното си дело.

Ремингтън потвърди, че е директор на „Продъктс Рифайнинг Къмпани“ в Лос Анджелис; че в корпорацията наистина е работел служител на име Карл Уейкър Моър; че той не работи вече при тях; че без никакво предизвестие е напуснал преди около два месеца и свидетелят не го е виждал оттогава.

— Ще ви покажа една снимка, господин Ремингтън — обади се Скудър, като отвори куфарчето си. — Искам да ви попитам познавате ли човека, който е сниман на нея.

— Да, това е точно снимката на човека, за когото говорих преди малко — Карл Уейкър Моър — отвърна без колебание свидетелят.

— Човекът, който е бил на работа в „Продъктс Рифайнинг Къмпани“?

— Да.

— Какво работеше?

— Беше счетоводител.

— Искаме снимката да се прикрепя като веществено доказателство по делото — обяви Скудър.

— Не възразявам — кимна Мейсън.

— Свидетелят е ваш — обърна се към него прокурорът.

Пери махна с ръка и бързо заяви:

— Нямам въпроси.

— Следващият свидетел ще бъде госпожица Ейлийн Фел — обяви прокурорът.

Ейлийн Фел бе около трийсетгодишна. Зад каменната си физиономия явно се опитваше да прикрие нервността, която я бе обзела, докато се заклеваше да говори истината, а след това зае мястото си на свидетелската банка.

— Кажете ни името си.

— Ейлийн Ленор Фел.

— Професия?

— Учителка.

— Къде бяхте в неделя вечерта, на шести този месец?

— Пътувах с параход, връщах се от Хонолулу в Сан Франциско.

— Сама ли пътувахте или имаше и други пасажери?

— О, имаше, естествено.

— Бих искал да ви обърна внимание върху обвиняемата, госпожа Ана Нюбъри-Моър, а след това ще ви попитам дали и тя е била на парахода?

— Да, сър, но не под името Моър, в списъка на пасажерите беше

записана като Нюбъри.

— Придружаваше ли я някой?

— Да, Карл Нюбъри, съпругът ѝ, а също и Бел Нюбъри, дъщеря ѝ.

— Бел Нюбъри е младото момиче, което седи от лявата страна на пътеката на първия ред на местата за зрители, нали?

— Да.

— А бихте ли познали Карл Нюбъри, ако го видите отново?

— Да, разбира се.

— Бихте ли го познали на снимка?

— Предполагам, че ще успея.

— Предоставям ви една снимка, която е вписана за идентификация като доказателство на обвинението. А, и бих искал да ви попитам има ли на тази снимка някой, когото познавате?

Свидетелката огледа снимката:

— Да, това е снимка на Карл Нюбъри, който бе настанен в една и съща каюта с обвиняемата като неин съпруг.

— Бихте ли ни казали какво беше времето на шести този месец вечерта в онази част на океана, през която преминаваше параходът, на който вие и разпознатият от вас на снимката господин сте били пътници?

— Времето беше ужасно — отвърна тя. — Бушуваше буря.

— Бихте ли описали точно каква беше бурята?

— Духаше силен вятър, който ако не се лъжа, идваше от югозапад. Духаше наистина много силно. Дъждът се лееше като из ведро. Беше почти невъзможно човек да издържи и минута на дясната страна на палубата, без да стане вир-вода или да го отнесе вятърът. От лявата страна на палубата можеше да се стои, но не в най-откритите места, а под навеса, където бе завет и не духаше така силно, а и там бе защитено от дъжда, макар че при всяко наклоняване на парахода и по тези места се изливаше истински порой.

— Значи параходът се наклоняваше?

— Да, доста силно при това.

Заместник областният прокурор се обърна към съдията:

— По-подробно ще изясним синоптичната обстановка с капитана на парахода. — След това погледна отново към свидетелката. — А сега, госпожице Фел, бихте ли разказали кога за последен път видяхте господин Моър, или господин Нюбъри, под каквото име сте го познавали?

— На шести този месец вечерта.

— Можете ли да определите в колко часа го видяхте?

— Беше малко преди девет часа вечерта.

— Вие къде бяхте застанали?

— Ами стоях на палубата близо до стъпалата.

— И къде точно видяхте господин Нюбъри?

— Господин Нюбъри и съпругата му...

— Бих искал да изясним, обвиняемата ли имате предвид, когато казвате „съпругата му“?

— Да.

— Продължете, моля.

— Господин Нюбъри или господин Моър, ако използвам истинското му име, и госпожа Нюбъри излязоха на палубата. Останаха там известно време, като се оглеждаха наоколо. След това се насочиха към стълбите, които водеха към горната палуба.

— Става дума за палубата, която се намира непосредствено над онази, на която бяхте застанали вие, нали?

— Да.

— Двамата минаха ли покрай вас?

— Да.

— Колко близо бяха до вас?

— На не повече от няколко сантиметра.

— Как бяхте облечена?

— Носех тъмно палто и тъмна барета на главата. Бях в закритата част на палубата, точно под стълбите. Там те трудно биха ме забелязали.

— Чухте ли ги да си говорят нещо?

— Да, чух, че госпожа Нюбъри — искам да кажа обвиняемата — му каза нещо, след което господин Нюбъри ядосано ѝ отвърна. Доколкото разбрах, тя искаше от него...

— Няма значение какво сте разбрали — прекъсна я съдия Ромли. — По-добре ни кажете точно какви бяха думите, които си размениха двамата, доколкото си спомняте, естествено.

— Ами господин Нюбъри или господин Моър каза: „Смятам, че нещата трябва да се уредят както аз предлагам. Вече съм пресметнал всичко. А ти стой настрана от тази работа.“

— И какво стана след това? — попита Скудър.

— Господин Нюбъри решително се отправи към откритата стълба, която водеше към горната палуба, и започна да се изкачва по

нея.

— Как беше облечен?

— Ами носеше смокинг.

— А нямаше ли отгоре шлифер или палто?

— Не.

— А онази стълба не беше ли открита и обливана от дъжда?

— Ако прокурорът възнамерява да задава през цялото време подобни насочващи въпроси на свидетелката, може би той трябва да се закълне, че ще говори истината — обади се Мейсън със спокоен глас.

— Постарайте се да избягвате насочващите въпроси, господин прокурор — предупреди го съдията.

— Но това са само предварителни слушания — възрази Скудър.
— Тук въпросите не са чак толкова съществени.

— Все пак пристъпвате към онази част от показанията на младата дама, за която начинът на задаване на въпросите е от съществено значение — настоя Мейсън. — Не бих искал прокурорът да внася корекции в показанията посредством насочващи въпроси.

— Това няма да стане — троснато отвърна Скудър.

— Продължете — разпореди съдия Ромли.

— Дъждът се лееше като из ведро — каза Ейлийн Фел. — Стълбата бе напълно открита, отникъде не бе защитена от дъжда. Виждах как едрите капки мокрят смокинга на господин Моър, щом той тръгна да се изкачва нагоре.

— И какво направи обвиняемата?

— Тя изтича след него и също започна да се изкачва по стълбите. Господин Моър се обърна и каза на госпожа Моър да се връща в каютата си.

— А как беше облечена тя?

— В тъмна вечерна рокля.

— Не носеше ли нещо отгоре?

— Не, само роклята, която при това беше с гол гръб.

— Какво стана след това?

— Ами продължиха нагоре по стълбите към палубата, скоро чух стъпките им над главата си. Не след дълго там като че започна някаква схватка, последва боричкане, а също и шум от удари...

— Настоявам да не се вземат предвид квалификациите „схватка“ и „боричкане“, тъй като те са явно заключения на свидетелката — обади се Мейсън.

— Приема се.

— Какво по-точно чухте? — попита отново Скудър. — Ами чух точно това, което ви казах преди малко. Просто не зная как да се изразя по друг начин.

— Чухте шум от стъпки над главата си, така ли?

— Да.

— И какви по-точно бяха другите звуци, които достигнаха до вас?

— Ами няколко повишавания на тон, последвани от шумове, които говореха за резки движения, точно онова, което би се чуло, когато двама души...

— Няма значение — прекъсна я Скудър. — Предполагам, че съдът вече ясно разбра какво всъщност сте чули. Сега разкажете какво направихте.

— Ами след няколко минути започнах да се изкачвам по стълбите, за да видя какво всъщност става там — продължи свидетелката. — Бях по средата на стълбата, когато се чу изстрел. Когато стигнах догоре, аз...

— Почакайте за минутка — спря я отново Скудър. — Нека разясним някои неща. Вие сте тръгнали по стълбите, които водят към другата палуба, така ли? Искам да поясните за същите ли стълби става дума, за онези, по които са се изкачили и господин и госпожа Моър, обвиняемата по това дело?

— Да, сър.

— А осветена ли беше горната палуба?

— Не, горната палуба изобщо не беше осветена, светлина идваше единствено откъм медицинския пункт.

— Къде се намираше той?

— Точно на пътя към гимнастическия салон. Стълбите бяха в тази част на парахода. Едните бяха от лявата страна, а другите — в дясната. Аз се изкачих по стълбите, които бяха от лявата страна. А гимнастическият салон се намираше точно отпред, пред тях. После следваше тенис кортът, а едва след това идваха стаите, предназначени за болнично отделение.

— Значи светлина се виждаше откъм болничния сектор, така ли?

— Да.

— Откъде идваше светлината — откъм прозореца или откъм вратата?

— И от двете места. Един от прозорците беше отворен — искам

да кажа, че така не падаше никаква сянка — а вратата също бе широко разтворена.

— На какво разстояние се намирахте вие от отворената врата?

— Може би на около петнайсет метра.

— Много добре. А сега разкажете на съда какво видяхте. — Ами видях госпожа Нюбъри — искам да кажа, госпожа Моър, обвиняемата по това дело, която седи ей — там — надвесена над тялото на съпруга си. Той лежеше на палубата напълно неподвижен.

— И какво направи обвиняемата?

— Тя посегна и хвана тялото...

— Нека да изясним — прекъсна я Скудър. — Когато казвате „тялото“, вие имате предвид лежащия на палубата напълно неподвижен господин Моър, нали така?

— Да, сър.

— И какво направи тя?

— Повдигна леко тялото, хвана го под мишниците и започна да го дърпа към парапета.

— Какво стана след това?

— Когато параходът се наклони надясно, тя не можеше да мръдне повече напред, но след това параходът зае противоположната позиция и тя бързо стигна до парапета. Точно в този момент параходът рязко се разтърси. Обвиняемата успя да подпре тялото на парапета, след това го повдигна, насочи револвера към него и отново стреля. После го изтика надолу към водата.

— И какво направи след това?

— Ами затича се по палубата и се изгуби от погледа ми, когато премина зад медицинския пункт. — А какво направихте вие?

— Изпищях.

— А знаете ли кога точно се случи това, в колко часа? — попита Скудър.

— Да. Знам точно в колко часа стана.

— Кажете тогава.

— Беше само няколко минути след девет часа. Точно преди първия изстрел ясно чух как камбаната на парахода удари два пъти. Това означава девет часа.

— Свидетелката е ваша — обяви Скудър.

Мейсън бавно се изправи.

— Как беше облечена госпожа Моър, обвиняемата в този процес? — попита той.

— Ами точно по начина, по който вече описах — отвърна му троснато Ейлийн Фел. — В тъмна официална рокля с гол гръб.

— Това беше вечерта, когато капитанът даваше специалната си вечеря, нали?

— Да.

— А вие как бяхте облечена?

— С палтото си, точно както вече ви описах. Тъй като бях застанала в сянката, беше просто невъзможно някой да ме забележи...

— Нямах предвид вашето палто — прекъсна я Мейсън. — Искам да знам какво носехте под палтото си.

— Какво... Какво носех под палтото си ли?

— Точно така — отвърна адвокатът.

— Ами... какво значение би могло да има това?

— Онова, което ме интересува, е дали вие също бяхте облечена във вечерна рокля за официалната капитанска вечеря — поясни Мейсън. — Или може би не?

— Да, бях с официална рокля.

— От светлосиня коприна ли?

— Да, точно такава.

— Значи се бяхте облекли специално за капитанската вечеря?

— Да.

— И след тържеството решихте да излезете на палубата?

— Да.

— Отбихте се до каютата си, за да си вземете палтото и баретата, така ли? А да сте взимали случайно и още нещо?

— Не.

— Напълно ли сте сигурна?

— Да.

— Значи не взехте нищо друго от каютата си, освен палтото и баретата, така ли?

— Господин Мейсън, изобщо не мога да разбера какво общо би могло да има това...

— Взехте ли още нещо от каютата си или не?

— Това не е ваша работа.

Съдия Ромли се приведе напред, като изгледа намръщено свидетелката.

— Моля свидетелката да се отнася с уважение към въпросите на адвоката — отсече той. — Въпросът беше дали сте взели още нещо от

каютата си. Взехте ли или не?

— Не — троснато отвърна Ейлийн Фел.

— Нека сега се върнем отново на онова, което видяхте, когато стояхте в сянката на палубата — каза Мейсън. — Доколкото си спомням, вие заявихте, че господин Моър се е изкачил по стълбата към горната палуба.

— Да.

— Казахте също така, че той е започнал да протестира, когато госпожа Моър е тръгнала след него?

— Така беше.

— Протестът му се изразяваше с жест, направен с десния крак, така ли? — попита сухо адвокатът.

— Ами... да.

Някой се засмя и приставът веднага призова за тишина.

— С други думи, той я е ритнал, така ли? — продължи с въпросите Мейсън.

— Да, предполагам.

— Защо не го казахте по този начин по време на директния разпит? Да не би защото имате някакви пристрастия към обвинението и не бихте искали съдът да си направи заключението, че госпожа Моър може би е действала в своя защита?

— Нямам никакви други предубеждения по отношение на обвиняемата, освен естествените чувства, които би изпитала една жена към друга, съзнателно убила собствения си съпруг — заяви троснато Ейлийн, след което се облегна с победоносно изражение назад, доволна, че е успяла да постави на мястото адвоката, подложил я на кръстосан разпит.

Но Мейсън не се смути.

— Значи госпожа Моър бе облечена във вечерна рокля с гол гръб — продължи най-спокойно той. — Тази рокля бе доста плътно прилепнала към тялото ѝ, нали?

— Да.

— И на гърба нямаше нищо?

— Не.

— Роклята ѝ беше доста тясна и силно изрязана, така ли?

— Дори прекалено тясна и изрязана, ако питате мен — отвърна свидетелката.

— Е, точно вас питам — отбеляза адвокатът.

— Тогава да, беше доста тясна и силно изрязана.

— Роклята очертаваше доста добре бедрата, нали?

— Опънатата на бедрата би било по-точното определение — каза свидетелката. — Бих нарекла тази рокля доста предизвикателна — почти на ръба на лошия вкус.

— Повечето официални рокли са такива, не смятате ли? — продължи с въпросите Мейсън.

— Зависи от вкуса на човека — отвърна свидетелката. — А също и от начина, по който се носят.

— И така, госпожа Моър последва съпруга си по стълбите към другата палуба, така ли?

— Да.

— От двете страни на стълбата има железни перила, нали?

— Точно така.

— И когато госпожа Моър започна да изкачва стълбите, тя се държеше за перилата с двете ръце — което означава, че е била поставила едната ръка от лявата страна на перилото, а другата ръка на дясното, така ли?

— Да, тя... Не, не беше така! — извика неочаквано свидетелката като човек, който отказва да попадне в нечий капан. — Дясната ѝ ръка беше върху желязното перило. А с лявата повдигаше дългата си рокля.

— Добре де — попита уж между другото Мейсън. — Бихте ли могли да ни обясните тогава откъде една жена, облечена във вечерна рокля с гол гръб, доста тясна и изрязана отпред, което според вас е дори прекалено, би могла да измъкне трийсет и осемкалибров револвер, след като едната ѝ ръка е била на перилото, а с другата е придържала роклята си?

За миг Ейлийн Фел замълча, явно напълно объркана. Залата се изпълни с шумове от разместването на хората по столовете — всички като по команда се приведоха напред, за да не пропуснат дори една дума.

— Държеше го в лявата си ръка — обяви след малко свидетелката.

— Искате да кажете, че в лявата ѝ ръка е имало револвер и в същото време точно с тази ръка е успявала да придържа роклята си?

— Да. Револверът беше скрит в гънките на роклята ѝ.

— Тази рокля прозрачна ли беше? — попита веднага Мейсън.

— Напълно е възможно да е била прозрачна.

— Все пак вие успяхте да видите револвера между гънките?

— Ами... не ми изглежда много вероятно, не.

— С други думи, вие всъщност не сте видели, че госпожа Моър е измъкнала револвер, докато се е изкачвала към горната палуба? — попита Мейсън. — А и след това, когато е преминала само на няколко сантиметра от вас, не сте забелязали да държи револвер, така ли?

— Знам със сигурност, че имаше оръжие — отвърна свидетелката. — Няма начин да не е имала.

— Значи това е единственото ви основание да вярвате, че е притежавала револвера — защото смятате, че няма как да не го е имала.

— Да, след като вие бихте искали да го кажете по този начин.

— Да, точно така бих искал, госпожице Фел — засмя се Мейсън.

Тя сви устни и му хвърли възмутен поглед.

— Значи бяхте на половината път към стълбите, когато чухте изстрел, нали?

— Да.

— А когато се изкачихте на палубата, видяхте, че госпожа Моър се е надвесила над неподвижното тяло на съпруга си?

— Безжизненото тяло — поправи го свидетелката.

— О, значи става дума за безжизнено тяло, така ли? — попита най-спокойно адвокатът.

— Да.

— Сигурна ли сте в това?

— Да.

— Значи вие сте напълно убедена, че в този момент господин Моър е бил мъртъв, така ли?

— Да, мисля, че беше мъртъв.

— Мислите ли или сте били сигурна?

Заместник — областният прокурор скочи от мястото си.

— Възразявам, ваша милост — извика той. — Кръстосаният разпит се води неправилно. Тази свидетелка не би могла да твърди със сигурност...

— Възразявам против опитите на обвинението да подпомага свидетелката — прекъсна го Мейсън. — Пред нас е една добре образована жена, която би могла съвсем компетентно да се справи с въпросите от кръстосания разпит. Тя току-що заяви, че госпожа Моър се била надвесила над безжизненото тяло на съпруга си. Съвсем съзнателно използва думата „безжизнено“, за да създаде определено мнение и отношение у ваша милост срещу госпожа Моър.

Възнамерявам да накарам свидетелката да се откаже от това свое твърдение. Ще я накарам да признае, че не знае дали тялото е било безжизнено или не.

— Не можете да направите нищо такова — тросна се Ейлийн Фел. — Вече казах, че тялото е било безжизнено, и то наистина беше безжизнено.

Скудър бавно се отпусна на мястото си.

— Значи твърдите, че господин Моър е бил мъртъв, когато вие се изкачихте по стълбите на горната палуба?

— Да.

— Значи когато твърдите, че обвиняемата го е довякла до парапета и е изстреляла още един куршум в тялото му, искате съдът да разбере, че тя всъщност е стреляла по мъртво тяло и че този изстрел не е причинил смъртта на господин Моър, защото той всъщност вече е бил мъртъв. Така ли е?

Свидетелката понечи да каже нещо, след това се спря, а после започна с убедителен тон:

— Предполагам, че госпожа Моър е искала да се увери, че той е мъртъв. Това би било напълно в нейния стил!

— С други думи, вие смятате, че госпожа Моър, която се е намирала само на метър от съпруга си, не е била сигурна, че е мъртъв, докато го е влачила към парапета? — засмя се Мейсън. — А в същото време вие, макар че сте се намирали на петнайсет метра от него, само сте го погледнали и вече сте готова да се закълнете, че той е бил мъртъв, така ли?

— Той беше мъртъв — продължи упорито да твърди свидетелката.

Адвокатът отново се засмя.

— А сега да изясним — значи точно преди госпожа Моър да повдигне съпруга си върху парапета, параходът се наклони силно наляво, нали?

— Да.

— Между другото, вашите чорапи не бяха ли скъсани, когато слязохте от горната палуба? — попита Мейсън.

— Да, единият беше скъсан.

— Как стана това?

— Ударих си коляното и си скъсах чорапа, когато паднах.

— О, значи вие сте паднали? — съчувствено възкликна адвокатът.

— Да.

— Това стана, когато параходът направи рязък завой към пристанището, нали?

— Едва не паднах извън борда.

— Как успяхте да се спасите, госпожице Фел?

— Ами влачих се по палубата, като се притисках колкото можех по-силно към нея, докато накрая се спрях при парапета.

— Май сте били доста заета в продължение на няколко минути, така ли е? — предположи Мейсън.

— Вярно е — увери го свидетелката.

— И докато параходът правеше този рязък завой към пристанището, госпожа Моър подпря тялото на съпруга си върху парапета, стреля в него и го изхвърли през борда, така ли?

— Да.

— Вие прекатурвахте ли се няколко пъти, докато се спряхте при парапета от страната на пристанището?

— Да, няколко пъти, а през останалото време се плъзгах по пода на палубата.

— По лице или по гръб?

— С опрени колене и ръце.

— Но независимо от това вие не откъсвахте поглед от госпожа Моър и съвсем ясно видяхте как тя повдига съпруга си през парапета, стреля в него и го бута долу?

— Ами... — започна малко колебливо свидетелката.

— Не е ли вярно — продължи с въпросите Мейсън, — че веднага след тази случка вие сте разговаряли с младата жена, с която бяхте заедно в една и съща каюта, и по време на този разговор сте признали, че когато госпожа Моър се е опитала да повдигне съпруга си и да го опре върху парапета, вие сте загубили равновесие, паднали сте долу и изобщо не сте видели какво точно се е случило? После сте чули втори изстрел и сте забелязали госпожа Моър да тича сама по палубата, така ли беше?

— Добре де, но ако не го е застреляла тя и не го е хвърлила във водата, то тогава кой го е направил? — попита Ейлийн Фел.

— Работа на съда е да реши какъв е отговорът на този въпрос — обяви Мейсън. — Нали е истина, че вие всъщност не сте видели какво точно, се е случило при парапета?

— Е... не е така, видях всичко.

— Но не казахте ли непосредствено след случилото се, когато

спомените ви за него са били доста по-пресни, че не сте видели?

— Може и да съм споменала нещо подобно.

— И кое е вярното тогава: онова, което сте казали тогава, или онова, което твърдите в момента?

— Ами...

— Отговорете на въпроса — настоя адвокатът, докато тя продължаваше да се колебае.

— Е, не видях... — започна неуверено свидетелката. — Искам да кажа, че не видях със собствените си очи, че госпожа Моър повдига съпруга си към парапета и го прехвърля, за да падне долу. Но наистина чух изстрел.

— Не сте видели, че и първия път точно госпожа Моър е стреляла по съпруга си, нали?

— Аз...

— Този изстрел е бил произведен, когато вие още сте били на половината на пътя си към стълбата — напомни ѝ адвокатът.

— Така е, не видях, че точно тя стреля.

— Значи вие не сте истински свидетел по отношение на нито един от изстрелите, защото не сте видели нищо със собствените си очи, така ли е?

— Да, но предполагам, че след като една жена...

— Става дума за онова, което сте видели със собствените си очи — прекъсна я Мейсън. — Видяхте ли я да стреля или не?

— Не, не съм видяла абсолютно нищо.

— А сега да поговорим за начина, по който сте били облечена през онази вечер — смени темата Мейсън. После се запъти към масата, където бе оставена чантата му, измъкна оттам една снимка и я показа на Скудър, за да я разгледа, а след това я представи на свидетелката. — Това е нещо като моментална снимка на група хора във вечерно облекло, вие там сте втората отляво надясно. Това ли е роклята, в която бяхте облечена през въпросната вечер?

— Ами... да — отвърна свидетелката, като гледеше учудено снимката. — Спомням си кога беше направена снимката, но изобщо нямах ни най-малка представа...

— Като изключим палтото и баретата, вие бяхте облечена точно по същия начин, когато се появихте на палубата и господин и госпожа Нюбъри преминаха покрай вас, така ли?

— Да... струва ми се, че е точно така.

— А на снимката изглеждате по начина, по който сте били по

време на капитанската вечеря?

— Да.

— Значи ако ви беше направена снимка по време на капитанската вечеря, щяхте да изглеждате на нея точно по същия начин?

— Да.

— Между другото, госпожице Фел, мога ли да погледна очилата ви? — подхвърли Мейсън.

— Не, не можете — троснато отвърна свидетелката.

— С каква цел бихте искали да го направите, господин Мейсън? — попита съдия Ромли.

— Ваша милост, свидетелката току-що заяви, че на тази снимка изглежда точно по същия начин, както по време на капитанската вечеря. Преди това потвърди, че след вечерята се е отбила до каютата си, като е взела оттам само палтото и баретата си. Готова е да се закълне, че на снимката изглежда точно по същия начин, както когато се е разминала с господин и госпожа Моър на палубата, като се добавят единствено палтото и баретата. Вижте, ако съдът обърне внимание на снимката...

Той пристъпи и я подаде на съдия Ромли, който я огледа най-внимателно, после кимна.

— Много добре — обърна се към свидетелката. — Госпожице Фел, бихте ли позволили на господин Мейсън да прегледа очилата ви?

Свидетелката възмутено свали очилата си и ги подаде на адвоката.

— А, да — веднага каза той. — Сега вече наистина забелязвам приликата. Преди не смятах, че снимката е достатъчно добра, тъй като на нея вие сте без очила. Вероятно имате навик да не ги носите, когато сте официално облечена, така ли е, госпожице Фел?

— Ами не смятам, че една жена би могла да изглежда толкова привлекателна с очила, особено когато е на официално място — призна свидетелката. — Специално в моя случай имам чувството, че изглеждам...

— Точно така — прекъсна я Мейсън. — Естествено, вие не сте носили очилата си, когато излязохте на палубата след официалната капитанска вечеря, така ли е?

— Ами аз...

— Защото ако бяхте с тях — продължи адвокатът, — силният

порой веднага щеше да замъгли стъклата и едва ли щяхте да можете да видите ясно нещо.

— Да, не носех очилата си — твърдо обяви Ейлийн Фел.

— Така си и мислех — заяви Мейсън, като продължаваше да държи очилата на свидетелката в ръцете си. — Кажете, госпожице Фел, на какво разстояние се намирахте от госпожа Моър, когато се изкачихте по стълбите към горната палуба?

— Имате предвид момента, когато тя се беше надвесила над тялото на съпруга си ли?

— Да.

— Вече обясних, на около петнайсет метра.

Мейсън се отдръпна назад и застана точно пред заместник — областния прокурор.

— На такова ли разстояние горе-долу? — попита той.

— Не, разбира се — отвърна категорично свидетелката. — Казах около петнайсет метра. Вие не сте на повече от шест метра от мен. Изобщо не се опитвайте да ме заблуждавате с подобни номера, господин Мейсън.

— Значи според вас съм едва на около една трета от разстоянието, на което всъщност се е намирала госпожа Моър, така ли е?

— Да.

— А палубата горе-долу толкова ли беше осветена, колкото е съдебната зала? — продължи с въпросите Мейсън.

— Естествено, не.

— Добре, колко беше светлината?

— Никак не беше силна — обясни свидетелката. — Но все пак от медицинския пункт идваше достатъчно светлина, за да се различават човешки силуети.

— Може ли да се каже, че и светлината беше около една трета от тази, която имаме в момента в съдебната зала?

— Възможно е дори да е била и по-слаба.

— Вие идентифицирахте снимка, представена тук като веществено доказателство, на която видяхте господина, пътувал с парахода под името Нюбъри, мъжът, който бе съпруг на обвиняемата.

— Да.

— Сега ще ви покажа друга снимка на господин... а-а... като че не мога ясно да прочета името му... Пол, къде е снимката?

Детективът му подаде навита на руло снимка.

Мейсън, който все още стоеше пред Скудър, разви снимката и я пусна надолу.

— Това е фотография в цял ръст, госпожице Фел — обърна се той към свидетелката. — Искам да ви попитам познавате ли човека на нея?

Тя я погледна и кимна утвърдително.

— Значи това е човекът, когото сте видели, докато съпругата му го е изблъсквала през борда?

— Да.

— И точно това бе безжизненото тяло, което сте забелязали да лежи на палубата, докато госпожа Моър, обвиняемата по това дело, се бе надвесила над него?

— Да.

Съдия Ромли внезапно се намръщи и се приведе напред, за да разгледа снимката, после погледна първо към Мейсън, а след това към Скудър. На устните му се появи едва доловима усмивка.

След като забеляза изражението на съдията, заместник — областният прокурор явно бе обзет от внезапна подозрителност.

— Утвърдена практика е, ако съдът не възразява, всяко доказателство да се представя първо пред обвинението, а след това на свидетеля — заяви той.

— Моля да ме извините — най-любезно отвърна Мейсън. — Просто пропуснах да го направя, съжалявам. Оказва се, господин прокурор, че снимката в цял ръст, която току-що показах, е на господин Доналдсън П. Скудър. — След това адвокатът изви снимката по такъв начин, че да могат да я видят както прокурорът, така и зрителите в съдебната зала.

Съдията напразно удряше с чукчето, за да се възстановят тишината и редът в залата. Той се опитваше да прикрие усмивката си, докато Скудър със зачервено от ярост лице протестираше, макар че тези протести вече нямаха никакво значение.

— Ваша милост, категорично възразявам — извика отново той, когато шумът в залата утихна. — Кръстосаният разпит се води неправомерно. Адвокатът постъпи неетично. Възползва се по нечестен начин от някои недостатъци на свидетелката. Адвокатът я заблуди, че ѝ показва снимка в цял ръст на господин Карл Уейкър Моър.

— Нищо подобно не съм ѝ казвал — намеси се Мейсън.

— Смятам, че господин Мейсън е прав — заяви съдия Ромли. —

Много ясно си спомням, че той каза единствено „господин... а-а...“, след това се поколеба за миг и добави: „като че не мога ясно да прочета името му...“. Наистина това бе един опит да се заблуди свидетелката, но както вече бе изтъкнато преди малко от адвоката, тази свидетелка е достатъчно добре образована, за да може да се ориентира във въпросите, задавани ѝ при кръстосания разпит. А тя съвсем категорично заяви, че човекът на снимката е господин Моър.

— Бихте ли обяснили, госпожице Фел — обърна се Мейсън към свидетелката, — как така изведнъж решихте, че господин Доналдсън П. Скудър, заместник — областният прокурор, е бил човекът, когото сте видели да лежи безжизнен на палубата, а след това сте станали свидетелка на прехвърлянето му през борда и...

— Та нали ми бяхте взели очилата — прекъсна го кисело свидетелката. — Вие ме излъгахте за тази снимка, господин Мейсън. И аз повярвах на думите ви.

— Но нали и в нощта на инцидента сте били без очила, госпожице Фел — напомни ѝ адвокатът, като продължаваше да държи снимката. — На чии думи сте повярвали за случилото се тогава?

Тя упорито мълчеше.

— Ще ви помоля отново да обясните как така объркахте снимката в цял ръст на господин Скудър с тази на господин Моър, след като ви я показах от разстояние, което е едва една трета от това, на което сте били вие по време на инцидента на палубата, а както сама признахте, тук светлината е над три пъти по-силна, отколкото е била тогава. Значи условията в момента са значително по-добри от съществуващите на парахода, но вие не успяхте да различите снимката на господин Скудър от тази на господин Моър, така ли е?

— Моля да бъдете така добър да ми върнете очилата, господин Мейсън — настоя свидетелката.

— С други думи, госпожице Фел, без очила вие не сте в състояние да виждате добре дори на такова разстояние, нали? — попита той.

— Но мога да различавам човешки фигури.

— Точно така, като главният ви ориентир е начинът, по който са облечени, нали?

— Е, до известна степен.

— При това положение може да се каже, че когато господин и госпожа Моър са минали край вас на долната палуба, вие ясно сте ги

разпознали, а когато сте се изкачили горе, те са били твърде далеч, за да можете да видите ясно лицата им. Различавали сте само две фигури. И сега със сигурност можете да твърдите, че горе е имало мъж, облечен в смокинг, и жена, облечена в тъмна официална рокля. Така ли е наистина?

— Това бе единственото, което ми трябваше да видя при тези обстоятелства — отвърна свидетелката.

— И вие виждахте единствено това, нали?

— Можех да различа двете фигури, господин Мейсън. Вече знаех, че жената е госпожа Моър. Просто нямаше коя друга да е.

— Беше облечена в тъмна официална рокля, нали? — попита отново адвокатът.

— Да, мисля, че го повторих вече три или четири пъти.

— А не е ли вярно, че някоя друга жена, облечена в тъмна официална рокля — да кажем, тъмносиня на цвят — би могла при тези обстоятелства да ви заприлича на госпожа Моър?

— Но те двамата бяха единствените, които се бяха изкачили на горната палуба.

— Няма ли друг начин да попадне човек на горната палуба?

— Да, има още едни стълби, прав сте.

— Освен това напълно е възможно в медицинския пункт също да е имало човек, след като там е светло.

— Нямам представа кой и защо беше включил осветлението там.

— Ще ви прекъсна само за минутка, господин Мейсън — намеси се съдия Ромли. После се наведе към свидетелката с недоволено изражение на лицето. — Госпожице Фел, това е процес за убийство. Вие се намирате в съдебна зала. Давайте показания под клетва. Не сте тук, за да се опитвате да надприказвате адвоката. Става дума за нещо изключително сериозно. Очевидно вашето зрение е доста увредено и без очилата вие почти не виждате. Ще ви помоля съвсем откровено да отговорите на въпроса на господин Мейсън.

— Какъв въпрос? — попита веднага свидетелката.

— Ами относно това, че можете да се закълнете единствено, че сте видели мъж и жена на горната палуба, но не бихте могли категорично да кажете кои са били те.

— Е, предполагам, че добре ги огледах, когато минаха покрай мен на долната палуба...

— Вече не говорим за долната палуба — прекъсна я съдия Ромли. — Става дума за горната.

— Не — призна след кратък размисъл тя. — Не можех да разпозная фигурите, които виждах на горната палуба.

— Това е всичко — заяви Мейсън, като ѝ подаде очилата и учтиво ѝ се поклони. — Много ви благодаря, госпожице Фел.

Скудър се поколеба за миг, но след това изрече:

— Това е всичко, и аз нямам повече въпроси.

Ейлийн Фел си нагласи очилата, кимна на Пери Мейсън и пое към мястото си в залата с гордо вдигната глава.

— Повикайте следващия си свидетел, господин Скудър — подкани го съдия Ромли.

— Капитан Джоу Хенсън.

Капитан Хенсън, едър, широкоплещест мъж с ясен поглед, зае свидетелската банка и насочи поглед към Пери Мейсън.

— Предлагам да спестим време, като без излишни въпроси приемем, че това е капитанът на парахода, с който Карл Нюбъри или Карл Моър, както се оказа по-късно, е пътувал от Хонолулу — започна Мейсън. — Значи приемаме, че той е бил през цялото време на парахода; че е познавал Карл Моър и без проблем би могъл да го идентифицира на снимка, като вече е наясно, че Карл Моър е същият човек, който се е регистрирал като пасажер под името Карл Нюбъри и който е бил настанен в каюта триста дващест и първа.

— Много добре — съгласи се Скудър. — При това положение, капитане, бихте ли ни разказали какво беше времето през нощта на шести, по-специално става дума приблизително за около девет часа вечерта?

— Духаше силен югозападен вятър — заяви капитан Хенсън. — Валеше пороен дъжд. Видимостта беше слаба.

— И къде се намираше параходът някъде към девет часа вечерта?

— Намирахме се съвсем близо до Фаралоновите острови.

— На какво разстояние, на около три мили от тях ли бяхте?

— Не, на около миля и половина.

— А какво ще кажете за морето?

— Имаше силно вълнение, което затрудняваше движението.

— Бяхте ли взели някакви мерки, за да не позволите на пътниците да излизат на палубата?

— Откъм страната, откъдето духаше вятърът, да. Но все пак вълнението не беше чак толкова силно, така че да не се позволява на пасажерите да излизат в онази част от палубите, където беше завет.

Всички врати откъм ветровитата част бяха заключени.

— Наложил ли ви се малко след девет часа да отидете в каютата на обвиняемата?

— Да.

— Кой присъстваше там в момента?

— Касиерът, обвиняемата, госпожа Моър, господин Пери Мейсън, госпожица Дела Стрийт, госпожица Бел Нюбъри, дъщерята на госпожа Моър.

— Обвиняемата госпожа Моър направи ли някакво изявление по въпроса кога е видяла за последен път съпруга си? — попита Скудър.

— Да.

— И какво по-точно каза?

— Само за минутка, ваша милост — намеси се Мейсън, като се изправи. — Възраждам срещу този въпрос, тъй като според мен той няма отношение към разглеждания проблем и не съществува правно основание за задаването му.

Съдия Ромли изгледа недоумяващо адвоката.

— Не съм сигурен, че разбирам възражението ви, особено онази част за съществуването на правно основание за задаването на въпроса.

— Бих искал да обърна внимание на съда, че преди всичко се налага обвинението да докаже, че наистина е извършено убийство, че съществува труп, а едва след това да се търсят доказателства за връзката на обвиняемата с евентуалното престъпление. С други думи, обвинението би трябвало при този случай да докаже, че Карл Нюбъри или Карл Моър, както всъщност е може би името му, наистина е мъртъв. На второ място обвинението би трябвало да докаже, че смъртта му е резултат от криминално деяние. Едва след като успее да докаже всичко това, обвинението би трябвало да търси някаква връзка между обвиняемата и извършеното престъпление. Но преди това не смятам за правомерно да се задават въпроси относно изявления или признания от страна на обвиняемата.

— Всичко, което обвинението е успяло да докаже до този момент, е, че някаква свидетелка е чула изстрел и е видяла две фигури, застанали на около петнайсет метра от нея. Тя не е била в състояние да разпознае тези хора.

— Може ли да кажа само една дума, ваша милост? — намеси се Скудър.

Съдия Ромли кимна утвърдително.

— Това са само технически възражения — започна прокурорът.
— Но все пак съм готов да се съглася с моя колега в това отношение. Нека да си представим, че никой не е свидетелствал, че госпожа Моър е застреляла и убила господин Моър, но все пак някой е влачил по палубата мъж и го е изхвърлил през борда. Сега бих искал с помощта на капитан Хенсън да докажа, че времето е било толкова лошо и състоянието на морето е било такова, че никой не би могъл да преживее повече от десет минути във водата, дори и да е най-добрият плувец...

— Да, но нали все още никой не е доказал, че зад борда е имало човек — прекъсна го Мейсън.

— Госпожица Фел е видяла... — започна заместник — областният прокурор, но замълча, което накара Пери да се усмихне.

— Доста странна ситуация — потвърди съдия Ромли.

— Разбирате това, нали, ваша милост? — кимна адвокатът и седна на мястото си.

— Бих могъл да разгледам нещата от друг ъгъл — започна доста смутено Скудър. — Ще задам на капитан Хенсън още няколко въпроса.

— Много добре — съгласи се съдия Ромли. — Продължавайте.

— Какво се случи на парахода малко след девет часа вечерта на шести този месец, имаше ли нещо необичайно, на което вие станяхте свидетел? — започна прокурорът.

— От централата се обадиха, че зад борда има човек. Веднага предприех необходимите стъпки, за да открием човека, а ако това е възможно, да се опитаме да го спасим. Извих бързо парахода в обратна посока, включих силни прожектори, които трябваше да осветят водната повърхност, веднага бяха хвърлени осветени спасителни колани. Претърсването на водите продължи около час и половина и едва след това продължихме към Сан Франциско.

— Предприехте ли някакви стъпки, за да установите самоличността на човека, който евентуално липсва?

— Ами едновременно предприехме и не предприехме — отвърна капитан Хенсън.

— Какво искате да кажете с това?

— Веднага наредихме на пасажерите да се приберат по своите каюти — започна Хенсън. — След това при мен дойде госпожица Фел и ми каза, че това е бил...

— Няма значение какво ви е съобщил някой от пасажерите,

капитане — прекъсна го съдия Ромли. — Разкажете какво по-точно сте направили.

— Ами преди да направим пълна проверка на хората по каютите, започнахме да търсим господин Нюбъри, или както се оказа по-късно — господин Моър. Не успяхме да го открием, а в същото време попаднахме на доказателства, че съпругата му...

— Тези доказателства в момента нямат никакво значение — отново го прекъсна съдията. — В момента се опитваме да докажем едно-единствено нещо — че съществува труп.

— Ами не съм съвсем наясно с вашите процедури — съвсем спокойно отвърна капитанът. — Единственото, което знам, е как действяхме ние по онова време на парахода.

— Значи вие изобщо не сте проверили всички пътници по списъка, с който сте разполагали?

— Не и тогава — призна капитан Хенсън.

— Ваша милост, все още не съм приключил — обади се Скудър, явно силно обезпокоен. — Разбирам в какво положение се оказва обвинението. Това е доста необичайно. Макар че като прокурор не мога да не заявя, че не изпитвам никакви симпатии към престъпник, който се опитва да се скрие зад технически подробности...

— Мисля, че съм длъжен да ви прекъсна — заяви твърдо съдия Ромли. — Запазете забележките си за основателните въпроси, господин заместник-прокурор. Прекрасно знаете, че нямате право да правите подобен род забележки.

— Моля за извинението на съда — каза Скудър. — Явно се поддадох на чувствата си. Мога ли да помоля за прекъсване до три часа следобед? Имаме още един свидетел и се надявам, че ще успеем да го представим пред уважаемия съд до това време.

Съдията кимна и обяви:

— Молбата ви е доста необичайна, но и обстоятелствата по този случай са също толкова необичайни. Съдът се оттегля на почивка до три часа следобед.

15

Дрейк с мъка си проправи път между присъстващите в залата, за да стигне до Мейсън.

— Смятам, че успяхме да се доберем до нещо, Пери — каза бързо той.

— За Дела ли? — попита адвокатът.

Пол кимна.

Мейсън се обърна към госпожа Моър.

— Всичко това напълно разруши представяната от тях версия — каза й шепнешком. — Съдия Ромли не би задържал обвиняем, ако не е убеден, че той наистина ще получи присъда при евентуален процес. Той ще ви изслуша съвсем внимателно, точно както биха ви изслушали и съдебните заседатели при един съдебен процес. Показанията на Ейлийн Фел няма да имат особена тежест. Единственото, което тя е видяла, са две фигури, които са се били счепкали на палубата, при това не ги е виждала съвсем ясно.

Госпожа Моър с благодарност му стисна ръката.

— Налага ми се да изляза по много важна работа — обясни й адвокатът. — Ще се видим отново в три следобед. — После се обърна към детектива и го подкани: — Да тръгваме, Пол.

Бел Нюбъри също му сграбчи ръката и извика:

— Бяхте страхотен!

Мейсън й се усмихна, потупа я по рамото и й каза:

— Имаш възможност да си поговориш с майка си за няколко минути, преди надзирателката да я отведе. Ще се видим по-късно, Бел.

Дрейк разполагаше с кола, която ги чакаше отвън пред сградата.

— Казвай по-скоро какво сте разкрили, Пол — подкани го нетърпеливо адвокатът.

— Не знам, Пери. Не бих искал да съм човекът, който ще ти го каже. Предпочитам да видиш всичко с очите си — отвърна приятелят му.

— Какво, по дяволите, означава това? — ядоса се Мейсън.

Детективът поклати глава и го подкани:

— Влизай в колата, Пери. Ще стигнем съвсем бързо.

— Къде по-точно отиваме?

— В Бъркли.

— Добре тогава, да тръгваме — извика Пери.

Колата профуча по Маркет Стрийт и зави наляво, после ускори по булеварда, водещ към моста, по който се пресичаше заливът.

— Не разбирам защо сме само тримата — мърмореше ядосано Мейсън. — Ако ни очакват неприятности с Ийвс...

— Няма да имаме никакви неприятности с Ийвс — прекъсна го детективът. — Той няма нищо общо с изчезването на Дела.

— Откъде знаеш? — попита адвокатът.

— Ще ти разкажа най-подробно всичко само след няколко минути — отвърна Дрейк. — А засега можеш да знаеш само, че вече съм наясно какъв е проблемът на Ийвс.

— Ами кажи тогава и на мен — подкани го адвокатът. — Или може би предпочиташ да запазиш за себе си и тази тайна?

— Защо не се успокоиш, Пери — посъветва го приятелят му. — Просто се опитвам да бъда честен. Ще разбереш позицията ми, след като...

— Забрави го — прекъсна го ядосано Мейсън. — Кажи ми само онова, което можеш.

— Ами първо за Ийвс — започна Дрейк. — Според мен той е подготвял някаква своя голяма игричка и убийството е объркало плановете му.

— Карай нататък — подкани го нетърпеливо Мейсън.

— Ами като направих проверка за Роджър П. Картман в Хонолулу, установих, че той наистина е пострадал при автомобилна катастрофа, при която е бил счупен вратът му — обясни детективът. — Само че това е станало преди три месеца. Бил някакъв богат турист от Щатите, чиято наета кола се сблъскала с някаква друга в Бали и...

— Не можете ли да карате малко по-бързо — прекъсна го Мейсън, като се приведе към шофьора. — Готов съм да платя сам глобите.

Шофьорът рязко даде газ. Дрейк се загледа разтревожено в огледалото за обратно виждане.

— Към нас се приближава някаква кола, Пери. Няма да се учудя, ако се окаже патрулна кола.

— Изобщо не ме интересува — раздразнено отсече адвокатът. — Нали вече ви казах, че аз ще платя глобите. Говореше ми нещо за Ийвс и за Картман. Продължавай нататък.

— Ами Картман бил доста богат човек — продължи детективът. — Лекарите му изработили шина, с помощта на която главата му се държала напълно неподвижна, след което той се върнал обратно в Щатите...

— Това вече го знам — прекъсна го Мейсън.

— Не, не го знаеш — увери го Дрейк. — Защото Картман се е върнал тук преди шест седмици.

— Какво говориш? — извика Пери, като не сваляше очи от

детектива.

— Точно това, че се е прибрал в Щатите преди шест седмици, при това не с параход, а със специален самолет.

— Тогава какво го е накарало да се върне в Хонолулу? — попита Мейсън.

— Ами той се кълне, че изобщо не го е правил — обясни Дрейк.

— Ти си разговарял с него, така ли?

— Един от моите хора го откри в частен санаториум. Твърди, че се е настанил в този санаториум още в момента, в който е пристигнал. Същото потвърдиха и лекарите и медицинските сестри.

— Значи Евелин Уайтинг не е докарала истинския Картман?

— Не.

— Но какъв е бил смисълът на цялата тази работа? — попита адвокатът.

— Нима не разбираш? — учуди се Дрейк. — Явно се е подготвял някакъв удар. Достатъчно е да превържеш врата на някого, да му поставиш тъмни очила на очите и той веднага ще заприлича на пострадалия Картман. А той е имал доста пари. Не бил в състояние да се движи и не желал никой да го вижда, затова много внимавал никой да не разбере къде точно се намира в момента. Неговите приятели обаче и банкерите му са били осведомени, че той е преживял инцидент и че главата му трябва да се държи в неподвижно състояние.

— Ийвс не бил тръгнал към Островите на меден месец. Той нарочно изпратил Евелин Уайтинг там. Тя е трябвало да му помогне да се появи под чуждо име на парахода, а и самата да се представи за медицинска сестра, която се грижи за него. Явно големият удар се е подготвял за времето, когато параходът наближи Щатите. Но убийството предизвикало невероятен шум и привлякло голямо внимание върху пасажерите, така че двамата решили да се скрият, докато интересът премине. На всичкото отгоре се получило и още едно неблагоприятно съвпадение — тя познавала Карл Моър, а той я бил срещнал на палубата и й разказал за сериозните си проблеми. Това ужасно я разстроило, защото било последното нещо, което би искала да я сполети. А след това, когато ти си разкрил, че тя е била свидетелка на случилото се и си я открил в онова бунгало, където се били скрили, след като при това си й връчил и призовката, тя вече била наясно, че положението става напечено.

— Тогава защо не се е съобразила с призовката и не се появи в

съда тази сутрин? — попита Мейсън. — Може да бъде глобена за обида на съда...

— Защото нещата са отишли толкова далеч, че те двамата не смеят да се покажат. Ийвс може наистина да е имал намерение да ѝ позволи да свидетелства в твоя полза, когато е разговарял вчера с теб. Но след като се е позамислил върху цялата ситуация, решил, че това би било самоубийствено за тях. Защото по време на процеса би се изяснило, че Евелин Уайтинг е придружавала Роджър П. Картман, както и че Картман е бил със счупен врат след преживяна тежка катастрофа на Островите. Всичко това би могло да се появи във вестниците и никак не е изключено да го забележи някой, който добре знае, че Роджър П. Картман се намира в частен санаториум близо до Глендейл. Тогава нещата здравата биха се объркали. Полицията ще направи съответните разследвания и работата става наистина опасна за тях.

Мейсън присви очи и замислено изрече:

— Да, вече всичко започва да ми се изяснява. Но свидетелските показания на Евелин Уайтинг наистина са ми нужни. Само благодарение на тях бих могъл напълно да опровергая версията на обвинението.

— Ами това са фактите — отвърна детективът. — Можеш да поискаш от съда да я призове.

— По-скоро предпочитам да я открия и да я принудя да свидетелства — заяви адвокатът.

— А откъде беше така сигурен, че показанията на онази жена, Фел, няма да издържат по време на кръстосания разпит?

— Бях я забелязал в салона по време на капитанската вечеря — отвърна Мейсън. — Когато бе облечена във вечерна рокля, не си носеше очилата. Направи ми впечатление, тъй като ми се струваше пълен абсурд, че една жена, която ми се струва лишена от всякакви емоции, е пожертвала удобството да вижда какво става наоколо само за да изглежда по-привлекателна. Като я наблюдавах как пристъпваше, поставяйки внимателно крак напред, сякаш опипваше почвата, ясно разбрах, че очилата действително ѝ са необходими. Но тя е доста упорита, така че по-скоро би излъгала в съда, отколкото да признае, че е допуснала грешка. Знаех си, че ако не разполагам със снимка, която ясно да показва, че има навика да не носи очилата си, когато е в официално облекло, тя ще е готова да се закълне, че през онази вечер очилата са били на носа ѝ и е видяла добре всичко.

— Какво според теб все пак е успяла да види?

— Според мен някакъв неясен образ на боричкащи се фигури.

Чула е също така изстрели, но не е видяла револвер или друго оръжие, така че не е наясно с какво по-точно се е стреляло — обясни адвокатът. — В същото време тази жена е невероятно упорита и никак не обича да губи в споровете. Не бе застанала на свидетелската банка, за да даде показания, а като мой словесен противник. Направо умираше от желание да ми натрие носа, както и да ми покаже, че няма да позволи на някакъв си умник адвокат да разбие аргументите ѝ. Човек се сблъсква доста често с такива свидетели, има ги и сред мъжете, и сред жените — това са хора, готови на всичко, само и само да не признаят възможността самите те да са допуснали грешка... Хайде, Пол, кажи ми сега къде отиваме. Наистина ли си открил Дела, или някой, който знае къде е тя, или не?

— Предпочитам в момента да не говоря за това, Пери.

— Да не би да е ранена?

— Не, добре е.

— Ако не е физически наранена, тогава може би се е случило нещо лошо с разсъдъка ѝ, а, Пол? — продължи да разпитва адвокатът.

Дрейк не отвърна нищо.

— Не е ли така, Пол.

— Струва ми се, че не.

— Добре де, продължавай с това свое тайнствено поведение — подхвърли раздражен Мейсън, като се прехвърли от детектива към шофьора: — Не е ли възможно да се кара малко по-бързо?

— И без това съм надул здравата, господин Мейсън.

— Добре де, но можеш да дадеш още малко газ, нали? — не се отказваше той.

Детективът отново погледна в огледалото и ги предупреди:

— Това зад нас със сигурност е патрулна кола, Пери. Могат да тикнат шофьора в затвора за каране с толкова висока скорост.

— Аз ще поема отговорността — упорстваше Мейсън и побърза да повтори на шофьора: — Хайде, дай още малко газ.

Преминаха бързо през Бъркли и стигнаха до предградията, където шофьорът зави рязко наляво. После намали и спря колата пред дълга редица от бунгала с място за паркиране на автомобили пред всяко от тях. Веднага изскочи един мъж, който явно отговаряше за вдигането на бариерата.

— Можем ли да влезем? — попита шофьорът.

— Всичко е наред — отвърна мъжът.

— Покажи ни пътя — помоли го Дрейк.

— Тръгват направо и ще спрете пред второто бунгало вляво.

Шофьорът потегли бавно напред и скоро след това спря пред второто бунгало.

— Това е, Пери, тя е вътре в това бунгало.

Мейсън се измъкна бързо от колата, пристъпи към вратата на бунгалото и я отвори широко.

Дела Стрийт седеше на люлеещ се стол вътре и четеше списание. Тя погледна учудено нагоре и след това почти изпищя от учудване:

— Шефе!

Мейсън пристъпи напред и разтвори ръце, за да я прегърне.

— Шефе, о, шефе... — повтаряше тя, като се притискаше към него. — Защо трябваше да правиш това?

— Какво да правя? — не разбра той.

— Да ме издирваш и да тръгваш след мен... Сега вече ще бъда принудена да ти кажа... А така не ми се искаше.

— Какво да ми кажеш? — все още не разбираше Мейсън.

— Нима не си се досетил?

Той поклати глава.

— Никога не си тръгвай по този начин от мен, Дела — започна Мейсън и гласът му леко потрепери. — Имам нужда от теб.

— Наистина трябваше да го направя, шефе. Не бих могла... Просто не искам аз да съм човекът, който ще разбие защитата ти.

Мейсън я изгледа изпитателно и в погледа му като че се появи някакво разбиране.

— Дела, ти наистина не би могла... ти няма да... — започна объркано той.

— Да, не бих искала да застана срещу тебе, шефе — кимна тя.

— И не бих го направила при никакви обстоятелства. Знам, че законът не ме задължава да свидетелствам, но се опасявах, че вестниците биха могли да използват този мой отказ...

— Законът може да те принуди да свидетелстваш — прекъсна я адвокатът.

— А аз си мислех, че положението на секретарката е точно същото като на адвоката, който не е длъжен да дава показания срещу клиентката си.

— Така е наистина, но това се отнася единствено до поверителна

информация — каза Мейсън. — Не така стоят нещата, когато става дума за секретарка, станала свидетел на някакви действия, тя трябва да каже в съда онова, което е видяла. Много добре знаеш какво е отношението ми към прикриването на доказателства, Дела. Ако някога се стигне дотам, че спечеля дело благодарение на такива методи, със сигурност ще се откажа от адвокатската си практика. А сега бързо ми кажи какво точно си видяла.

— Шефе, толкова съжалявам — притисна се към него тя. — Нямахте да го направя, ако не бях сигурна, че така или иначе никой не би ме накарал да свидетелствам. Но нали знаеш как биха погледнали на това репортерите... Затова всъщност не се крия от закона, а от проклетите репортери.

— Колкото повече слушам, толкова по-неясно ми става всичко — намеси се Дрейк. — Бих искал вие двамата да слезете бързо на земята и да ми обясните за какво всъщност си говорите?

— Не разбираш ли, Пол, че тя е... — започна Мейсън.

Изведнъж се чу шум пред вратата на бунгалото. Един от хората на Дрейк извика: „Бой ли искате?“, а след това друг глас му отговори: „Я погледни тук, умнико.“ След това двама души нахълтаха вътре.

— Какво се опитвате да направите вие двамата, дяволите да ви вземат? — извърна се към тях адвокатът.

— Спокойно, Мейсън — каза единият от мъжете и му показва полицейската си значка. — Имаме заповед за арестуването на тази млада жена като свидетел по делото „Щата Калифорния срещу Ана Моър“.

Лицето на Мейсън стана напрегнато. Единият от полицаите хвана Дела Стрийт за ръката.

— Хайде, сестрице, ще те заведем на топло местенце — каза той, докато другият наблюдаваше внимателно околните, отпуснал ръка върху пистолета си.

— Не се опитвайте да ни играете разни игрички, момчета — предупреди ги той.

— Няма да можете да се измъкнете така лесно — извика Мейсън.

— Така си мислите — отвърна единият от полицаите. — Става дума за важен свидетел. Изчезнала е, когато от прокуратурата са се опитали да ѝ връчат призовка, и оттогава е беглец, който живее под чуждо име. Така че веднага ще я арестуваме като важен свидетел на обвинението, който се е опитал да се измъкне от даване на показания.

Ако имате някакви възражения, можете да ги предявите чрез съответен иск в съда, а ако желаете да разговаряте с нея, можете да направите това, когато тя застане на свидетелската банка в съдебната зала в Сан Франциско.

Мейсън решително пристъпи напред, явно готов да им попречи да я арестуват.

— Моля те, шефе, недей! — извика Дела Стрийт. — И без това нещата са достатъчно объркани...

Мъжете бързо я изведоха през вратата.

— Какво ще кажеш, Пери? — обърна се Дрейк към адвоката. — Да се опитаме ли да ги спрем?

Мейсън поклати глава.

— Това е цената, която трябва да се плати, Пол. Остави ги да вървят.

Двамата полицаи вкараха Дела в спрелия наблизо автомобил, който веднага потегли. Пери се отпусна отчаяно на стола, на който бяха заварили само преди минути секретарката му. Огледа се наоколо, погледът му се спря на вехтото и скромно обзавеждане в бунгалото. Само куфарът на Дела бе съвсем нов, а върху опънатото въже от душа до края на леглото бе простряно току-що изпаното й бельо.

— Значи това не е била патрулна кола — горчиво изрече Дрейк. — Те са ни проследили. А аз като последен глупак ги доведох право при нея.

— Всъщност аз съм виновен, защото не се досетих — замислено произнесе Мейсън. — Защо не се доверих повече на думите й, дяволите да ме вземат!

— Какво според теб знае тя, Пери? — попита детективът.

Мейсън подпря с длани лицето си и се загледа в пода.

— Господи, именно тя е човекът, който се е обадил в централата, за да съобщи, че има човек зад борда. Трябваше да се досетя още в началото.

— И какво бихме могли да направим сега? — попита приятелят му.

— Нищо.

— Е, тя едва ли би могла да попречи особено на защитата ти — опита се да го успокои Дрейк. — Със сигурност не биха могли да измъкнат нищо от нея. Тя е...

— Тя ще каже истината — прекъсна го Мейсън. — После се

изправи и погледна към детектива. — Тя ще каже истината, защото лично аз ще я принудя да го направи — повтори. — Ако клиентката ми наистина е извършила убийство, значи е виновна. Не съществува клиент, който би могъл да накара Дела Стрийт да поеме риска да лъжесвидетелства, за да ми помогне да спечеля. Нима не разбираш това?

— Добре, Пери — опита се да го успокои Дрейк. — Нямам намерение да споря с теб по този въпрос. Просто питах, това е всичко.

— Е, тогава вече знаеш отговора на въпроса си — отвърна Мейсън.

После взе куфара, сложи го върху леглото и започна да събира багажа на Дела.

— Иди на рецепцията, Пол — разпореди на детектива с дрезгав глас. — Провери колко дължи за бунгалото и плати сумата. Трябва да се махаме оттук.

— Ще се опиташ ли да поговориш с нея, преди да застане на свидетелската банка? — попита Дрейк.

— Не бих искал да го правя, Пол — поклати глава адвокатът.

— Все пак можехме да я измъкнем от ръцете на полицаите — обади се един от хората на Дрейк.

— И каква ужасна бъркотия щеше да настъпи след това — отбеляза веднага Мейсън. — След като скандалът гръмнеше във вестниците, нейните показания щяха да се окажат десетки пъти по-важни, отколкото всъщност са. Единствената възможност, която имам, е да покажа, че тя се е крила също така и от мен, а не само от областния прокурор.

— Как ще се отрази всичко това на процеса, Пери? — попита детективът.

— Ще трябва отново да обмисля защитата си — отвърна му адвокатът. — Защо мислиш, че тя се опита да се скрие? Със сигурност е видяла как Карл Нюбъри е паднал зад парапета. И само един господ знае какво още е забелязала. Хайде, отивай да платиш сметката за бунгалото. Искам час по-скоро да се махнем оттук.

Съдебната зала бе изпълнена с народ, когато съдия Ромли поднови заседанието в три часа следобед. Носеха се слухове, че нещо

изключително ще се случи на това заседание. Достатъчни бяха няколко позвънявания по телефона с интересната информация и в два и половина вече не бе останало нито едно свободно място. Към три часа покрай стените имаше зрители, плътно притиснати един до друг. А дошлите в последния момент се тълпяха в коридора.

Съдия Ромли, който явно не знаеше причината за този необичаен интерес, огледа с любопитство хората наоколо, а след това се обърна към Скудър:

— Разполагате ли с някакви допълнителни доказателства, с които бихте могли да докажете наличието на труп?

Заместник-прокурорът се изправи и гордо заяви:

— Да, ваша милост. Разполагам с доказателства не само за убийството, но също така и със свидетелски показания, които, ако ми разрешите да обявя, ще свържат по неоспорим начин обвиняемата с престъплението. Но преди да призова този свой свидетел, бих искал да разпитам един друг, който не бе включен предварително в списъка. Неговите показания ще послужат като поставяне на основата.

— Основата за какво? — попита съдия Ромли.

— Свидетелят, когото се надявам да призова тук пред вас, ваша милост, е госпожица Дела Стрийт, секретарката на господин Пери Мейсън — съобщи драматично Скудър. — Тя категорично отказа да направи каквито и да било предварителни изявления относно онова, което ще каже от свидетелското място. Точно по тази причина се налага да я третирам като враждебен свидетел и за да мога да направя това, ще се наложи да поставя основата на въпросите, които ще се наложи да й задам...

— Призовете вашата свидетелка — прекъсна го съдията.

— Госпожица Адел Адамс — обяви Скудър.

Слабата млада жена прекоси съдебната зала, вдигна ръка, закле се и застана на свидетелското място.

— Вашето име е Адел Адамс, нали? Вие сте телефонистка и на шести този месец вечерта бяхте на работното си място в централата на парахода, на който капитан е Джоу Хенсън и с който пътуваха Карл Нюбъри и съпругата му, така ли е?

— Да, сър.

— Бих искал да ви обърна внимание върху обвиняемата и да ви попитам дали сте я виждали преди?

— Да, сър, тя пътуваше с парахода под името госпожа Нюбъри.

— Сега ще ви помоля да си припомните вечерта на шести този месец, някъде около девет часа да се е случвало нещо необичайно, докато бяхте на работа?

— Да, сър, една жена се обади от телефона в големия салон и съобщи...

— Един момент — прекъсна я Мейсън. — Възразяваме против използването като доказателство на нещо, което е било казано по телефона.

— Не бих искал да разпитвам за разговор, воден по телефона — обясни веднага заместник — областният прокурор. — Нямам намерение да използвам този разговор като доказателство против обвиняемата. Единственото, към което се стремя, ако уважаемият съд ми позволи, е да уточня самоличността на човека, който е позвънил в централата.

— Съдът няма да позволи на свидетелката да говори за темата на телефонния разговор — обяви съдия Ромли.

— Ако имате възможност отново да го чуете, бихте ли разпознали гласа на човека, който ви позвъни и ви съобщи нещо, което преди малко охарактеризирахте като необичайно?

— Да.

— Чухте ли отново този глас някъде?

— Да.

— Чий беше този глас?

— Възразявам — обади се отново Мейсън. — Въпросът е неправомерен и не е свързан с разглеждания случай. Явно, че цялата тази процедура има за цел или да сплаши свидетеля, който прокурорът възнамерява да призове след това, или да повдигне обвинение срещу същия този свидетел.

— Във въпроса няма нищо неправомерно — възрази заместник — областният прокурор.

— Възражението се приема — обяви съдия Ромли. — По мнението на съда на тези свидетелски показания може да се гледа единствено като на основа за повдигане на обвинение срещу следващия свидетел.

— Много добре — отвърна мрачно Скудър. — Можете да напуснете свидетелската банка, госпожице Адамс.

— Ако Дела Стрийт наистина се е обадила през онази нощ в централата — започна с ясен и уверен глас Мейсън, — вие би трябвало просто да попитате нея самата и тя със сигурност ще ви

каже истината.

— Нямам нужда от вашите съвети — троснато отвърна Скудър.

— Достатъчно, господа — намеси се съдия Ромли. — Ако защитата и обвинението продължават да спорят, съдът ще ограничи правото им да получават думата единствено в границата за задаване на въпроси на свидетелите или даване на съответни разяснения на съда.

— Госпожица Дела Стрийт — твърдо обяви прокурорът.

Вратата на залата се отвори и приставът въведе Дела Стрийт вътре. Лицето ѝ не издаваше никакви емоции. Тя като че съзнателно избягваше да срещне погледа на Пери Мейсън, докато произнасяше клетвата.

— Името ви е Дела Стрийт, работите за Пери Мейсън като негова лична секретарка и заемате тази длъжност вече от няколко години, нали?

— Да — отвърна тя.

— Вие придружавахте Пери Мейсън по време на пътуването му из Изтока и в качеството си на негова секретарка правихте проучвания за полицейските системи в Китай и Япония, така ли е?

— Да.

— Двамата се връщайте със същия параход, с който пътувахте от Хонолулу и господин и госпожа Моър, нали?

— Да.

— Запознахте ли се с господин и госпожа Моър, които всъщност са пътували под името Нюбъри?

— Да.

— Показвам ви една снимка, която защитата е маркирала като доказателство А, искам да ви попитам дали разпознавате лицето на снимката.

— Да.

— Чия е фотографията?

— На господин Нюбъри.

— Същият, който е пътувал заедно с вас, нали?

— Да.

— Спомняте ли си нощта в неделя, на шести този месец?

— Да.

— Къде точно се намирахте някъде около девет часа през онази вечер?

— Бях на палубата за разходки.

— Какво правехте там?

— Търсех господин Мейсън.

— Господин Мейсън ви бе помолил да се присъедините към него за разходка по палубата, така ли?

— Да. Господин Мейсън имаше среща с госпожа Моър в девет и половина вечерта. Предложи ми да отида при него към девет, за да пийнем ликьор.

— А преди това по време на вечерята сте били на една и съща маса с господин и госпожа Моър или Нюбъри, както са били известни по време на пътуването, Бел Нюбъри и Рой А. Хангърфорд, нали?

— Да.

— Можете ли да определите точния час, когато се появихте на палубата?

— Да. Беше приблизително девет часът.

— Откъде знаете?

— Часовникът удари два пъти секунда или две, след като бях стъпила на палубата.

— За коя по-точно палуба става дума?

— Ами долната палуба за разходки.

— Забелязахте ли някого на тази палуба?

Дела Стрийт се поколеба за миг, а след това отвърна:

— За да съм съвсем точна, ще кажа, че видях само роклята и краката на една жена, която точно в същото време се изкачваше по стълбата към горната палуба.

— Чухте ли нещо?

— Чух силен шум.

— Това шум от изстрел ли беше?

— Може би наистина беше изстрел.

— И какво стана след това?

— Понечих да тръгна към стълбата, по която бях забелязала да се изкачва жената. Параходът се люлееше силно. Малко преди да успея да стигна до стълбата, той се наклони рязко към пристанището и аз се подхлъзнах и паднах на мократа палуба.

— Какво направихте след това? — попита Скудър.

— С мъка се изправих и като се опитвах да запазя равновесие, побягнах към парапета. Хванах се здраво за него.

— Видяхте ли нещо? — продължи с въпросите заместник — областният прокурор.

— Видях, че над мен виси нещо, става дума за нещо, което бе

провесено от горната палуба.

— И успяхте ли да разберете какво е това?

— В началото беше с някакви неясни очертания. Дори не му обърнах внимание. Имах чувството, че...

— Няма значение какви са били чувствата ви — прекъсна я Скудър. — Все пак накрая се възряхте внимателно в този обект, нали, госпожице Стрийт?

— Доколкото това бе възможно при онези обстоятелства. Силният дъжд ми пречеше да виждам добре.

— Но все пак сте видели нещо. Какво беше то?

— Беше някакъв мъж — отвърна Дела Стрийт, като избягваше да срещне погледа на Мейсън.

— Този мъж бе увиснал над парапета, така ли?

— Не можех да видя.

— Но все пак една част от тялото му се бе показала над парапета?

— Да.

— А забелязахте ли някой друг близо до него?

— Да. Непосредствено до него имаше жена.

— Тази жена беше обвиняемата по това дело, нали? — попита Скудър, като посочи към Ана Моър.

— Не знам — отвърна Дела Стрийт.

— Как така не знаете?

— Ами не можех да я видя цялата. Успях да забележа само голите й ръце и част от гърба й. Виждаше се, че е облечена в тъмна рокля. Силният дъжд ми пречеше да видя нещо повече.

Жената с черна рокля ли бе облечена? — попита Скудър.

— Беше тъмна на цвят.

— Значи би могла да е черна?

— Да.

— Според вас тази рокля вероятно е била черна, така ли?

— Или черна, или тъмносиня.

— Забелязахте ли нещо особено по ръцете на тази жена, което би могло да ви помогне да я разпознаете?

— Не, определено нищо.

— А някакви бижута?

— Да.

— Какви?

— На дясната й ръка имаше две гривни.

— Успяхте ли добре да огледате тези гривни?

— Не.

— Бихте ли могли да ги разпознаете по форма, изработка или материал?

— Не, забелязах само две гривни.

— Преди малко потвърдихте, че по-рано същата вечер сте били заедно на една маса с госпожа Моър, нали?

— Да.

— Тя носеше ли гривни?

— Да.

— Колко бяха?

— Две.

— А сега да се върнем отново на онова, което видяхте на палубата над вас. Онази жена там държеше ли нещо в едната от ръцете си?

— Да, в дясната ѝ ръка се виждаше някакъв предмет.

— Това беше револвер, нали?

— Да, така ми се стори.

— И видяхте също така, че тя стреля с този револвер в мъжа?

— Да — отвърна Дела Стрийт.

— Какво стана след това?

— Мъжът падна долу в океана.

— Като премина покрай вас?

— Да.

— Всъщност именно жената горе го избута във водата, нали така?

— Възможно е да го е направила.

— Успяхте ли да забележите как бе облечен?

— Видях, че беше в тъмни дрехи.

— А отдолу носеше бяла риза, така ли?

— Да.

— И всъщност онази жена първо го застреля, а след това го избута във водата?

— Не бих могла да се закълна, че го е блъснала зад борда.

— Какво направихте, след като видяхте, че зад борда е паднал човек?

— Изтичах веднага в големия салон и се обадох на дежурната в централата да съобщи, че има човек зад борда.

— Не казахте ли на операторката, че човекът е бил блъснат

извън борда?

Дела Стрийт се поколеба за миг, после облиза устни и отвърна:

— Мисля, че така казах.

— Значи първоначалното ви впечатление е било, че мъжът всъщност е бил блъснат през парапета?

— Вероятно така ми се е сторило, да.

— Можете ли да твърдите със сигурност, че човекът, който падна зад борда, е господин Моър?

— Не.

— А разпознахте ли в жената, която го застреля и го бутна долу, госпожа Моър?

— Не.

— Но имаше ли нещо от онова, което успяхте да видите от тялото на жената, застреляла и блъснала мъжа през парапета, което да ви дава основание категорично и под клетва да потвърдите, че това не беше госпожа Моър? — попита Скудър, като посочи към обвиняемата.

Дела Стрийт помълча известно време.

— Не — каза накрая.

— Това е всичко — обяви прокурорът.

Мейсън се изправи, за да започне кръстосания разпит.

— Дела, ти разказа ли ми за онова, което беше видяла на палубата?

— Не, не съм. Не разказах за това на никого.

— Защо? — попита адвокатът.

— Защото смятах, че като твоя секретарка не мога да бъда призована за свидетел — обясни тя. — Бях убедена, че свидетелските показания на Ейлийн Фел ще се окажат достатъчни. Смятах, че тя е видяла точно същото, каквото и аз, така че за мен ще е най-добре да не казвам нищо. Опасявах се, че ако вестниците разберат, че съм станала свидетел на падането на мъжа, те може да раздуят твърде много всичко поради връзката ми с теб и дори да представят нещата по такъв начин, като че ли ти си се опитвал да попречиш на разкриване на определени доказателства, като не ме призоваваш на свидетелската банка... Затова реших да си мълча. — После се обърна към съдия Ромли. — Наистина така смятах, господин съдия. — Бях убедена, че никой не може да ме накара да свидетелствам, ако нямам желание да го направя. Имах информация, че според закона секретарката на адвоката не може да бъде призована, за да

свидетелства срещу негов клиент.

— Това се отнася единствено до някои лични признания, направени от клиент пред адвокат — най-любезно ѝ обясни съдия Ромли.

— Сега вече знам, че е така — отвърна Дела. — Но преди не бях наясно. Затова си мълчах.

Някакъв мъж премина бързо по пътеката между зрителите в съдебната зала, приближи се към Скудър и му прошепна нещо на ухото.

Заместник — областният прокурор го изслуша, после се изправи с победоносна усмивка.

— Ако уважаемият съд настоява за по-нататъшни доказателства, че е извършено убийство — обърна се към съдия Ромли той, — обвинението ще бъде готово утре в десет часа сутринта да представи заключенията на патолозите, които са направили аутопсия на трупа. Бих желал да уведомя уважаемия съд, че тялото на Карл Моър току-що е било открито и е откарано в моргата.

Залата се изпълни с невъобразим шум.

— При тези обстоятелства закривам днешното заседание — обяви съдия Ромли. — Следващото ще започне утре в десет часа сутринта.

Докато развълнуваната тълпа се придвижваше към изхода, Дела Стрийт бавно напусна свидетелската банка. Мейсън премина покрай Скудър и се насочи към нея. Фоторепортерите се бяха струпали плътно покрай парапета, който отделяше местата на защитата и обвинението.

— Шефе, толкова м-м — много съжалявам — извика Дела Стрийт.

Мейсън я притисна към себе си.

— Бедното хлапе — каза нежно той.

— Останете в тази поза — извика един от репортерите и веднага блеснаха светкавици от фотоапаратите.

17

Мейсън бе поръчал да им сервират вечерята в апартамента му. Докато сервитьорите разчистваха масите, адвокатът се усмихна на Дела Стрийт.

— Никога повече не прави подобни номера, Дела. Бях обезумял

от притеснение.

— Наистина беше — потвърди Пол Дрейк. — Бе готов да ме удари всеки път, когато се опитвах да му кажа нещо.

— Съжалявам, шефе, но бях сигурна, че репортерите ще раздухат случилото се и тогава хората щяха да си помислят, че скривам нещо важно.

Дела кимна към вечерното издание на един от местните вестници.

— Ето, погледни какво са направили. Обърни внимание на това заглавие:

„СЕКРЕТАРКАТА НА АДВОКАТА ТВЪРДИ, ЧЕ НЕ МОЖЕ ДА ИДЕНТИФИЦИРА УБИЙЦАТА“

— Знам, но всичко това е по-добро от онова невероятно напрежение — призна адвокатът. — Защо не ми каза по-рано, Дела?

— Опитвах се, шефе. Обиколих целия параход, толкова ми се искаше веднага да те открия. А когато най-накрая те намерих, ти вече се бе съгласил да поемеш защитата на госпожа Нюбъри. Съвсем честно ти казвам, шефе, не знам със сигурност дали тя беше жената, които избута мъжа зад борда. Не можех да кажа нито тогава, нито сега. Но ясно си давах сметка колко лесно ще е за някои хора да решат, че прикривам веществени доказателства, затова реших да не говоря нищо пред никого по случая.

— А след това, когато чух, че Пол ти каза, че областният прокурор е по следата на свидетеля, който се е обадил в телефонната централа, за да осведоми, че зад борда има човек и че операторката твърдяла, че би могла да разпознае гласа... Е, тогава се досетих, че рано или късно ще стигнат до мен, и вестниците ще вдигнат ужасен шум. Затова реших, че ще е най-добре, ако изчезна за няколко дни, докато приключат предварителните слушания.

— Какво ще стане сега с процеса, Пери? — загрижено попита детективът. — Със сигурност ще изпаднеш в доста тежка ситуация.

— Не ми е за пръв път — отвърна Мейсън. — Кога ще получиш доклада от аутопсията, Пол?

— Веднага щом бъде представен на пресата. Те...

Той се спря и скочи, защото телефонът иззвъня.

— Може би точно за това ме търсят — каза бързо. — Дрейк е на телефона — изрече, щом вдигна слушалката. След това погледна към

Мейсън и кимна. — Точно за това е — обясни му тихо. А след няколко минути каза по-високо в слушалката: — Добре, много ти благодаря. Специално за онази информация за куршума, която ми даде.

Детективът постави слушалката върху вилката и се обърна към Мейсън.

— Ами ето каква е работата, Пери. Тялото наистина е на Моър. Един куршум е бил изстрелян в гърба му, точно под рамото. Смъртта не е настъпила моментално. Успял е да се задържи над водата. Смъкнал си е дрехите и дори е доплувал до един от спасителните пояси, които са били хвърлени долу. Напъхал се е в пояса и може би след няколко минути е умрял. Смъртта е причинена от огнестрелната рана и от удавяне.

— Явно е бил много добър плувец, освен това е успял да си свали палтото, панталоните, ризата, колана и вратовръзката. Не могъл само да се освободи от обувките си, защото те са били високи, с връзки. Възелът на едната е бил силно затегнат, сякаш е правил усилия да го дърпа, за да го развърже. Специалистите са на мнение, че е умрял петнайсет или дващест минути, след като вече е бил достигнал до спасителния пояс. Странно е, че не са го забелязали горе от парахода.

— Вълните бяха толкова високи, освен това валеше пороен дъжд, така че изобщо не бе възможно да се направи сериозно претърсване — обясни адвокатът. — Вълните подхвърляха парахода, сякаш беше от корк, а палубата непрекъснато се обливаше с вода. Тя разсейваше светлината от прожекторите.

— А ето и още нещо — продължи детективът. — Бил е застрелян с трийсет и осемкалибров револвер, но куршумът не е бил от револвера, който бе намерен на палубата.

Мейсън плесна с ръце, за да привлече вниманието на всички.

— Значи не е от този револвер?

— Така твърди балистичният експерт.

— И е бил улучен само от един куршум, така ли?

— Точно така. Аутопсията е установила само една огнестрелна рана, при която куршумът е влязъл под ъгъл. Това вероятно е бил куршумът, изстрелян в него, докато е бил приведен над парапета.

— Почакай — спря го Пери. — Нали са били изстреляни два куршума? Ейлийн Фел твърди, че е чула два изстрела, а и от револвера са липсвали два куршума.

— Така е, но куршумите от онзи револвер не са убили Карл Моър — обясни детективът. — Той би трябвало да е ранен от куршум, изстрелян от друг револвер.

— Тогава изстрелите би трябвало да са били три — заключи адвокатът.

Дрейк кимна.

Мейсън скочи неочаквано на крака, пъхна палци в реверите на самото си и започна да се разхожда напред-назад. След няколко минути се спря и ги погледна замислено.

— Знам как би могло да се обясни това — започна той. — Напълно логично е и това е всъщност единственото възможно обяснение. Но не бих могъл да го докажа, преди да съм докарал Ийвс и Евелин Уайтинг в съда.

— Е, няма как да го направиш — обади се веднага Пол. — Разпоредил съм на моите хора да търсят на всяко възможно място, но напразно. Ийвс не е аматьор, Пери. Той веднага се е ориентирал в обстановката и е побързал да се скрие. Ще са нужни доста усилия, при това от организирани полицейски части, за да го спипаме.

— Шефе, не можеш ли да се срещнеш с областния прокурор и да му обясниш за какво се отнася, така че да го убедиш да разпореди на полицията да се заеме с търсенето — попита Дела.

— Едва ли ще постигнем нещо по този начин — поклати глава адвокатът. — Ако Скудър смята, че с това би ми осигурил свидетел, който да докаже невинността на госпожа Моър, едва ли ще прояви кой знае какво усърдие.

— О, той прояви такова усърдие, когато ставаше дума за моето откриване — обади се Дела Стрийт.

Мейсън кимна. Неочаквано в очите му се появиха весели пламъчета.

— О, Дела, без да искаш, ми подхвърли чудесна идея! — извика.

— Каква? — попита тя.

— Бихме могли да накараме Скудър да мисли, че аз нарочно съм скрил някъде Ийвс и Евелин Уайтинг. Достатъчно е веднъж да повярва в това, а после ще е готов да прерови земята, само и само да ги открие.

— А как по-точно би могъл да го убедиш, че нарочно си ги скрил? — намеси се Дрейк.

Адвокатът погледна часовника си, после попита:

— Имаш ли шперц у себе си, Пол?

— О, господи! Защо ли изобщо подхвърлих тази идея — измърмори детективът.

— Измъкни веднага оръдията си за незаконно проникване, Пол — засмя се Мейсън. — Предстои ни съвсем невинно, но първокласно нахлуване в една къща.

— Какво си намислил?

— Не ти ли е хрумвало, че ние всъщност досега сме пропускали най-важната следа в цялата тази история? — погледна го Пери.

— Каква следа? — попита недоверчиво Дрейк.

— Ами фактът, че жената във фотоателието ми спомена, че Евелин Уайтинг е поръчала овална рамка за снимка със специална украса на извивката?

— Шефе, да не би да искаш да кажеш, че може би точно тя е... — извика Дела Стрийт, като сграбчи ръката му.

Адвокатът се усмихна на Пол Дрейк.

— Отново започвам да се чувствам като риба във вода, Пол — изрече доволно той. — Скудър действаше така самоуверено и елементарно през цялото време, че смятам, че е време да взривим една бомба под него.

— Доколкото разбирам, ти се готвиш да нарушиш законите? — попита детективът.

— Е, правомерността на нашите действия ще бъде някъде на ръба на техническите детайли, Пол. Наистина ще влезем с взлом в къщата, но не за да извършим престъпление.

— Тогава с каква цел ще го направим, Пери? — попита Дрейк.

— Ами с цел да оставим колкото е възможно повече свои отпечатаци — обясни адвокатът.

— Господи, Пери, ако можеше само да си представиш колко хубаво и спокойно си живееш, докато ти беше в Бали!

Мейсън се изкачи по дървените стъпала, които водеха към задната част от апартамента на булевард „Стоктън“. Пол Дрейк го следваше като тъмна сянка. Дела Стрийт седеше в наетата кола, която бе паркирана в страничната алея с включен двигател.

— Това никак не ми харесва, Пери — мърмореше детективът. — Ако ни заловят, когато влизаме, това си е чисто престъпление, а ако случайно попаднем на него, той със сигурност ще ни натъпче телата с олово.

— Колко оптимистично разсъждаваш, Пол — прошепна

адвокатът.

Двамата се изкачиха по аварийната стълба от задната страна на апартамента на третия етаж. Гъстата мъгла не само пречеше да се види ясно нещо, но сякаш деформираше и шумовете. Влагата от мъглата проникваше през дрехите им.

Мейсън пъкна шперца, ключалката прищрака и се освободи. Адвокатът внимателно отвори вратата.

— Ако той случайно си е вкъщи, Пери... — започна шепнешком Дрейк.

Замълча и двамата мъже се заковаха в очакване. Накрая Мейсън извади фенерче от джоба си и го запали.

— Хайде, Пол — подкани го той.

Лъчът от фенерчето се проточи като дълъг бял молив, който ясно се открояваше на фона на плътната тъмнина. Освети кухнята, чиито прозорци бяха добре затворени. Миришеше на готвено.

След кухнята Мейсън огледа трапезарията, после премина през всекидневната, за да стигне до спалнята. Фенерчето му освети инвалидна количка.

— Ето я инвалидната количка на Картман, Пол — каза той. — Не забелязваш ли освен това, че някой доста набързо се е опитвал да събира багаж тук? Обърни внимание на начина, по който нещата са били измъкнати от шкафовете. Погледни празните закачалки в гардероба. Както и следите по леглото, останали на мястото, където е бил поставен куфарът.

— Е, Ийвс със сигурност си е имал доста багаж, а и съпругата му е пътувала чак до Хонолулу... — започна детективът.

— Съпругата му не живее тук с него — прекъсна го Пери. — Тя живее при сестра си. Не нейните дрехи са били взети от закачалките... О, а какво е това?

Лъчът от фенерчето освети някакво парче дърво, което беше излъскано и гравирано. То беше няколко сантиметра дълго, леко извито и отчупено от двете страни.

Мейсън внимателно го разгледа.

— Явно е било отчупено отнякъде — каза накрая. — Той вероятно...

Без да довърши, адвокатът коленичи и насочи лъча от фенерчето към пода.

— Огледай се за парчета стъкло, Пол — разпореди той. — Виж дали няма да откриеш...

— Ето едно — каза веднага Дрейк, като вдигна малко късче стъкло.

— А тук има още едно — обади се и Пери.

— Защо толкова се интересуваш от счупеното стъкло, Пери? — попита приятелят му. — Да не би да смяташ, че може би тук е имало борба или...

— Я да прегледаме съдържанието на кофата за боклук на верандата, Пол.

— Виж какво, Пери, тази работа никак не ми харесва — възрази детективът. — Не мога да разбера какво точно търсиш, но имам чувството, че здравата ще загазим. И без това сме...

Мейсън се отправи към кухнята. Дрейк беше принуден да го последва и го наблюдаваше, докато той измъкна съдържанието на кофата за боклук, отместе настрана няколко изпразнени кутийки от бира, после разни други остатъци, докато накрая попадна на парче стъкло.

— На правилна следа сме, Пол — отбеляза доволно Пери и в следващия момент измъкна още едно парче от същото излъскано заоблено дърво, каквото бяха забелязали вътре.

— Това трябва да е рамката за снимка — предположи Дрейк.

Адвокатът кимна утвърдително, докато измъкваше от кофата смачкана кръгла снимка. Внимателно я поизглади. И под лъча на фенерчето се появи лъчезарният образ на Бел Нюбъри. Светлината освети и написаното с мастило посвещение в ъгъла на снимката: „На татко с любов от Бел“.

Мейсън пусна снимката обратно в кофата за боклук, хвана детектива за ръката и го повлече навътре към апартамента.

— Това беше всичко, от което се нуждаехме, Пол. Сега трябва да оставим малко отпечатъци и да изчезваме.

— Защо да оставяме отпечатъци?

— За да може областният прокурор да разбере, че сме влизали без разрешение тук — обясни адвокатът. — Може дори да ти предяви обвинение за отвличане на хора. Огледалото върху вратата на гардероба е чудесно място за отпечатъци. Можеш също така да оставиш свои следи и по масата.

— Почакай малко, Пери. Ако ти...

— Продължавай — подкани го Мейсън, докато натискаше дланта си върху огледалото на вратата на гардероба.

Пол с погнуса докосна едва-едва повърхността на близката

масичка, сякаш се страхуваше да не се опари.

Пери се засмя, наведе рамо надолу и като притисна силно детектива, изведнъж изгаси фенерчето си. Дрейк политна напред и в тъмнината сграбчи с една ръка масата, за да запази равновесие, а с другата се подпря на близкия стол.

Адвокатът побърза да светне отново фенерчето.

— Ето, че се справи, Пол, ти стари престъпнико. Хайде да се измъкваме оттук.

— Пери, можеш ли да ми обясниш каква точно беше целта на това наше проникване с взлом? — ядосано попита детективът.

— Почакай да чуеш областния прокурор утре в съдебната зала — отвърна той. — Да тръгваме, Пол. Искаш ли да си вървим или предпочиташ да си седиш тук и да продължаваш да спориш с мен.

— Искам да тръгвам, естествено, да не съм луд да стоя тук повече — отвърна веднага Дрейк.

Мейсън го поведе отново към задната врата, като го пусна да излезе и след това заключи след него.

— Успяхте ли? — попита Дела Стрийт, когато стигнаха при нея на алеята.

— Засега всичко върви добре — отвърна шефът ѝ. — Ти нали добре запомни историята, която ще трябва да разкажеш на Скудър?

— Да не би да се съмняваш! — възмути се тя.

— Да тръгваме тогава — предложи адвокатът, след като се настани на удобната седалка отпред.

Дрейк седна отзад и затвори вратата. Дела Стрийт включи двигателя и колата потегли. Напуснаха страничната алея, поеа по булеварда и след като изминаха стотина метра, спряха пред една дрогерия.

— Хайде, Пол, стига си се цупил — подхвърли Мейсън.

— Винаги ставам подозрителен, когато предприемаш разни загадъчни действия и изобщо не ми обясняваш какво точно правиш, Пери. Вие с Дела май сте склонни да поемате повече рискове дори от един виртуозен въздушен акробат.

Мейсън хвана детектива под ръка и го поведе към дъното на дрогерията, където имаше телефон. Дела пусна монета и бързо набра някакъв номер.

— Ало... Ало... може ли веднага да разговарям с господин Скудър, моля... Много е важно. Обяснете му, че имам една информация за него... Става дума за процеса, който продължава утре.

Тя замълча за миг, докато слушаше онова, което ѝ говореха от отсрещната страна, след което кимна на Пери Мейсън. След минута заговори отново:

— Здравейте, господин Скудър. Обажда се госпожа Морган Ийвс. Всъщност аз съм истинската госпожа Ийвс, но в никакъв случай не бих искала да казвате на някого, че съм ви се обаждала. Съпругът ми е мошеник. Можете да попроучите досието му под името Джеймс Уитли или Джеймс Кларк... Почакайте само за минутка, не ме прекъсвайте, моля ви. Става дума за процеса, който водите в момента... Съпругът ми сега се подвизава под името Морган Ийвс. Развежда се с мен, но окончателното решение за развод все още не е взето. Това обаче съвсем не го спира. Вече е сключил брак с една медицинска сестра. Името ѝ е Евелин Уайтинг. Живеят заедно в нает апартамент на булевард „Стоктън“ номер 3618. Евелин Уайтинг е медицинската сестра, пътувала в същия параход, на който бе убит Карл Моър. Тя обслужвала някакъв болен на име Роджър Картман, който си бил счупил врата при автомобилна катастрофа и който видял цялото убийство... Да, видял всичко, разбирате ли? Сестрата го била завела до медицинския пункт, за да му даде някакво лекарство. Той си седял в инвалидната количка, когато Карл Моър бил убит. Видял абсолютно всичко.

— Роджър Картман бил платил на Евелин Уайтинг, за да се грижи за него. Изобщо не знаел, че е омъжена. Тя го откарала в апартамента на булевард „Стоктън“ номер 3618 и му казала, че го е наела специално заради него. Дватамата с Морган Ийвс кроили планове да измъкнат още пари от него. После разбрали, че той е станал свидетел на убийството, влезли във връзка с Пери Мейсън и адвокатът им платил пет хиляди долара, за да изведат свидетеля извън страната... Картман има желание да свидетелства, но е в безпомощно състояние. Да, прекрасно знам какво говоря. Господин Мейсън и господин Дрейк, детективът, бяха в апартамента и преместиха някъде Картман. Той е със счупен врат и не е в състояние да направи нищо сам... Ако наистина ви трябва свидетел, който е видял всичко по време на убийството, трябва просто да откриете къде са скрили господин Картман. А ако господин Мейсън е нарушил закона, като е дал пари, за да се попречи на един свидетел да се яви в съда, тогава ще можете да пипнете и него... Моля ми само в никакъв случай да не споменавате името ми, защото ще ме убият.

Дела бързо затвори телефона и погледна към Мейсън.

— Как се справих, шефе?

— Беше страхотна — отвърна адвокатът, докато Дрейк поклати тъжно глава.

— Господи! — каза. — Винаги си страдам от идеите, дето ми идват в главата.

— Какво имаме по-нататък в програмата? — попита Дела Стрийт.

— Имам на разположение няколко часа. Защо не отидем да гледаме някой филм? — предложи адвокатът.

— Съгласна съм — одобри веднага секретарката му.

— Какво ще кажеш за един интересен криминален филм, Пол? — обади се Мейсън.

— Това ще е първото действително умно нещо, което ще направим тази вечер, Пери. Предполагам, че все пак си подготвил някакъв план, но явно е нещо твърде сложно за мен, така че не мога да го проумея. По-скоро имам чувството, че направо си полудял.

— Нещата не са чак толкова лоши, Пол — успокои го приятелят му. — Моята лудост се подчинява на известни правила.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна детективът. — Защото на мен всичко ми прилича на онези шантави истории, по време на които всеки върши разни безумни неща. Господ ми е свидетел, Пери, че докато Дела разговаряше по телефона със Скудър, очаквах всеки момент и ти да се включиш и да го попиташ как така лесно се е хванал на въдицата.

Дела ги откара до близкото кино в района и паркира колата. Тримата влязоха заедно в ярко осветеното фоайе. Мейсън купи билети.

— Е, поне ще мога да си почина няколко минути... — започна Дрейк. — Господи, Пери, трябва да ти кажа, че съм гледал и преди този филм и никак не ми хареса.

Дела Стрийт паркира наетата кола близо до хотела. Мейсън ѝ помогна да слезе, хвана я под ръка и тръгна с нея по тротоара пред хотела. Чу зад гърба си предупредителното възклицание на Дрейк и само след миг някаква ръка го сграбчи за рамото. Извърна се рязко и забеляза пред себе си доста едър мъж с черно палто. Зелените му очи изглеждаха леко замъглени зад дебелия стъкла на очилата.

— Къде бяхте? — попита той.

Мейсън извърна глава към входа на хотела, но непознатият не

пускаше рамото му.

— Кой се интересува? — попита адвокатът.

— Областният прокурор.

— Кажете му, че току-що се връщам от кино — заяви адвокатът.

Откъм входа на хотела се появи още един внушителен мъж, който застана плътно до Пол Дрейк.

— Инспектор Бодфиш — представи се той.

Мейсън най-неочаквано пусна Дела Стрийт, сграбчи дясната ръка на инспектора и я разтърси силно. След това се обърна към другия непознат.

— А вашето име? — попита.

— Бордж.

— Хубаво име — мърмореше адвокатът, докато се ръкуваше и с него.

— Можем да минем и без вашите шегички — сръза го Бордж.

— Толкова много хора могат — оплака се тъжно Мейсън. —

Проблемът е, че самият аз не мога. Къде ще поговорим?

— Областният прокурор ви очаква.

— Не ви ли се струва чудесна идея да го накараме да почака? — предложи адвокатът.

— Не — отвърна веднага Бордж.

— Да не би да сме арестувани? — настоя да разбере Дрейк.

— Дяволски сте прав, точно за това става дума — обясни му Бодфиш.

— А мога ли да попитам на какво основание? — намеси се веднага Мейсън.

— По подозрение в убийство.

Адвокатът многозначително повдигна вежди.

— Става дума за последвали деяния — оповести инспектор Бодфиш.

— А се е започнало с отвличане — добави Бордж.

— Всичко това? — попита Мейсън.

— Засега само това. Може би ще добавим и оказване на съпротива на служебни лица, ако не тръгнете веднага с нас.

— Имате ли заповед за арест? — попита адвокатът, докато си палеше цигара.

— Нямаме нужда от такава.

— Добре — каза Мейсън и се обърна към секретарката си. — Ти се качи горе в апартамента и ме изчакай, Дела. Пол би могъл да ти

прави компания. Аз няма да се...

— Те също ще дойдат с нас — прекъсна го инспектор Бодфиш.

— На какво основание?

— На същото.

— Значи арестувате и трима ни?

— Да, и тримата.

— Да приключваме тогава по-скоро с всичко това — отегчено изрече Мейсън.

Бордж повика такси. Пътуваха мълчаливо, като Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк се бяха настанили на задната седалка, а инспекторите седяха на съгваемите седалки срещу тях. Таксито зави по булевард „Стоктън“, придвижи се малко напред и спря.

— Тук ли живее областният прокурор? — попита Мейсън.

— Знаете дяволски добре кой живее тук — отбеляза мрачно Бордж.

— Бих искал да получа вашето компетентно мнение — обърна се адвокатът към инспектор Бодфиш. — Смятате ли, че един офицер от полицията би трябвало да се държи така твърдо, да не кажа грубо, за да постигне целите си?

— Млъкнете — срязва го той.

Мейсън кимна към Дрейк.

— Явно трябва — обясни на детектива.

Бордж тръгна пръв по осветената стълба към главния вход и натисна звънеца. Почти веднага се чу характерното прищракване, което освободи ключалката, полицаят отвори вратата и им разпореди:

— И тримата се качете горе.

Заповедта бе изпълнена. Мейсън мина пред Дела Стрийт, за да е първият, който ще стигне горе. Скудър, който явно бе наблюдавал през прозореца пристигането им, пристъпи напред, за да го посрещне.

— Може би ще успеете да ни обясните какво се е случило тук? — обърна се към Мейсън той.

— О, нима нещо изобщо се е случвало?

— Знаете, че е така.

— Кога?

— Когато вие сте били тук.

— И преди колко време според вас е станало това? — продължи с въпросите адвокатът.

— Не особено отдавна.

Мейсън погледна към белия прах, който бе посипан по

различните предмети наоколо, и се обърна към детектива и към Дела Стрийт:

— Не пипай нищо наоколо, Пол, сложи ръце в джобовете си и не ги изваждай оттам. Те проверяват в момента за отпечатьци. Май доста са се постарали.

Лицето на Скудър пламна от ярост.

— В момента не се намирате в Лос Анджелис — извика той. — Така че няма да можете да ни пробутвате изтърканите си номера, за да се измъкнете.

Мейсън само сви рамене.

— Доскоро тук се е намирал човек на име Роджър П. Картман — продължи заместник — областният прокурор. — Вие сте го скрили някъде. Искам да кажете къде.

— Вие сте луд — отвърна адвокатът.

— Самите вие сте били тук по-рано тази вечер. Заедно с човек на име Ийвс сте решили да го скриете, за да не може да свидетелства в съда.

— Проверихте ли под леглата? — съвсем сериозно попита Пери.

— Вземете отпечатьци от пръстите му — разпореди Скудър.

— Това е възмутително! — направи се на обиден Мейсън.

Бордж си съблече палтото, остави го на облегалката на близкия стол и изтри потта от челото си с носна кърпичка. Инспектор Бодфиш се приближи към адвоката от другата страна.

— По този начин ли действате обикновено в Сан Франциско? — попита Мейсън.

Скудър нищо не отвърна.

Бордж сграбчи дясната ръка на адвоката, но той веднага се опита да я издърпа. Полицаят обаче умело я изви под своята и завъртя по такъв начин тялото на Мейсън, че то се оказа притиснато под бедрото му.

— О, владеете разни хватки от борбата, така ли? — попита Пери.

Бордж не отговори на въпроса му, само изви още малко ръката му по такъв начин, че пръстите му се разпериха встрани. Бодфиш ги напои с мастило, след което му взеха отпечатьци.

— Протегнете другата си ръка — разпореди Бодфиш. Адвокатът се подчини.

Съвсем мълчаливо същата процедура бе приложена и към останалите двама.

— А сега бихме искали да знаем кога за последен път се видяхте с господин Картман — обади се Скудър.

— Вие наложихте този стил, така че можете да продължавате с него — отвърна само Мейсън. — Хайде сега, накарайте вашите биячи да се опитат да ме принудят да говоря — или може би във вашия арсенал тук са включени и гумени палки?

— Да не искате да кажете, че нямате намерение да отговаряте на въпросите ми? — попита заместник-прокурорът.

— Искам да кажа, че не бих ви и погледнал дори — отвърна Пери.

— Може би вие все пак ще решите да ни кажете нещо — обърна се Скудър към Дела Стрийт. — И без това вече здравата сте се забъркали в тази история. Лоялността наистина е прекрасно нещо, но човек не би трябвало да отива твърде далеч...

— Не отговаряй на нито един от въпросите му, Дела — разпореди адвокатът.

— Спомняте ли си за мъж на име Картман, който пътуваше заедно с вас от Хонолулу?

— Не му отговаряй, Дела — предупреди я отново Мейсън. Тя стисна устни.

— Няма ли да отговорите?

Дела поклати отрицателно глава.

— Вие също ще си изпатите — обърна се Скудър към Дрейк. — Разбирам, че не би трябвало да ви вина кой знае колко — Мейсън е ваш клиент. Той ви натоварва с разследвания по всичките си случаи. Съвсем естествено е да искате да го защитите. Но нали все пак трябва да си изкарвате хляба? Надявам се, че ви е известно, че може да се стигне до отнемането на разрешителното на детектив, който...

— Спестете си усилията, Скудър — прекъсна го Мейсън. — Дрейк няма да каже нищо. Ако бяхте постъпили по по-възпитан начин, ние с удоволствие бихме отговорили на въпросите ви. Но след всичко, което направихте, можете само да отидете и да се хвърлите в езерото.

Скудър изгледа с неприязън адвоката.

— Този път е свършено с вас, Мейсън — започна той. — Вие имате репутацията на човек, който си позволява какво ли не и все пак накрая успява да се измъкне. Този път обаче няма да стане. Много често областните прокурори са били склонни да оставят нещата без последствия, след като вие сте разбили обвиненията им в даден

процес. Този път съм решен да стигна до края. Разполагам с всички необходими доказателства, а се надявам да получа и още.

Мейсън си запали цигара и го изгледа най-спокойно.

— Смятах ви за много по-добър юрист, Скудър — каза той. — Едва ли бихте успели да повдигнете обвинение срещу мен.

— Какво искате да кажете? — попита той.

— Аз съм практикуващ адвокат — обясни Мейсън. —

Прокурорите може и да не ме харесват кой знае колко, но репутацията ми в обществото е доста добра. Как си представяте, че ще накарате съдебните заседатели да ме признаят за виновен по свидетелските показания на един престъпник, лежал неведнъж в затвора?

— Дълбоко се заблуждавате — отвърна с каменна физиономия Скудър.

— Освен това човек не може да бъде осъден, без съучастникът му да потвърди деянието — продължи Пери. — Помислете малко върху това и ще разберете докъде бихте могли да стигнете — ако наистина бихте искали да изпитате всички технически детайли.

Скудър присви очи и изпитателно го изгледа, без да може да прикрие одобрението си.

— Значи вашият съучастник е бивш затворник? — попита той.

— О, почакайте — побърза да отвърне Мейсън. — Нека да не допускаме никакви двусмислици, които биха могли да доведат по-късно до недоразумения. Не съм признавал, че имам съучастник. Просто се позовавах на някои членове от закона.

— Пуснете го да си върви, момчета — разпореди заместник-прокурорът.

— Искате да кажете да го оставим на свобода до предявяването на... — започна инспектор Бодфиш.

— Ясно казах да го пуснете да си върви — прекъсна го Скудър. — Да излезе оттук и да отива, където си иска. Както и останалите двама.

Мейсън кимна и подигравателно се усмихна.

— А ще мога ли да си получа и отпечатъците от пръстите си? — попита той.

— Опитайте се да си ги получите — отвърна му сериозно Скудър.

Бордж избърса отново потта от челото си, примигна зад дебелия стъкла на очилата си и каза:

— Все още не сме приключили с тези юнаци.

— Млъквай, Бордж — скастри го прокурорът. — Това е всичко, Мейсън. Махайте се отгук.

Адвокатът тръгна пръв по осветените стълби.

Докато пътуваха към хотела, той се обърна с усмивка към Дрейк:

— Е, Пол, не се оказа толкова лошо, колкото очакваше, нали?

— Май нещо бъркаш, Пери — тъжно отвърна детективът.

— Може би искаше да кажеш: „Е, Пол, май не се оказа толкова лошо, колкото смяташе, че ще е, нали?“

— Добре де, важното е, че вече всичко се изясни, Пол — каза Пери.

— Да не би да искаш да кажеш, че областният прокурор ще се откаже? — намеси се Дела Стрийт.

— Господи, не, разбира се — обясни й адвокатът. — Та той едва сега започва. Но нали точно към това се стремяхме: да го накараме да се заеме с тази работа.

— Е, накарахме го — съгласи се Дрейк.

Чарлс Уитмор Дейл очакваше Мейсън пред хотела.

— Мога ли да поговоря с вас няколко минути, адвокате? — попита той.

— Да, ако сте готов да дадете десетте хиляди долара — отвърна му с усмивка Мейсън.

— Готов съм, но бих искал да обсъдя още едно нещо с вас — каза Дейл.

— Качете се — покани го Мейсън.

Когато седнаха в стаята на адвоката, Дейл погледна многозначително към Дела Стрийт.

— В допълнение към споразумението, което правя с госпожа Моър, Мейсън, имам още един важен въпрос, който бих искал да обсъдя с вас — започна той.

— Добре, казвайте — подкани го адвокатът. — Нямам никакви тайни от Дела. Но нека най-напред уредим въпроса с онези десет хиляди долара.

— Пригответхте ли писменото споразумение? — попита Дейл.

Пери кимна, като му подаде написан на машина документ, който съдържаше и подписа на госпожа Моър. Дейл го изчете внимателно, след това го сгъна и го прибра в джоба си. После отвори портфейла си, извади оттам десет банкноти по хиляда долара и ги подаде на

адвоката.

— А сега говорете — подкани го Мейсън.

— Става дума за дъщеря ми Селинда.

— Какво се е случило?

— Тя е получила призовка да се яви като свидетел по това дело.

Всъщност става дума за нещо съвсем незначително. Най-случайно е забелязала, че госпожа Нюбъри тича надолу по стълбите от горната палуба. Госпожа Нюбъри държала в ръка пояса с парите на съпруга си, а роклята ѝ била мокра.

— Кога по-точно е станало това: колко време е било минало, след като се е чул сигналът за човек зад борда? — попита Мейсън.

— Селинда не си спомня съвсем ясно — отвърна посетителят.

— За какво по-точно бихте искали да се консултирате с мен? — продължи с въпросите адвокатът. — След като областният прокурор е изпратил призовка на дъщеря ви, тя би трябвало да разговаря с него, а не с мен.

— Просто ми се искаше да поговоря с вас за темперамента на Селинда — обясни гостът. — Тя е доста нервна. Досега не се е явявала пред съд, а и наскоро прочете във вестниците за ужасния кръстосан разпит, на който сте подложили госпожица Ейлийн Фел. Мислех си, че ще е възможно да постигнем някакво споразумение, господин Мейсън, така че Селинда да не става обект на подобен кръстосан разпит.

— Какво споразумение имате по-точно предвид? — попита адвокатът.

— Ами това е доста деликатен въпрос, така че не бих искал да изпаднете в някакво заблуждение относно истинските ми намерения — започна Дейл. — Доколкото разбрах, пет от хилядарките, които току-що ви дадох, ще бъдат като ваш хонорар, а останалите пет ще се върнат на госпожа Моър. Като имам предвид изключителната защита, която осигурявате на вашата клиентка, все ми се струва, че заслужавате да получите по-висок хонорар. И тъй като пътувахме заедно с нея, аз съм готов да направя нещо за госпожа Моър.

— Което се изразява в добавяне на някаква сума към хонорара ми? — уточни Мейсън.

— Да — отвърна Дейл.

На устните на адвоката се появи дяволита усмивка.

— Смятам, че ви разбрах прекрасно, господин Дейл — каза той. — И трябва искрено да ви кажа, че наистина се радвам, че дъщеря ви

ще се яви като свидетел в съда.

— Така ли? — учуди се гостът. — А аз си мислех, че фактът, че дъщеря ми е забелязала госпожа Моър в момента, когато е тичала с онзи колан с парите, ще е може би... е, би могъл да навреди на обвиняемата.

— Няма значение — бе категоричен адвокатът. — Когато Селинда застане на свидетелското място, ще бъде длъжен посредством кръстосания разпит да покаже нейните лични пристрастия към страните по делото.

— Съвсем случайно научих, че Селинда е открила по някакъв начин, че Бел е завършила университета в Южна Калифорния; че е изпратила специална телеграма до Руни с молба да разбере нещо повече за Бел Нюбъри, випускничка на същия университет. Руни не се е нуждаел от кой знае каква допълнителна информация, за да открие, че Бел Нюбъри е доведена дъщеря на Карл Моър. Селинда е искала да унижи Бел Нюбъри. Според нея най-добрият начин да го постигне е бил, като осигури полицаи на пристанището, които да арестуват Моър още при слизането му от парахода. Имам основания да вярвам, че именно тя е подготвила всичко това. Така че по време на кръстосания разпит ще използвам правото си и ще покажа, че свидетелката всъщност е пристрастна.

— Да, но не виждам какво бихте могли да постигнете с това — възрази Дейл. — Става дума за нещо доста незначително, при това то не е свързано с госпожа Моър, не я засяга лично...

— Не, но засяга Бел — прекъсна го Мейсън. — Щом Рой Хангърфорд разбере, че Селинда, която по време на пътуването се е опитвала да се представя за приятелка на Бел Нюбъри, канела я е на сбирките на компанията през уикендите след пристигането в Сан Франциско, в същото време е подготвяла планове да я унижи, като покаже на всички, че баща ѝ е мошеник, отмъкнал пари, този млад мъж със сигурност ще получи по-правилна представа какво според вашата дъщеря означава честна игра.

— О, но моля ви — започна да протестира Дейл, а лицето му се обля в червенина. — Та това си е направо удар под кръста!

— Дейл, когато се боря за някой свой клиент, удрям там, където противникът е най-уязвим — призна адвокатът. — Така че можете да предупредите Селинда какво би могла да очаква от кръстосания разпит.

— Бих предпочел всичко това да се избегне — отвърна Дейл.

Мейсън се изправи и тръгна към вратата.

— Не се и съмнявам, че е точно така — започна той. —

Всъщност като си помисля, ясно си спомням с каква готовност се съгласихте да подпишете това споразумение за парично уреждане на въпроса с госпожа Моър. Явно вие още оттогава сте си имали някои неща наум, но все пак бих искал да ви напомня, че пилците се броят наесен.

Посетителят се опита да прояви достойнство при оттеглянето си. Той се спря с възмутена физиономия на самия праг.

— Няма да успеете така лесно да се измъкнете, Мейсън — извика ядосано. — Скоро ще разберете, че и моята дума се чува тук. Лека нощ!

После тресна вратата.

Пери погледна с усмивка Дела Стрийт.

— Не трябваше да правиш това, шефе.

— Защо?

— Селинда веднага ще се свърже с Рой Хангърфорд и ще му разкаже всичко, което се е случило тази вечер. Не забравяй, че е умна, освен това държи да го има. В същото време е упорита и няма да се откаже от намеренията си.

— Точно това си представях, че ще направи — заяви Мейсън. — Но имай предвид, че вече съм наясно, че Рой Хангърфорд никак не обича онези, които правят особени усилия да спечелят симпатиите му. Разни амбициозни жени са се опитвали да го оплетат в мрежите си още от момента, в който е започнал да носи дълги панталони. Ако все още се колебае между Селинда, която все пак е човек от неговия кръг, и Бел, която несъмнено не е, Селинда ще обърка всичко с опитите си да го принуди по-скоро да вземе решение — и най-хубавото в случая ще е, че сама ще си е виновна за онова, което ще последва.

— Е, надявам се наистина сама да се насади на пачи яйца — засмя се Дела Стрийт.

Мейсън отвори вратата към съседната стая и извика на Дрейк:

— Пол, имам още една задача за теб.

— За какво става дума? — попита той.

— Ти спомена, че срещу Морган Ийвс е било повдигнато обвинение в убийство преди около два месеца в Лос Анджелис, но е бил оправдан, нали?

— Да.

— И Болдуин ван Денси бил поел защитата му, така ли? — продължи с въпросите Мейсън.

— Да.

— Знаеш ли, че Моър е участвал като съдебен заседател в един процес преди около два месеца в Лос Анджелис. Ставало дума точно за убийство. Защитата се водела от Ван Денси. Моър никак не харесал адвоката, смятал, че е доста корумпиран и е готов да провали за пари защитата. Областният прокурор подложил на доста силен натиск останалите съдебни заседатели, но Моър при вземането на решението ги убедил да гласуват за оправдателна присъда. Защо не се свържеш с хората си в Лос Анджелис и да провериш дали случайно Моър не е бил съдебен заседател по процеса на Ийвс.

Детективът се намръщи.

— Господи, Пери, ако става дума за същия случай, то тогава Ийвс би трябвало да е благодарен на Моър, дори да се чувства негов длъжник. А след като Евелин Уайтинг е била близка с Моър, тя би трябвало... По дяволите, Пери, след като е разбрала, че Моър е един от съдебните заседатели по процеса на нейния любим, тя вероятно е оказала невероятен натиск върху Моър, за да издейства оправдателната присъда.

— Май започваш да се ориентираш правилно, Пол — засмя се адвокатът. — Захващай се с проучването, обади се бързо в Лос Анджелис. В това време аз ще отида до моргата, където ще обявя, че това всъщност не е трупът на Карл Моър.

— Искаш да кажеш, че погрешно са идентифицирали тялото? — попита детективът.

— Искам да кажа, че смятам да дам интервю пред вестниците, че категорично отричам това да е Карл Моър — обясни Мейсън.

— Но дали ще има някакви репортери там? — поинтересува се Дела.

— Ще се появят още преди да съм завършил изявлението си — увери я съвсем сериозно адвокатът.

— Господи, Пери, защо не си остана в Бали — въздъхна Дрейк, след което посегна към телефонната слушалка.

Доналдсън П. Скудър влезе в съдебната зала със самочувствието на участник в кръстоносен поход, готов за битки в името на

справедливостта и за унищожаването на злото. Не размени нито дума с Пери Мейсън. Съдия Ромли зае мястото си. Приставът изрече набързо традиционните думи при откриването на всяко съдебно заседание.

Скудър се изправи веднага след откриването на заседанието, поизкашля се, за да прочисти гърлото си, и заговори, като изричаше ясно и отсечено всяка дума, подобно на човек, който дълго мисли, преди да говори нещо.

— Ваша милост, през последните няколко часа получих информация, че има още един свидетел на престъплението, който се е намирал само на няколко метра от обвиняемата, когато тя е натиснала спусъка на револвера. Опитвах се да намеря този свидетел, но не успях. Макар че не бих могъл да обеща с сигурност, все пак се надявам, че ще се добера до този свидетел след не повече от четирийсет и осем часа. Бих искал да уверя ваша милост, че обстоятелствата, с които се сблъсках в рамките на това свое издирване, са изключително необичайни. Затова бих искал да помоля за удължаването на слушанията с още два дни.

Съдия Ромли погледна към Пери Мейсън.

Той се изправи с възмутена физиономия, а ядосаният му глас ясно прозвуча в залата:

— Ваша милост, не само възразявам срещу това искане и съм против приемането му, но бих искал да го определя също така и като изключително неправомерно. Напълно съм убеден, че декларацията за съществуването на друг свидетел е чиста пропаганда, предназначена единствено за вестниците, като тя може да се сравни единствено с направеното вчера изявление пред медиите, че е бил открит трупът на Карл Моър!

Скудър си пое дълбоко дъх, изпъчи гърди и продължи:

— Ваша милост, единствената причина, поради която не съм в състояние да представя тук този свидетел, е тази, че Пери Мейсън го е скрил. Имам дори някои основания да смятам, че свидетелят е бил скрит против волята му.

Адвокатът отново скочи на крака.

— Ваша милост, това е най-безотговорното обвинение, което би могло да бъде отправено срещу един практикуващ адвокат. Заместник-прокурорът...

— Почакайте малко, господин Мейсън — прекъсна го съдия Ромли. — Бих искал сам да задам на господин Скудър няколко

въпроса. Господин заместник — областен прокурор, наясно ли сте със сериозните обвинения, които отправихте с това ваше изявление?

— Напълно, ваша милост.

— Готов ли сте да представите доказателства в подкрепа на тези обвинения?

— Не само съм подготвен да го направя, ваша милост, но ще съм благодарен, ако ми се даде възможност за това. В този момент не бих могъл да представя доказателствата, които моята служба се надява да оповести съвсем скоро, когато бъдат повдигнати обвинения в криминално престъпление срещу адвоката на подсъдимата. Но поне в момента мога да представя достатъчно доказателства, с които да убедя ваша милост да се съгласи с исканото от мен удължаване на слушанията.

— Настоявам да бъдат представени тези доказателства! — извика Мейсън.

— Добре — съгласи се съдия Ромли. — Съдът засега ще приеме само доказателствата в подкрепа на искането от страна на обвинението за удължаването с четирийсет и осем часа на предварителните слушания по процеса „Щатът срещу Ана Моър“. Очаквам вашите доказателства, господин заместник — областен прокурор.

— Призовавам Мейбъл Фос на свидетелската банка — обяви Скудър.

В залата влезе жената от фотоателието, която бе дала снимките на Евелин Уайтинг на Пери Мейсън. Тя положи клетва и зае свидетелското място.

— Вие живеете и имате малко магазинче на булевард „Стоктън“ номер 3618, нали? — запита я прокурорът.

— Да.

— Познавате ли Пери Мейсън, адвоката, който седи отсреща?

— Виждала съм го, да.

— Кога?

— Преди един ден.

— Имахте ли някакви делови взаимоотношения с него?

— Да.

— За какво по-точно се отнася?

— Господин Мейсън ми поиска едни снимки, които бяха поръчани от госпожа Морган Ийвс. Обясни ми, че е неин приятел и съсед.

— А кой е Морган Ийвс?

— Ами той живее в апартамента на третия етаж.

— В същата сграда, където се намира вашето ателие?

— Да.

— Откога познавате Морган Ийвс?

— От няколко месеца.

— Сега ще ви покажа една снимка, за да потвърдите дали това е той.

Скудър представи един доста голям постер, на който се виждаше лицето на мъж както в профил, така и анфас. Отпред върху гърдите му бе изписан затворническият му номер. А отдолу бяха отпечатъците от пръстите му.

— Възразявам — обади се Мейсън. — Не е допустимо да се представя криминално досие на човек по подобен индиректен начин.

— Възражението се отхвърля — заяви съдия Ромли. — Все пак би трябвало да стигнем до същността на цялата тази работа, адвокате.

— Познавате ли човека, чиято снимка виждате пред себе си? — попита Скудър.

— Да, това е господин Ийвс. Не съм имала дори най-малка представа, че той е бил...

— Значи това е човекът, когото познавате под името Морган Ийвс и който живее в апартамента на третия етаж в къщата на булевард „Стоктън“ номер 3618? — продължи да разпитва Скудър.

— Да.

— И господин Мейсън дойде при вас, и поиска да вземе снимки, които ви бяха оставени за изработка от съпругата на Морган Ийвс?

— Да.

— Сега искам да ви попитам познавате ли Роджър П. Картман?

— Виждала съм го — отвърна свидетелката. — Той пристигна от Хонолулу заедно с госпожа Ийвс. Тя е медицинска сестра. Беше със счупен врат след преживяна автомобилна катастрофа.

— Той беше свален от линейката и качен горе в апартамента, нает от господин Ийвс, така ли?

— Да.

— Това е всичко — заяви Скудър.

— Нямам въпроси — обади се Мейсън.

— Следващият ми свидетел е Кристофър Дж. Бордж — обяви заместник — областният прокурор.

Бордж вдигна масивното си туловище от стола си с подчертано

отегчена физиономия, запъти се към съдебния чиновник, за да се закълне, а след това се насочи към свидетелското място, настани се, кръстоса крак върху крак и погледна към прокурора.

— Името ви е Кристофър Дж. Бордж и в момента, както и през последните няколко години, сте полицейски инспектор в отдел „Убийства“ на централното полицейско управление в града, нали?

— Да.

— И каква по-специална подготовка сте получили за заеманата от вас длъжност? — продължи с въпросите Скудър.

Мейсън повдигна учудено вежди и попита:

— Да не би да се опитвате да представите този ваш свидетел като експерт?

— Да — отвърна троснато заместник — областният прокурор, без дори да извърща глава към него.

Бордж изобщо не обръщаше внимание на репликите, които си разменяха адвокатите. Гледаше с безразличие към местата, запазени за пресата, където един от репортерите си записваше с такава скорост, че писалката като че летеше по листа пред него.

— Учил съм химия, карал съм курсове по вземане на отпечатьци, имам познания по съдебна медицина и токсикология, мога да правя балистични експертизи, специалист съм по разпознаване на почерци, по фотомикрография и в още няколко близки области.

— Когато казвате, че сте карали курсове по вземане на отпечатьци, какво всъщност имате предвид? — попита Скудър.

— Имам предвид, че съм преминал както през стандартния курс, така и през съпътстващите специализации, свързани с разпознаване на хора по отпечатьците им и методите за запазването на отпечатьците, разкриване на онзи вид отпечатьци, който обикновено се нарича скрит, фотографирането им, проверката им и сравняването на различни видове отпечатьци.

— Искам да ви обърна внимание върху фотографията, на която свидетелката преди вас разпозна като снимка на Морган Ййвс, и да ви попитам дали вие сте виждали някога този човек?

— Да.

— Познавате ли го?

— Да.

— Кой е той?

— Казва се Джеймс Уитли, известен също така под името

Джеймс Кларк.

— Въпросната личност има ли криминално досие?

Мейсън скочи на крака с вид на засегнат човек, готов да се бори яростно, за да отстоява позициите си.

— Възраждавам, ваша милост. Това е неправомерен въпрос, при това той не е свързан по никакъв начин с разглеждания случай.

— Напълно е свързан с отправления от мен иск, ваша милост — отвърна Скудър. — Все пак това са предварителни слушания. Възнамерявам по-късно да докажа връзката.

— Възражението се отхвърля — обяви съдия Ромли.

Бордж измъкна копринена носна кърпичка от джоба си, избърса потта от челото и от тила си и продължи със същия отегчен глас:

— Да, има криминално досие.

— За какво по-точно става дума?

— Бил е два пъти в затвора „Сан Куентин“ за грабежи. Веднъж във „Фолсъм“ за нападение и заплаха с огнестрелно оръжие. Арестуван е още три-четири пъти, срещу него бе повдигнато обвинение в убийство в...

Мейсън отново скочи от мястото си.

— Възраждавам, ваша милост. Човекът може да е арестуван...

— Приема се — прекъсна го съдия Ромли.

— Вземали ли сте някога отпечатьци от пръстите от този човек, господин Бордж? — продължи с въпросите заместник — областният прокурор.

— Да.

— Кога?

— През 1929, през 1934 и през 1935 година.

— Разполагате ли с тези отпечатьци в момента?

— Да.

— Можете ли да ни ги покажете, моля?

Скудър взе онова, което показва свидетелят.

— Бих искал да представя тези отпечатьци като веществено доказателство по делото — обяви той.

— Не възраждавам — обади се адвокатът.

— А сега ще ви попитам, господин Бордж, ходихте ли снощи в апартамента, нает от господин Морган Ийвс? — попита Скудър.

— Да.

— Какво правихте там?

— Възраждавам — извика Мейсън. — Отново неправомерен

въпрос, който не е свързан с разглеждания случай.

— Все още се водят предварителни слушания — възрази на своя страна заместник — областният прокурор, без да става от МЯСТОТО си. — По-късно ще обясня връзката.

— Възражението се отхвърля — заяви съдия Ромли.

— Посипах с прах някои от предметите с цел разкриването на скрити отпечатъци от пръсти, които биха могли да се намерят в апартамента.

— И открихте ли подобни отпечатъци?

— Да.

— Фотографирахте ли ги?

— Да.

— Носите ли снимки на откритите от вас скрити отпечатъци?

— Да, нося.

Бордж измъкна снимките от джоба си.

Скудър отмести стола си назад и се изправи. Заговори ясно и бавно, така че присъстващите в съдебната зала да не срещат никакви затруднения при следенето на мисълта му, а в същото време и за да внуши на същите тези хора, че въпросът, който задава в момента, е от особена важност.

— Бих искал да ви попитам сега, господин Бордж, дали между фотографираните от вас скрити отпечатъци от пръсти има такива, които съвпадат с отпечатъците на мъжа, за чието криминално досие ни разказахте преди малко?

— Да, има.

— Къде открихте тези отпечатъци?

— На най-различни места в апартамента: в банята, на масата, по огледалото, по дръжките на вратите, както и по самообръсначката му.

— Фотографирахте ли тези отпечатъци?

— Да.

— Носите ли направените снимки?

— Да.

— Бих искал да ги представя като веществено доказателство.

— Не възразявам — заяви Мейсън, когато Скудър подаде купчината снимки на чиновничката.

— А открихте ли нечии други отпечатъци в същия апартамент?

— попита заместник — областният прокурор.

— Да.

— Чии по-точно?

— Възразявам — извика отново Пери. — Въпросът е неправомерен и няма никаква връзка с разглеждания случай.

— Отхвърля се — обяви веднага съдия Ромли.

Бордж се изхили към Мейсън.

— Открих отпечатъците на Пери Мейсън — каза той. — Открих също така отпечатъци на Пол Дрейк, детектив, нает от Пери Мейсън. Намерих също така инвалидната количка, а по нея и отпечатъците на човека, който най-вероятно я е ползвал. Открих и отпечатъци от женски пръсти.

— И фотографирахте ли всички тези отпечатъци, като отбелязвахте на всяка от снимките къде по-точно са открити?

— Да.

— Бих предложил всичко това също да бъде представено като веществено доказателство по делото.

Мейсън седеше отпуснат с вид на човек, който току-що е понесъл тежко поражение.

— Май няма възражения и тези снимки да се представят като веществено доказателство — обяви след малко съдия Ромли.

— Искам да ви попитам, господин Бордж — продължи с разпита на свидетеля си Скудър, — вие лично присъствахте ли в апартамента вчера вечерта някъде към десет часа и петдесет минути, когато там се бяхме събрали Пери Мейсън, Пол Дрейк, някаква госпожица Дела Стрийт, инспектор Франк Бодфиш и аз?

— Да, присъствах.

— И чухте ли ме да обвинявам Пери Мейсън, че е отвлякъл от апартамента споменатия вече Роджър П. Картман, който временно е пребивавал там? Обвиних ли тогава Пери Мейсън, че е отвлякъл насила въпросния Роджър П. Картман и че го държи някъде, където заместник — областният прокурор не би могъл да го открие и да го докара пред съда, за да даде свидетелски показания за онова, което е видял във връзка с делото „Щатът срещу Ана Моър“, известна също така като Ана Нюбъри?

— Бях там — отговори Бордж. — И ви чух да отправяте тези обвинения.

— И какъв бе отговорът на господин Пери Мейсън след отправените му обвинения?

Мейсън скочи от мястото си, постарал се да си придаде вид на безумно уплашен.

— Възразявам, ваша милост! Въпросът е неправомерен и по

никакъв начин не е свързан...

Но съдия Ромли го прекъсна:

— Възражението се отхвърля.

Бордж изгледа адвоката и отвърна, без да повишава глас:

— Твърдеше, че вие никога не бихте могли да го осъдите, тъй като помощникът му е бивш затворник и съдебните заседатели не биха повярвали на показанията на един бивш затворник, така че нямате никакви шансове да го осъдите, след като разчитате единствено на показанията на един бивш затворник.

— Свидетелят е ваш за кръстосан разпит — обяви Скудър. Мейсън наблюдаваше Бордж, докато той отново попиваше потта от челото си с носната си кърпичка.

— Отпечатъците на колко души сте взели досега, господин Бордж? — попита той.

— Не виждам основания за подобен въпрос — възрази заместник — областният прокурор.

— Свързан е с квалификацията на свидетеля — настоя Мейсън. — Вие твърдите, че той е експерт, така че имам право да му задам някои въпроси, за да се ориентирам за квалификацията му.

— Смятам, че въпросът е съвсем правомерен — обяви съдия Ромли. — Адвокатът не поставя под съмнение квалификацията на свидетеля, но има право да му зададе въпроси, за да се ориентира във възможностите му като експерт. Възражението се отхвърля.

— Не бих могъл да определя точно — отвърна Бордж. — Сигурно хиляди.

— Кой беше първият човек, чиито отпечатъци сте взели?

— Не си спомням — отговори с усмивка свидетелят.

— А кога стана това?

— Дори това не бих могъл да ви кажа със сигурност — вероятно преди петнайсетина години. Не си спомням.

— А кой е последният човек, чиито отпечатъци сте взели?

Бледозеленикавите очи на свидетеля заблестяха от задоволство.

— Последният човек, чиито отпечатъци взех — започна той, като замълча многозначително и хвърли съзаклятнически поглед към заместник — областния прокурор, — беше Карл Моър. Взех отпечатъците от него в два часа тази сутрин в градската морга. Съвсем наскоро, след като вие обявихте пред вестниците, че това не е трупът на Карл Моър, а най-вероятно на някой друг.

Мейсън се поколеба за няколко секунди, преди да продължи:

— И вие твърдите със сигурност, че този човек е наистина Карл Моър?

— Разбира се, че твърдя — отвърна Бордж. — Тялото е престояло няколко дни във водата, но независимо от това успях да взема отпечатьци от пръстите му. Отпечатьците на един човек не се променят дори и след смъртта му. Затова и са толкова сигурен източник за идентифицирането му.

— А не е ли възможно отпечатьците на един човек да бъдат объркани с тези на друг?

— Не — съвсем сериозно отвърна свидетелят. — Това се знае от всички още от училище.

Съдия Ромли удари с чукчето си по масата.

— Свидетелят да се ограничава единствено с отговори на въпросите, които му се задават — обяви той. — В момента свидетелят е разпитван относно квалификацията му като експерт. Съдът няма намерение да позволява този разпит да продължава неоправдано дълго, но ако адвокатът държи да се увери в качествата на свидетеля като експерт, той има право да го направи, а свидетелят е длъжен да се отнася с уважение към зададените му въпроси и да даде съответните отговори.

— Значи при това положение вие сте вземали и преди отпечатьци от пръстите на Карл Моър — продължи да разпитва Мейсън. — Искам да кажа, че сте разполагали с нещо, с което да сравните пробите, получени от трупа.

— Точно така. Моър е бил свързан с една облигационна компания, докато е работел за някаква банка преди петнайсетина години. Облигационната компания е изисквала при регистрирането на облигации да се приложат и отпечатьци от пръстите.

— О, така ли? — започна Мейсън с такъв тон, сякаш тази информация доста го е изненадала.

— Имате ли някакви други въпроси? — попита съдията.

Адвокатът се приближи към чиновничката, повдигна натрупаните там снимки с отпечатьци и погледна към свидетеля.

— А разполагате ли със снимка на отпечатьците, взети от мъртвия Карл Моър? — попита го той.

Бордж пхна изпотената си ръка в своя като че бездънен джоб и измъкна някакъв плик със снимки от там.

— Всички са надлежно надписани — каза той, като се захили на адвоката. — Можете най-внимателно да ги разгледате.

Мейсън прехвърли снимките за минута, после ги разтвори като ветрило в едната си ръка. Неочаквано измъкна една от купчината.

— Бих искал да ви попитам за отпечатъците, които се виждат на тази снимка, господин Бордж. Откъде точно са взети те? — попита той.

— Това е отпечатък от Морган Ийвс — заяви свидетелят. — Явно той е човекът, който е наел апартамента. Открих множество от тези отпечатъци върху различни предмети, бутилки, чаши, по умивалника в банята, върху принадлежностите за бръснене, по куфарите, огледалата... Точно този, за който ме питате в момента, е един от няколкото, открити върху перваза на прозореца. Там имаше пълен комплект отпечатъци от пръсти, явно човекът е опрял цялата си ръка върху перваза, докато се е опитвал да повдигне прозореца нагоре, за да го отвори.

Мейсън постави въпросните отпечатъци настрана.

— Ами тези? — попита той, като посочи друг плик.

— Тези са от Карл Моър, отпечатъците, които взех от трупа.

— А тези?

— Те са от жената, която според мен се е представяла за медицинска сестра на Роджър П. Картман.

— А тези?

— Тези са взети от инвалидната количка. Предполагам, че принадлежат на Роджър П. Картман.

— Вижте сега — каза неочаквано адвокатът. — Вие градите свидетелските си показания не върху онова, което реално се съдържа върху снимките, а на бележките, които сте написали в ъгъла на всяка от тях.

— Естествено, нали трябва да подреда по някакъв начин всички отпечатъци, с които разполагам — отвърна Бордж.

— Но бих могъл веднага да взема една лупа и да разпозная всеки един от отпечатъците.

— В състояние ли сте да го направите тук, в съдебната зала? — попита Мейсън.

— Разбира се.

Пери измъкна лист хартия от джоба си, откъсна го така, че да се образува дупка в средата, а след това го постави върху снимката, като от нея се виждаше само онази част, върху която се намираше отпечатъкът.

— Така — започна доволно той, — а сега разгледайте

внимателно тази снимка, от която се вижда единствено отпечатъкът. А след това и другата — продължи, като постави скъсан по същия начин лист и върху следващата снимка.

— А също и тази — подхвърли с усмивка, като измъкна трета снимка от купчината и я покри с лист с дупка в средата. — Опитайте се сега да идентифицирате тези отпечатъци.

— Това със сигурност ще отнеме доста време — възрази свидетелят.

— Можете да се забавите колкото искате — обяви Мейсън.

Бордж измъкна лупа от джоба си, наведе се и започна да изучава отпечатъците.

— Налага се също така да се консултирам с някои от бележките, които съм си водил преди това — каза накрая. — Два от отпечатъците са на един и същ човек. Предполагам, че принадлежат на Роджър П. Картман, но не съм сигурен.

— Продължавайте, сверете с бележките си — насърчи го Мейсън.

Свидетелят разтвори бележника си, после разгледа и някакво листче, което извади от джоба си, а след това вдигна глава към съдията и кимна утвърдително.

— Точно така е, два от отпечатъците са от показалеца на дясната ръка на един и същ човек — каза той. — Според мен това е Роджър П. Картман, тъй като отпечатъците са взети от инвалидната количка.

— Бихте ли отбелязали едно кръстче върху тези снимки, за да не ги объркаме след това, когато сравняваме с надписите отдолу?

Свидетелят, който вече изглеждаше напълно отегчен и изпълнен с неприязън, измъкна една писалка и направи по едно кръстче върху всяка от двете снимки.

Мейсън вдигна хартията с отвор върху снимките и отбеляза с доволна физиономия:

— Е, господин Бордж, след като вие се смятате за експерт по отпечатъците и след като сам заявихте, че дори и ученик от гимназията не би могъл да обърка отпечатъците на двама различни хора, ще ми обясните ли как вие объркахте отпечатъка от показалеца на дясната ръка на починалия Карл Моър с този на друг мъж, който според вас се нарича Роджър П. Картман?

Свидетелят гледаше с недоумение надписите под двете снимки. Скудър скочи веднага от мястото си и се насочи към него.

Съдия Ромли не сваляше объркания си поглед от Мейсън.

— Правилно ли разбрах, господин Мейсън, че според вашето твърдение свидетелят е объркал двете снимки?

— Не — отвърна с усмивка адвокатът. — Онова, което ваша милост би трябвало да разбере, е, че когато моят многоуважаван колега, заместник — областният прокурор, открие истинското значение на показанията на този свидетел, обвиненията срещу Ана Моър ще трябва да отпаднат. Защото в противен случай обвинението ще се сблъска с необходимостта да обясни на съдебните заседатели как е станало така, че човекът, който според свидетелските показания е бил убит от обвиняемата вечерта на шести, най-случайно е оставил отпечатъците си в някакъв апартамент в Сан Франциско на седми следобед.

— Тук има някаква измама, ваша милост — намеси се Скудър.

— Ако обвинението би искало да разбере къде се крие загадката в този случай, готов съм да му подсказа две следи — засмя се Мейсън. — Едната е, че когато Дела Стрийт е излязла на палубата на шести вечерта, тя се е намирала точно в същата позиция, в каквата е била и Ейлийн Фел, преди да се затича по стълбите към горната палуба. А втората е, че точно преди мъртвият Моър да напусне Хонолулу, някой е отворил заключения му куфар и е заменил намиращата се вътре снимка на госпожица Нюбъри с тази на актрисата Уини Джойс, между които съществува огромна прилика. Що се отнася до всичко останало, оставям господин заместник — областният прокурор сам да се досети за него.

Скудър се наведе и започна шепнешком да се консултира с Бордж.

— Мога ли да помоля съда за кратко прекъсване? — каза след малко с доста объркан глас. — Налага се да уточня някои факти.

— При тези обстоятелства се надявам, че няма да има възражение да се разреши малко удължаване на предварителните слушания, нали, господин Мейсън? — обади се съдия Ромли.

— Няма да възражявам срещу удължаването, но при едно условие, ваша милост — отвърна той. — Заместник — областният прокурор ме обвини в прикриване на свидетел. Но всъщност самият аз имам основания да смятам, че заместник — областният прокурор е задържал свидетел, когото преди това съм призовал с призовка като свидетел на защитата. Имам предвид Евелин Уайтинг, която е била медицинска сестра на Роджър Картман.

Съдия Ромли погледна към Скудър.

— Наистина ли сте арестували тази свидетелка?

Скудър бе видимо объркан.

— Какво да ви кажа, ваша милост — започна той. — Бях разпоредил издирването на госпожица Уайтинг. Тя е била открита от полицията някъде преди около час. В момента се намира в кабинета ми. Опитах се да я разпитам, но засега не съм успял да получа никаква информация от нея. Нямах ни най-малка представа, че е свидетелка на господин Мейсън.

— Ще можете да се убедите, че е била най-надлежно призована с призовка — обади се той. — Подписаната от нея бланка е представена в съда и тя е включена в списъка на свидетелите на защитата. При тези обстоятелства настоявам да ми се даде възможност да я разпитам преди продължаването на слушанията.

— Има ли някакви възражения? — попита съдия Ромли, като погледна към Скудър.

— О, не, ваша милост, бих искал единствено още веднъж да повторя, че не съм знаел, че тази жена е свидетелка на защитата.

— За колко време ще можете да я доведете в съдебната зала? — попита съдия Ромли.

— Ами само за една-две минути. В момента се намира в стаята за свидетели. Предполагам, че приставът би могъл да я доведе веднага.

Докато приставът отиде да доведе свидетелката, съдия Ромли наблюдаваше объркано адвоката.

— Правилно ли ви разбрах, господин Мейсън — започна той. — Според вас май тялото, което по моя информация е било открито вчера и е било идентифицирано като Карл Моър, всъщност не е Карл Моър?

— Точно така, ваша милост — отвърна веднага той. — Дадох специална пресконференция снощи, по време на която уверих журналистите, че това не е тялото на Карл Моър. Направих го единствено защото исках да принудя прокуратурата да направи всичко възможно, за да открие някакви пръстови отпечатащи от Моър.

— Но ако става действително въпрос за тялото на Моър, как тогава може да се обясни фактът, че отпечатащи от пръстите му са открити и върху инвалидната количка в онзи апартамент, а доколкото разбрах, и върху други предмети на същото място?

— Ако свидетелката не успее да обясни тези факти, смятам да

оставя на моя многоуважаван колега, заместник — областния прокурор, да свърши тази работа — отвърна адвокатът. — В края на краищата това си е негов случай.

— Предполагам, че колегата е наясно, че областната прокуратура ще приеме с готовност всякаква информация, която би хвърлила светлина върху тази заплетена история — обади се Скудър.

Съдия Ромли се готвеше да добави още нещо, но в този момент приставът въведе Евелин Уайтинг в залата. Тя се закле при чиновничката и зае свидетелското място, като изражението върху лицето ѝ издаваше вътрешното ѝ напрежение.

Мейсън погледна към съдия Ромли и отбеляза:

— Надявам се, че съдът и обвинението ще се съгласят да пристъпим към малко необичайната процедура за разпит, за да можем да изясним всичко. Госпожице Уайтинг, наясно ли сте, че току-що се заклехте да казвате единствено истината; както и че отклоняването от това задължение би могло да доведе до повдигане на обвинение срещу вас в лъжесвидетелстване?

— Да.

— Вие сте били близка от известно време с човек, когото сте познавали под името Морган Ийвс, така ли е?

— Да.

— Знаехте ли, че той има криминално досие в полицията?

Свидетелката се поколеба за миг.

— Да — призна след това.

— Познавали сте също така Карл Моър, при това от доста време, нали?

— Да.

— Предлагал ли ви е той, при това неведнъж, да се омъжите за него?

— Да.

— А знаете ли, че Морган Ийвс е бил арестуван в Лос Анджелис и срещу него е било повдигнато обвинение в убийство?

— Да, така беше — отвърна бързо свидетелката. — Но беше оправдан.

— Да, Карл Моър беше един от съдебните заседатели по това дело, нали? — попита Мейсън.

— Ами... да, беше.

— И след като вие разбрахте това, решихте, че ще направите чудесна услуга на любимия си, като се свържете с Карл Моър и го

помолите да направи всичко възможно, за да получи подсъдимият оправдателна присъда, нали?

Госпожица Уайтинг се поколеба, преди да отговори.

— Може би сте предложили някакъв подкуп на Моър, а, госпожице Уайтинг — продължи с въпросите адвокатът. — Хайде, всички факти вече са ясни. И вашата роля в тази история може да бъде основание за сериозни обвинения срещу вас. Затова е най-добре да ни кажете истината.

— Не, не съм му предлагала подкуп — отрече свидетелката.

— Да, но след като Моър е изпълнил задълженията си като съдебен заседател по това дело и след като Морган Ийвс е бил оправдан, господин Моър изведнъж се е сдобил с двайсет и пет хиляди долара — продължи спокойно Мейсън. — Той е заминал за Хаваите и е прекарал чудесно почивката си в Хонолулу. За съжаление господин Моър се е оказал доста наивен в известно отношение — той не е направил никакви усилия да прикрие внезапно придобитите пари, нито да си измисли някакво правдоподобно обяснение за произхода им. Просто си сменил името и решил, че ще започне нов живот.

В същото време господин Ван Денси, адвокатът, който е защитавал Морган Ийвс, е бил разследван по обвинение в подкупване на съдебните заседатели. Областният прокурор бил решил твърдо да доведе до резултат това разследване. Затова за господин Ван Денси, а също и за господин Морган Ийвс, било особено важно да попречат на голямото жури да призове господин Моър като свидетел. Опитите на господин Моър да промени самоличността си може да са били достатъчни по отношение на интереса на съседите например, но трудно биха могли да заблудят професионалните детективи, започнали сериозно разследване. Точно по тази причина вие сте заминали за Хонолулу със задача да подготвите по-ефективното изчезване на господин Моър. За да обясните това неочаквано пътуване до островите, сте казали на сестра си, че това ще бъде меденият ви месец с господин Ийвс. Но самият господин Ийвс, с когото тайно сте сключили брак, е бил твърде зает в момента, защото е трябвало да прикрива заедно с адвокатата си Ван Денси евентуалните следи, които би разкрило разследването. Той тръгнал с вас, но веднага щом параходът се отдалечил от пристанището, се смъкнал по подвижната стълба и скочил в катера, който бил дошъл специално, за да го прибере. Вие сте стигнали до Хонолулу, срещнали сте се с

господин Моър и сте уредили подробностите по окончателното му изчезване.

— Цялата схема е била най-внимателно обмислена и уточнена от Ван Денси, Морган Ийвс, а най-вероятно и с вашето участие. Знаели сте, че Роджър П. Картман е претърпял автомобилна катастрофа на островите и си е счупил врата. Купили сте билет на името на Роджър П. Картман за същия параход, в който Карл Моър е трябвало да пътува под името Карл Нюбъри. Господин Моър е посещавал тайничко каютата ви. Набързо сте му поставяли шината на врата, превързвали сте главата му, така че никой да не може да го познае, а очите му сте прикривали с големи тъмни очила. След това сте го разхождали по палубата с инвалидната количка.

— На шести вечерта, след като вече добре сте знаели за навика на Ейлийн Фел да излиза на палубата веднага след вечеря, а и при удобното време след началото на онази ужасна буря, вие сте решили да накарате господин Моър да инсценира самоубийство, като се застреля със собствения си револвер, след което да скочи извън борда. Надявали сте се, че шумът от изстрелите ще привлече вниманието на госпожица Фел и ще я накара да повярва, че е видяла човек да пада зад борда.

— Но любопитството на госпожица Фел я е отвело на горната палуба; така че вместо да се сметне, че Моър несъмнено се е самоубил, нещата са започнали да изглеждат така, сякаш той е станал жертва на убийство и обвинение за това престъпление е повдигнато срещу съпругата му.

— След предполагаемото падане на Моър зад борда той се е върнал бързо във вашата каюта, където се е превърнал в Роджър П. Картман, пострадалия при автомобилна катастрофа, а след пристигането на пристанището е бил откаран в апартамента на булевард „Стоктън“.

— Работата е там, че предполагаемото самоубийство на Моър би предизвикало доста скромнен отзвук, докато предполагаемото убийство се е оказало значително по-различно нещо. Ситуацията се усложни още повече, след като отскочих до Лос Анджелис и установих, че господин Моър изобщо не е откраднал пари от бившия си работодател, „Продъкс Рифайнинг Къмпани“. Точно по тази причина господин Ийвс е сметнал, че за вас ще е най-добре да напуснете наетия апартамент на булевард „Стоктън“, опасявал се е, че ще се направят опити да бъде издирен господин Роджър П.

Картман.

— Затова ви е отвел в едно бунгало в планината Санта Крус, госпожице Уайтинг. Но вие със сигурност не сте знаели, че след като ви е оставил там, господин Ййвс се е върнал в наетия апартамент на булевард „Стоктън“; обяснил е на господин Моър, че му е намерил друго, по-сигурно място, където би могъл да се скрие, качил го е на една яхта, извел го е с нея в открито море и се е повъртял известно време наоколо, докато е намерил един от спасителните пояси, хвърлени предишната вечер от парахода след подаването на тревога за човек зад борда. После е застрелял господин Моър, съблякъл му е дрехите, поставил е тялото му в спасителния пояс и го е пуснал във водата, като отлично е знаел, че то със сигурност ще бъде открито до ден-два.

Мейсън замълча за миг, а Евелин Уайтинг, стиснала страничните облегалки на стола, само облиза пресъхналите си устни, без да каже и дума.

— Вие без съмнение сте се досетили какво точно се е случило — продължи адвокатът. — Особено след като сте прочели за откритото тяло на Моър. Може би разбирате, госпожице Уайтинг, че едно нещо е да се изкуши с подкуп някой от съдебните заседатели, така че да се спаси любимият човек от тежка присъда. Но съвсем друго е човек да стане съучастник в убийство. Смятам, че е време да кажете истината.

Тя като че се опита да се надигне от стола, след това се отпусна отново в него, огледа се безпомощно, а после кимна утвърдително с глава. Повдигна очи към съдия Ромли и каза:

— Истина е. Смятах, че Морган е невинен, когато срещу него в Лос Анджелис беше повдигнато обвинение в убийство. Бях убедена, че са го натопили, и имах желание да направя всичко възможно, за да му помогна. Господин Ван Денси ми обясни, че ако Морган бъде осъден, областният прокурор ще успее да се добере и до голяма част от съучастниците му. Твърдеше, че тези хора са събрали пари, за да помогнат на съпруга ми, като са готови да дадат по пет хиляди долара на няколко от съдебните заседатели, за да ги подкупят, или двайсет и пет хиляди долара на този, който е в състояние да осигури оправдателна присъда. Обясних на Карл цялата ситуация. Дадох му честната си дума, че Морган е невинен, а след това той успя да повлияе по някакъв начин на съдебните заседатели. Постарах се да убедя Карл Моър, че процесът е инсцениран, защото самата аз бях сигурна, че е точно така.

— На седми този месец сте купили рамка за снимка, госпожице Уайтинг — обърна се към свидетелката Мейсън.

— Да — призна тя. — Карл беше силно привързан към доведената си дъщеря. За да се спаси от необходимостта да се явява като свидетел пред голямото жури, той трябваше да инсценира самоубийство и беше наясно, че сигурно ще минат години, преди да може да види отново Бел. Настояваше да задържи поне тази снимка. Но не му се искаше съпругата му да разбере, че той я е взел, защото това би могло да възбуди подозренията ѝ по отношение на самоубийството. Затова и подмени снимките в рамката. За съжаление госпожа Моър откри подмяната почти веднага, след като Карл бе извадил снимката на Бел и бе поставил тази на актрисата.

— Значи вие изпратихте бележка на Карл Моър вечерта на шести този месец? — попита Мейсън.

— Да. Всичко беше планирано предварително. Бяхме нагласили едно чучело, което щяхме да хвърлим зад борда, лично го оставих в медицинския пункт на парахода. Вечерта на шести изчаках, докато госпожица Фел излезе на палубата. След това изпратих бележката на Моър. Той трябваше да дойде на палубата. Дватамата смятахме да изхвърлим чучелото зад борда, като преди този изстреляме няколко куршума, за да привлечем вниманието на госпожица Фел. После щяхме да изтикаме чучелото долу и да оставим револвера на Карл Моър някъде на палубата, където лесно биха го открили по-късно. След това Карл щеше да изтича до моята каюта, да се пъкне в леглото, като постави шината на врата си и завие бинтовете, така че лицето му да не може да се види. Ето така се бяхме договорили да действаме.

— И какво се случи, че крайчецът на вашата рокля се закачи на външния кнехт? — попита Мейсън.

— Госпожа Моър допусна грешка, като остави мокрите си дрехи на място, където лесно можеха да се открият — отвърна без колебание свидетелката. — По този начин беше разкрито, че е била на горната палуба. Ако бяха претърсили и моята каюта, не бих искала да открият мокрите ми дрехи, които да послужат като доказателство срещу мен. Затова изхвърлих роклята си през люка на каютата. Но параходът вече се бе извъртял и вятърът духаше в друга посока. Той буквално изтръгна роклята от ръцете ми и я понесе нагоре. Предполагам, че се е закачила за кнехта и се е откъснало парче, а останалата част е отлетяла някъде далеч.

— Госпожица Фел ме бе видяла да избутвам чучелото през парапета, а и вашата секретарка, госпожица Стрийт, се оказа на долната палуба. Тя погледна нагоре и ме забеляза точно когато избутвах чучелото и изстрелях втория куршум. Знаех, че веднага е изтичала в салона и се е обадила в централата, за да оповести за падането на човек зад борда. Давах си сметка, че рано или късно ще бъде принудена да разкаже за онова, което е видяла. Нали разбирате, тя бе вдигнала глава нагоре и поради дъжда не бе успяла да различи чертите ми, но аз гледах надолу, така че ясно я видях.

— Моля ви да ме разберете — продължи с умолителен тон свидетелката. — Искаше ми се да помогна на човека, когото обичах, защото бях убедена, че е невинен. Но след като прочетох тази сутрин вестниците, вече бях наясно защо ме отведе в бунгалото в планината. След това явно се беше върнал и бе подмамил Карл, за да го убие. Надявал се е, че по този начин ще попречи на Карл да даде показания, а в същото време убийството ще бъде приписано на госпожа Моър. Чувствах се ужасно. Обичах го — и все още го обичам — но вече не бих могла да го защита, защото ясно осъзнавам какъв човек е той всъщност... вече не искам да бъде заедно с него... Кажете ми, господин Мейсън, тъй като вие явно сте напълно наясно какво точно се е случило, той наистина ли... е убил Карл?

Очите й, изпълнени с трепетно очакване и все още с надежда за онова, което бе просто невъзможно, не се откъсваха от лицето на адвоката.

— Да — отвърна той. — Но е допуснал фатална грешка, като не е смъкнал и обувките с връзките от краката му. Нали разбирате, когато Карл Моър се е качил на палубата, той е бил облечен със смокинг. Щом забелязах високите обувки с връзки на краката му, веднага се досетих какво би трябвало да е станало. А фактът, че куршумът, открит в тялото му, не беше от неговия револвер, ми послужи като допълнително доказателство. Съжалявам, госпожице Уайтинг, но точно това е станало. И дори аз самият нося известна вина за случилото се. Трябваше много по-рано да се досетя за истината. След като знаех, че Моър е бил съдебен заседател по един процес в Лос Анджелис, че е изиграл съществена роля за произнасянето на оправдателна присъда; а в същото време Болдуин ван Денси, известен с подкупите си към съдебните заседатели, е бил защитникът на подсъдимия. Да не говорим за това, че непосредствено след произнасянето на присъдата Карл най-неочаквано е придобил

някъде около двацет и пет хиляди долара — това трябваше да ми е напълно достатъчно да се досетя. Особено като прибавим и факта, че снимката на Бел Нюбъри е изчезнала от куфара, ключът от който е бил у господин Моър, а не е имало никакви признаци, че ключалката е била насилвана. Опасявам се, госпожице Уайтинг, че странният начин, по който се развиваше този случай, ми попречи навреме да се ориентирам и не ми даде възможност да спася живота на Карл Моър.

Свидетелката кимна, а устните ѝ потрепераха.

— Обичах Морган — повтори тя. — Толкова му вярвах. Аз... наистина му се доверявах. — После заплака.

Гласът на Мейсън бе изпълнен със симпатия, когато се обърна към съдия Ромли:

— Може би съдът ще прецени, че трябва да прояви снизходителност и да даде почивка.

19

Мейсън, Дела Стрийт, Пол Дрейк, госпожа Моър, Бел Нюбъри и Рой Хангърфорд седяха в апартамента на адвоката в хотела, а на масата пред тях имаше чаши с шампанско, докато горната част на бутилката се подаваше едва-едва от кофата с поразтопилия се лед.

— Просто не мога да разбера как успяхте да се досетите за всичко това — обади се Рой Хангърфорд.

— Никога няма да си простя, че не се досетих по-рано — поклати глава Мейсън. — Мариан Уайтинг ни спомена, че сестра ѝ се е срещнала с Карл на улицата в Лос Анджелис. Евелин Уайтинг пък твърдеше, че не го била виждала с години, докато най-случайно го срещнала на парахода. Обясни също така, че когато са се срещнали на палубата, той ѝ е доверил, че възнамерява да се самоубие. Дела Стрийт пък го бе забелязала да идва откъм каютата на Евелин Уайтинг. Госпожа Моър от своя страна ясно ми обясни, че когато Евелин Уайтинг се е появявала на палубата, за да разходи своя пациент с инвалидната количка, Карл Моър най-загадъчно изчезвал и никой не можел да го намери. А ти, Бел, ми беше разказала, че вторият ти баща е участвал като съдебен заседател на едно от делата на Ван Денси в Лос Анджелис, като успял да убеди останалите членове на журито да гласуват за оправдателна присъда. Спомена, че това се е случило преди два или три месеца, точно по времето, когато Карл неочаквано е забогатял. Но в края на краищата у мен не би

трябвало да остава никакво съмнение от момента, когато Морган Ийвс ме предупреди, че ще се появи някакъв неочакван свидетел, който напълно ще обърка защитата ми. След като открих, че този свидетел е Дела, трябваше веднага да се досетя какво всъщност се е случило. Ийвс би могъл да знае за Дела единствено от Евелин Уайтинг, а тя самата нямаше откъде другаде да го научи, освен ако не се бе навела надолу и не бе забелязала, че Дела Стрийт стои до парапета на долната палуба.

— Карл Моър се е опитал да намери лесен начин за спасение. И както става обикновено, този лесен начин се оказва най-трудният, но не би трябвало да го съдим особено строго. Все пак той е имал доверие на Евелин Уайтинг. А и по природа е бил философ и мечтател. И в същото време не е бил от разумните хора. Живее в някакъв нереален свят, населен с измислени от него личности и управляван по закони, плод на собствените му идеи и стремежи. Евелин Уайтинг не е срещнала никакви затруднения в усилията си да го убеди, че Морган Ийвс е невинен. Това ѝ се е удало още по-лесно, защото самата е била убедена, че е точно така. На Моър му се е сторило, че това е една чудесна възможност за него да извърши добро дело, като в същото време се сдобие с достатъчно пари, за да може да даде на Бел шанс за едно по-добро бъдеще...

— Толкова го обичах — каза само Бел Нюбъри, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— И аз го обичах — обади се госпожа Моър, като избягваше да срещне погледа на дъщеря си. — Но по свой начин. Може би не съм оценявала достатъчно някои черти на характера му. Твърде лесно приех, че е способен да открадне пари от компанията. И след това не можех да си представя, че има някакво друго обяснение за неочакваното му забогатяване. Карл обичаше Бел. Не смятам, че е изпитвал кой знае какви чувства към мен. Той бе живял твърде дълго сам, за да може да привикне и да приеме семейния живот. Но правеше усилия да се приобщи към семейството, при това главно заради Бел, за да ѝ даде възможност да пътува, да се среща с хора от по-друга среда... Това беше ужасна грешка — но той беше убеден, че действа по възможно най-добрия начин.

— Е — започна Мейсън, като отмести стола си назад. — Не бих искал да форсирам нещата, но ние двамата с Дела трябва да тръгваме. Преди около час ни се обадиха от кантората ми в Лос Анджелис. Някакъв клиент с нетърпение очаква да ме види по особено важен

случай. Ще отлетим за Лос Анджелис с чартърен самолет. Готова ли си, Дела?

Тя кимна.

— Един момент, ако обичате — обади се Хангърфорд. — Трябва да направя важно съобщение. Няма да го оповестяваме официално известно време поради трагичните обстоятелства, които настъпиха, но... Ами...

Дела Стрийт вдигна чашата си.

— Май няма смисъл да се мъчиш да ни казваш останалото, Рой — каза през смях тя. — Наистина е нещо, за което си заслужава човек да вдигне тост.

Докато пътуваха на юг със самолета, Дела Стрийт се притисна до Пери Мейсън и пъкна ръката си в неговата.

— Беше наистина прекрасна, нали, шефе?

— Бел ли? — попита той.

— Да, очите ѝ излъчваха някакъв необичаен блясък, който показваше колко е щастлива и колко е уверена в любовта си — а и в неговата също.

— Тя е стабилно момиче — отвърна Мейсън. — Познавам единствено друго като нея, което дори би могло да я победи. Надявам се освен това, че един ден това момиче може би ще...

Дела бързо измъкна ръката си от неговата.

— Почакай малко, шефе — започна да протестира тя. — Да не изпадаме в подобна сантименталност. Знаеш не по-зле от мен, че няма да се чувстваш добре, ако имаш постоянен дом и семейство. Ти си като истински буревестник, който прелита от едно убийство към друго. Ако имаш съпруга, сигурно ще ѝ купиш прекрасна къща и ще я изоставиш там. Ти просто не искаш подобно нещо. Но имаш нужда от секретарка, която да споделя рисковете, които поемаш — а ето, че вече те очаква поредният нов случай в Лос Анджелис.

Мейсън примигна замислено с очи.

— Питам се за какъв ли случай става дума — започна той. — Джаксън ми спомена, че май е нещо доста необичайно, което със сигурност ще предизвика интереса ми.